

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

Terrestriane an aquatilia animalia sint callidiora

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

A

PLVTARCHI COMMENTARIUS, Terrestriane an aquatilia animalia sint callidiora.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ, ΠΟΤΕΡΑ Τῶν ζώων φρονιμότερα, τὰ χερσαῖα ἢ τὰ ἐνυδρᾶ.

VTOBVLVS. Leonidas interrogatus quid de Tyrtao sentiret, respondit se eum existimare poetam esse bonum ad demulcendos adolescentum animos. quod suis carminibus in his excitaret studium quoddam laudis cum exandescencia coniunctum, & mortis contemptu. Vereor itaque, amici, ne recitata heri venationis laudatio, ultra modum excitet venandi studiosos de nostris adolescentes: ita vt reliqua omnia obiter tantum & tanquam nullius momenti agenda putent posthac, & huic vni studio se penitus addicant. quando ipse etiam denuo, idque praeter aetatem, animo ad eam rem factus commotior mihi videor, & cupere cum Phaedra Euripidea

Canibus acclamare, Divescoloris insectans ceruas.

ita me exacuit oratio tam crebris & probabilibus vsa argumentationibus. SOCLARVS. Vera dicis o Autobule. videtur enim ille mihi artem dicendi longo post tempore resuscitasse in gratiam adolescentum, ac cum iis quasi vernae delectationi indulgisse. Maxime autem me affecit allegatio gladiatorum: cum ostenderet haud exiguam laudem deberi venationi, quae vim animi nostri eam quae pugnis & ferro inter se commissis hominum certaminibus gaudet (sive natura eam sive disciplina indidit) maiori ex parte ad se trahens, purum praebet spectaculum artis audaciaeque cum prudentia coniunctae, quae robori mentis experti opponatur: collaudetque illud Euripideum:

Vires exiguae sunt mortalium. Sed calliditate multiplici Belluas maris, & terrestria, Et sub caelo volitantia Omnia homo domat.

AVT. Enimvero, mi Soclare, inde ferunt inhumanitatem & saeviciam ad homines venisse, cum ii se aduefecissent semel gustu caridum percepto in venationibus ad sanguinem & vulnera animantium aequo animo ferenda, gaudendumque iis trucidandis. Deinde, sicut Athenis primum aliquis sycophanta a triginta tyrannis necatus, dignus supplicio fuit existimatus, itemque secundus ac tertius: paulatim deinde ij progressi, etiam probos arripuerunt, & ad extremum ne ab optimis quidem civibus abstinerunt iniuriam. ita qui primus interfecit vrsum aut lupum, laudem inuenit. deinde bos aut sus, quod proposita sibi sacra gustasset, causam suae necis praebuit. hinc iam cerui, lepores, capreae fuisse haberi ceperunt, feceruntque vt oues etiam, & canes adeo alicubi, equique comederentur. denique cicurem anserem, & columbam contubernalem, non alimenti causa & famis sedandae sicut feles aut

luri, sed voluptati obsonantes cum dilaniarent: quidquid in natura est truculentum & efferum, roborauerunt, & rigidum atque ad misericordiam non flexile reddiderunt: humanitatem autem maxima e parte hebetauerunt.

ΟΝ Τυρταῖον ὁ Λεωνίδας ἐρωτηθεὶς ποῖόν τινα νομίζοι, Ἀγαθὸν ποιητὴν (ἐφη) νέων ψυχὰς καλλιῶν ὡς τοῖς νέοις. Ἀλλὰ τῶν ἑπτῶν ὀρμῶν ἐμπροσθέντα μὲν ἡμῶν καὶ φιλοτιμίας, ἐν ταῖς μάχαις ἀφ' ἑδδύσαν αὐτῶν. δέδοξε δ' ἡ, ὦ φίλοι, μὴ καὶ τῶν κνηγῶν ἐγκώμιον ἔχῃς ἀνεγνωσμένον, ἐπ' ἂρ ἡ τῶν μετέπειτα πέραι τῶν φιλοθρησῶν ἡμῶν νεανίσκους, ὥστε τὰ πάντα ἐργα, καὶ ὅ μὴ δὲν ἠγείσασθαι, πρὸς τὸ πᾶσι πασι ρυέντας, ἵππεδωκῶ μοι καὶ αὐτὸς ἐκ νέας αὐτῶν ἀρχῆς παρ' ἡλικίας ἐμπροσθέντος γερονέαι καὶ ποτεῖν ὡς περ ἡ Εὐριπίδου Φαίδρα Κισσῶν βαλίας ἐλάφοις ἐγχειρόμενος. ἕτως ἐτήγέ μοι

C

πικρὰ καὶ πικρὰ τῶν ἐπιχρημάτων ἐπάγων ὁ λόγος. ΣΩΚ. Ἀλλ' ἡ λέγεις, ὦ Αὐτοβουλε. καὶ γὰρ ἐκείνος ἰδοὺ μοι τὸ ῥητικὸν ἐγείρειν Ἀλλὰ χροῖα χερσαῖος καὶ στυγαρίων τοῖς μειρακίοις. μάλιστα δ' ἠδὲ τὸς μονομάχους αὐτῶν πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὡς οὐχ ἠκίστα τῶν θηρῶν πικρὸν ἄξιον ἐπαίνοιο, ὅτι τῶν πεφυκῶτος ἐν ἡμῶν ἢ μεμαθηκῶτος χερσὶν μάχαις ἀνδρῶν πρὸς ἀλλήλους Ἀλλὰ σιδήρεα, τὸ πολὺ δεύει τρέφασα, καὶ τὰ ἐν παρέχει θέαν, ἅμα τέχνης καὶ πόλμης νοῦν ἐχούσης πρὸς ἀνέτην ἰσχυρὴ καὶ βία ἀπτατομένη, καὶ ἐπαίνου τοῦ Εὐριπίδειου, ἢ βραχὺ τοῦ ἀνέρος ἀλλὰ ποιικιλίας

D

πρὸς ἀπὸν δαμά φύλα πόντου θρονίων τ' ἐανά τε παιδύματα. Αἴτ. καὶ μὲν ἐκείνην, ὦ φίλε Σώκλερε φασιν ἠκίειν ἐπ' ἀνθρώποις τῶν ἀπάθειαν καὶ τῶν ἀχρηστῶν γενομένων φόνου, καὶ πρὸς ἐπιθεῖσαν ἐν ταῖς ἀγῶναις καὶ τοῖς κνηγῶσι, ὅμα καὶ τραύματα ζώων μὴ διεχρησθῆναι, ἀλλὰ χερσὶν σφατηρόμοις καὶ ἀποθνήσκουσιν. εἶθ' ὡς περ ἐπ' Ἀθηνῶν πρὸς τοῖς ὑπὸ τῶν τριάκοντα συκοφαντῶν ἀποθανῶν ἐπιτιθέοις ἐλέγη, καὶ δεύει ὁμοίως καὶ πέποιτος: ἐκ τούτου δὲ καὶ ἀμικρὸν ἠδὲ πρὸς ἰόντος, ἠπτόντο τῶν ἐπιτιθέων, καὶ τέλος ἐπὶ τῶν ἀείρων ἀπέθοντο πολιτῶν

E

οὕτως ὁ πρὸς τὸν ἀνέλων ἢ λύκων ἀδοκίμησε. καὶ βοῦς πρὸς ἡσῶς, αἵ πᾶν ἔχε πρὸς κνηγῶν ἱερῶν γενομένων, ἐπιτιθέοις ἀποθανῶν. ἐλάφοι δ' ἐπὶ τῶν τεθῆν ἠδὲ καὶ λαγωῶν καὶ δόρυες ἰαθρόμοι, πρὸς ἀπὸν καὶ κνηγῶν ἐπιτιθέων καὶ ἵππων κρέα πρὸς ἐξένησαν. πηλασὸν δὲ χίμα καὶ πρὸς ἐξένησαν ἐφῆστον οἰκέτην τε Σοφοκλῆς, οὐχ ὡς γαλαῖ καὶ ἀλυσσοὶ ἐφῆσεν ἐνεκα Ἀλλὰ λιμὸν, ἀλλ' ἐφ' ἠδὸν καὶ ὄψα Ἀλλὰ πρὸς καὶ καὶ ἀκρόπροντες ὅσον ἐπὶ τῆ φύσει φοινκῶν καὶ θηριώδεις, ἐρῶσαν, καὶ πρὸς οἰκτον ἀκαμπῆς ἀπειργάσαντο, τῶν δὲ ἡμέρας τὸ πλεῖστον ἀπὸ μῆλων. ὡς περ αὐτὸ πάλιν

F

οἱ Πυθαγορεῖοι τῶν πρὸς τὰ θηρία πρὸς ἰότητα μελέτην ἐποίησαντο πρὸς τὸ φιλεῖν θρωπὸν καὶ φιλοκίρμον.

ἢ γὰρ σιωπήσῃ δεινὴ τοῖς κτ' μικρὸν ἐνοικεῖται μὲν οἷς πάσαι
 πόρρω παρὰ γαλῆν τὸν αἰθέρα. ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως
 ἐν λόγῳ γερονότες, λεληθάμεν, οὔτε τῶν ἄλλων ἡμῶν γερονό-
 των, οὔτε τῶν ἄλλων δὴ γηυστομῶν σήμερον ἀπρητημῶν.
 καὶ γὰρ ἔρτες, ὡς οἶδα, μετέχον ἀμφοτέρως πᾶσι τὰ ζῶα
 διαφορίας καὶ λογισμοῦ, παρέχοντες οὐκ ἀμουσον ὅσδε ἄλλοι
 τοῖς θηραπικῆς νεανίσκοις πρὸ σιωπῆς θηρίων ἐνάλων τε
 καὶ πεζῶν ἀμιλλαν, ἡ δὲ σήμερον, ὡς εἶκε, βραβύδιστον αἰ-
 γε δὴ ταῖς παρὰ κλήσειν οἱ πρὸ Αἰσώδημον καὶ Φαίδιμον
 ἐμμείνωσιν. Ἐκείνων γὰρ ὁ μὲν, τῆς γῆς ὡς ἀφ' ἑρῶντα πᾶ-
 φρονῆν ζῶα γηυστομῶν, ἐπεδίδου τοῖς ἐπαύροις σιωπῆσιν ἐ-
 αὐτὸν, ὁ δὲ, τῆς θαλάσσης. ΣΩΚ. Ἐμμενέουσιν, ὦ Αὐτόβου-
 λε, καὶ ὅσον οὐτὼ πάροις. σιωπῆσιν μὲν γὰρ αὐτὸς ἔωθεν
 ἑώρων. ἀλλὰ, εἰβούλει, πρὸ τῆς ἀγῶνός οὐα τοῖς ἔρτες λό-
 γοῖς παρὰ σήκοντα λεγέμεναι, καὶ ὅσον οὐκ ἔχον, ἢ σιωπῆσιν
 καὶ πρὸ τῆς πότον οὐ μὲν σιωπῆσιν ἐλέγξῃ, πρὸς αὐτὸς αἰα-
 λάβωμεν. ἐδόκει γὰρ τι παρὰ μακρῶς οἷς ἀπρητῆν ἐκ
 τῆς σοῦς, ὡς πᾶσι δητῆν ὁ ἀθάνατον ἀντίκειται, καὶ πᾶσι
 φθαρτῆν τὸ ἀφθαρτον, καὶ σώματι γὰρ τὸ ἀσώματον· οὕτως
 ὡς ἀφροντι πᾶσι λογικῶν γέμεναι τὸ ἀλογον ἀπρητῆσθαι καὶ
 αἰσθητῆρην, καὶ μὴ μόνον ἐν ποσῶσδε συζυγίαις, ἀπελῆ-
 τῶν δὲ λείπεσθαι καὶ πεπρωμῶν. ΑΥΤ. Τίς δὲ, ὦ Φί-
 λε Σάκλαρε, τῆς τοῦ ζῴου, ὄντος ἐν τοῖς παρὰ μακρῶς τῆς λε-
 γικῆς μὴ εἶναι τὸ ἀλογον; πολὺ γὰρ ἔστι καὶ ἀφρονον ἐν πᾶσι
 τοῖς ψυχῆς ἀμοιροῦσι, καὶ οὐδ' ἐπ' ἐτέρας δεόμεθα πρὸς τὸ
 λογικὸν ἀπρητῆσθαι, ἀλλὰ πᾶσι δὲ τῶν τὸ ἀψυχον ὡς ἀλογον
 καὶ αἰσθητῆρην ἀντίκειται πᾶσι μὲν ψυχῆς λόγον ἔχοντι καὶ ἀφ-
 νοῖαν. εἰ δὲ τίς ἀξιοῖ μὴ χελοῦν εἶναι τῶν φύσιν, ἀλλὰ τῶν
 ἐμψυχον φύσιν ἔχον, τὸ μὲν, λογικὸν, τὸ δὲ, ἀλογον· ἐτέρας ἀ-
 ζῴωσι τῶν ἐμψυχον φύσιν ἔχον· τὸ μὲν, φανταστικὸν, τὸ δὲ,
 ἀφαντασίωτον καὶ τὸ μὲν, αἰσθητικὸν τὸ δὲ, ἀαἰσθητῆρην· ἵνα
 δὴ τῆς αἰσθητικῆς τῆς αἰσθητικῆς καὶ αἰσθητικῆς ἐξῆς καὶ φερῆσαι πρὸς
 τῆς αἰσθητικῆς φύσιν ἔχον γῆρος οἷς ἰσορροπούσας. εἰ δὲ ἀποπος ὁ ζῆ-
 τῆς τῆς ἐμψυχου τὸ μὲν, αἰσθητικὸν, τὸ δὲ, αἰσθητῆρην εἶναι· καὶ
 τὸ μὲν, φαντασιούμῃον, τὸ δὲ, ἀφαντασίωτον· ὅτι πᾶν τὸ ἐμ-
 ψυχον αἰσθητικὸν δὲ τῆς εἶναι καὶ φανταστικὸν πέφυκεν· ὅσδε
 οὕτως ὅπως ἀπατήσῃ τὸ μὲν λογικὸν εἶναι τὸ ἐμψυχου.
 τὸ δὲ ἀλογον, πρὸς αἰσθητικῶν ἀφελῆσθαι. μηδὲ
 ἐν οἷοι μὲν αἰσθητικῶν μετέχειν, ὁ μὴ καὶ σιωπῆσθαι, μηδὲ
 εἶναι ζῶον ὅ μὴ δόξα τίς καὶ λογισμὸς, ὡς πρὸ αἰσθητικῶν καὶ ὀρ-
 μῆ καὶ φύσιν παρέσθαι. ἢ γὰρ φύσιν ἡ ἕνεκα τῆς καὶ πρὸς ἡ
 πάντα ποιῆν, ὀρθῶς λέγουσιν, οὐκ ὅτι ψιλῶ πᾶσι πάσθαι
 αἰσθητικῶν τὸ ζῶον αἰσθητικὸν ἐποίησεν, ἀλλ' ὄντων μὲν
 οἰκειῶν πρὸς αὐτὸ πολλῶν, ὄντων δὲ ἄλλοτείων. ὅσδε ἀ-
 κερῆσθαι πρὸς εἶναι, μὴ μαθόντι πᾶσι μὲν φυλάτθαι, τοῖς
 δὲ συμφῆσθαι. τῶν μὲν οἷον γινώσκον ἀμφοῖν ὁμοίως ἢ
 αἰσθητικῶν ἐκαστῶ παρέχει, τῆς δὲ ἐπομῆσθαι τῆς αἰσθητικῆς,
 τῆς μὲν ὠφελίμῃον λήψαι καὶ διώξαι, ἀφελῆσθαι
 δὲ καὶ φυγῆς τῆς ὀλεθρίων καὶ λυπηρῶν, ὅσδε μῆ
 μηχανῆ τοῖς μὴ λογίζθαι ἡ καὶ κρίναι καὶ μνημονεύειν
 καὶ πρὸς εἶναι πεφυκῶσιν. ἀλλὰ ὡν ἀφελῆσθαι πᾶσι
 πρὸς εἶναι μνήμην, πρὸς εἶναι, πρὸς εἶναι, τὸ ἐλπί-
 ζῆν, τὸ δεδιχῆναι, τὸ ὅτι μῆναι, τὸ ἀγάλλῃ, οὔτε ὀμμά-
 των ὀφελος ὅσδε ἐν αὐτοῖς παρῶντων, οὔτε ὡτων· αἰσθητικῶν
 τε πάσης καὶ φαντασίας, τὸ γῆρος μὲν οὐκ ἔχουσης, ἀπρητῆσθαι
 βέλιον ἢ ποιῆν καὶ λυπητῆσθαι καὶ ἀλγεῖν,
 ὡς ἀφελῆσθαι

A Contra Pythagorei, vt homines ad miserationem & humanitatem condocerent, mansuetudinem erga bestias meditandam præceperunt. Magnam enim vim consuetudo habet, leuibus affectionibus hominem paulatim occupatum longe producendi. Verum nescio quo modo ita ceperimus colloqui, vt neque heri actorum, neque hodie fortassis agendorum meminerimus. Cum enim heri dixissemus, vt nosti, omnia quodammodo rationis participia esse animalia: venandi studiosis iuuenibus non in sciti neque inuenusti certaminis materiam præbuimus de calliditate marinorum & terrestrium animalium: quod hodie (puto) nobis erit dijudicandum, si quidem pactis stare volent Aristotimus & Phædimus. quorum alter terram solertiora proferre animalia se demonstraturum fociis promisit, alter eam laudem se mari adferturum. s o c. Illi verò persistunt, δ Autobule, in eo quod in se receperunt, ac statim aderunt. prima enim luce vidi eos se parare. Sed si placet, ante illud certamen, ea quæ heri tempestiue dici non potuerunt, vel inter pocula minus serio tractata sunt aduersus illos, repetamus. Videbatur enim quidpiã è Stoa quasi resonare & occlamari efficaciter, mortali vt opponitur immortale. & interitus capaci interitus expers, corpore incorporeum: ita cum sit ratione præditum aliquid, debere etiam opponi brutum aliquid: ne de tot seriebus contrariorum inter se comparatorum hæc sola imperfecta maneat atq; mutila. A V T. Quis verò, mi Soclare, hoc postulauit, vt cum sit ratione præditum in rebus, negetur esse aliquid ratione carens? brutorum enim rerum abunde est in omnibus animæ expertibus. neq; alia indigemus re, quam opponamus ratione prædita: cum omne quod anima caret ac mente, aduersum ei collocare liceat, quod cum anima rationem est nactum. Quod si quis postulet, ne natura sit manca, debere animatorum alia ratione habere, alia esse bruta: inuenietur qui eodem iure flagitet, animalium alia debere esse vi imaginandi prædita, alia ea carere: alia sensum habere, alia non habere: scilicet vt oppositas habitibus istis priuationes equalibus veluti momentis natura habeat. Quod si hæc postulare absurdum est, cum quoduis animal simul & sentiendi & imaginandi vim nanciscatur: ne hoc quidem recte postulabitur, esse animalium alia ratione prædita, alia bruta: idq; ab iis hominibus qui nihil sentire putent, quod non etiam intelligat: neque animal censeant, cui non vt sensus & appetentia, ita etiam opinandi & ratiocinandi vis insit. E Etenim natura, quam isti finis certi gratia omnia facere probe dicunt, non eo animal sentiens creauit, vt duntaxat afficeretur sentiendo. Sed cum multa sint naturæ eius cõuenientia, multa aduersa: nõ poterat vel momentum temporis incolumitatem suam tueri, nisi quædã fugere, alia cõsecrari nosset. Vtrotumq; porro cognitionem sensus vniciq; animalium perinde præbet. quæ verò sequuntur sensum appetitiones & apprehensiones vtillum, perniciosorumq; & molestorum auersationes, nullo pacto cadere in ea queunt, quæ ratiocinari, iudicare, meminisse, & animaduertere non possunt. Immo quibus expectatiõem, memoriã, propositum, apparatiõem, spem, metum, cupiditatẽ, moleste ferre ademeris: iis nullo vsui erunt oculi, aures, omnes sensus, omnis imaginatio, cum non habeant qui vtantur iis: præstatq; iis carere, quàm doloribus & molestia affici,

cum non fit declinandi instrumentum. Stratonis
 etiam Physici existat oratio, qua sine intelligentia
 sentiri omnino nihil posse demonstrat. nam sæpe
 numero scripturam aliquã oculis percurrimus, aut
 verba nobis ad aures accidunt, ita ut nihil eorum
 obseruemus, sed fallant ac effugiant animo nostro
 in aliud intento: deinde revocentur in animum ea-
 dem ac recolantur, quæ ante erant prætermissa. vn-
 de etiam dictum est, Mentem videre, mentem au-
 dire, reliqua omnia cæca esse & surda: scilicet quia
 affectio aurium aut oculorum sensum nullũ indat,
 intelligentia absente. Itaq; Cleomenes rex cum in
 conuiuio laudaretur quoddam carmen, interroga-
 tus an sibi videretur esse præclarum: Vos, aiebat, vi-
 deritis isthuc: mihi animus erat in Peloponneso.
 Proinde si natura ita est comparatum, vt intelligen-
 do sentiamus, necesse est omnia quæ sentiunt, in-
 telligere. Atque etiam vt demus hoc, sensum ad su-
 um munus perficiendum intelligentia opus nõ ha-
 bere: vbi sensus discrimine ad naturam suã accom-
 modati, & fugiendi indito animal destitutum fuerit,
 quid pro est quod memoria id retineat, quod me-
 tuat ei à nocituris, desideret profutura, consecetur-
 que ea, si quidem absint, ijsq; paret receptacula, suf-
 fugia, tum eorum quæ capi possint indagines mo-
 liatur, & declinationes insidiantium? Atqui in intro-
 ductionibus quas vocant suis illi ad odium vsq; in-
 culcant subinde, propositum esse indicatione per-
 fectionis definientes: aggressionem, incitationem
 alia priorem; apparatus, actionem quæ actioni an-
 tecedat: memoriam, comprehensionem præteriti
 alicuius pronũciati, quod præsens sensu fuerit con-
 ceptum. Hæc verò omnia cum intelligentia sunt
 coniuncta, omniaque omnibus conveniunt ani-
 malibus. sicut nimirum etiam notiones, quas in-
 tus repositæ dum sunt, noticias, vbi in motu sunt,
 intellectiones vocant. Iam cum vno ore omnes fa-
 teantur: animi (sic enim ipsi nominant) perturba-
 tiones esse falsas opiniones & praua iudicia: mi-
 rari subit, quod ab ijs prætereuntur animalium a-
 cta & motus, iræ, metus, inuidiæ, adeoque odia et-
 iam atque obrectationes. quid, quod canes ipsi
 equosq; peccantes plectunt? non equidem frustra,
 sed castigandi gratia, dolore ijs ægrotudinem infe-
 rentes, quam pœnitentiam vocant. Porro voluptas
 quæ auribus percipitur, delectatio est seu pella-
 cia: quæ oculis, præstigiæ. vtroque interim ge-
 nere aduersum animalia vtuntur. Illiciuntur e-
 nim ac deliniuntur cerui & equi fistulis atque ti-
 bijs: & paguros vi è saxorum cauernis cliciunt lo-
 tinæ fistulæ cantu: ac tharissam (siue hæc alofa
 est) cantando plaudendoque protahi aiunt. Rur-
 sum præstigijs otus capitur, videns saltantes coram
 homines in numerum, & ipse gestiens suas scapu-
 las belle iactare. Cæterum qui etiam stolidius his
 de rebus loquentes, neque delectari neque irasci,
 neque metuere animalia aiunt: neque parare se lu-
 sciniam, neque recordari apem, sed quasi parare
 se hirundinem, ac veluti irasci leonem, & tan-
 quam metuere sibi cervum: nescio quid respon-
 suri sint ijs, qui animalia etiam non videre, non
 audire, non vocem emittere, sed quasi videre,
 quasi audire, quasi vocem edere, denique omnino
 non viuere, sed duntaxat quasi viuere dicerent.
 nam vt ego sentio, hæc non magis euidentia quam
 ista repugnant. Me itaque, Autobule, hæc ita sen-
 tientem pone. At humanis moribus, vitis, studiis,

ὅτι ἀφαιρούμεται ταῦτα μὴ παρόντος. καίτοι Σβράτωνός γε
 τῆ φυσικῆ λέγεις ἔστιν, ἀποδεικνύων ὡς οὐδὲ ἀσάκνεσθαι το-
 ῦ ἀπὸ τοῦ αἰθῆ τῆ νοστὶν ἄρχῃ. καὶ γὰρ γράμματ᾽ αὖ πολ-
 λαίς ἐπιποροῦνται τῆ ὄψι, καὶ λέγει πρὸς ἐπιπλέοντες τῆ
 ἀκτῆ ἀφαιρούμενοι ἡμᾶς καὶ ἀφαιρούμενοι πρὸς ἑτέ-
 ρους τὸ νοστὶν ἔχοντες. εἶτα αὖτις ἐπιπλήθη, καὶ μεταθεῖ καὶ
 μετὰ διὰ τῆς πρὸς ἐπιπλέοντων ἕκαστον ἀναλεξόμενος. ἢ καὶ
 λέλεκται, Νόος ὄρη, καὶ νόος ἀκούει, τῆ δὲ δῆλα καὶ ἀκούει
 τυφλῶ. ὡς τῆ πρὸς τῶ ὄμματα καὶ ὡτα πάσι, αἰ μὴ πα-
 ρῆ δὲ φρονῶν, ἀσάκνει οὐ ποιοῦντος. δὲ καὶ Κλεομένης ὁ
 βασιλεὺς πρὸς τὸν δῖον Κριμῶντος ἀκροάματος, ἐρωτη-
 θεὶς εἰ οἱ φαίνεται σπουδαῖον, ἐκέλευσε ἐκείνους σκαπεῖν.
 αὐτὸν γὰρ ἐν Πελοποννήσῳ τὸ νοστὶν ἔχον. ὅθεν ἀνάγκη πάντι
 οἷς δὲ ἀσάκνεσθαι, καὶ τὸ νοστὶν ἄρχῃ, εἰ τὰ νοστὶν ἀσά-
 κνεσθαι πεφύκαμεν. ἔσω δὲ μὴ δεῖσθαι τῆ νοστὶν ἀσά-
 κνεσθαι πρὸς τὸ αὐτῆς ἔργον, ἀλλ' ὅτι γὰρ τὰ ζῶα πρὸς τὸ οἰ-
 κείον καὶ τὸ ἀλλότριον ἢ ἀσάκνει ἐνέργασα μὴ ἀφαιρούμενοι
 ἀπέλθη, ἢ δὲ μνημονῶν ἔστιν ἡδὴ, καὶ δεδῆσθαι τῶ λυποῦντα,
 καὶ τὸ πρὸς τῶ φέλιμα, καὶ μὴ παρόντων, ὅπως παρέσθαι
 μνημονῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ τῶ σκαπεῖν ὄμματα ὀρμητή-
 ρια καὶ καταφυγᾶς, καὶ τῆ πρὸς τῶ πάλιν αὐ τοῖς δῖοισι
 μνημονῶν καὶ ἀποδείξεις τῆς ἐπιπλέοντων: καὶ ταῦτα γὰρ κα-
 κείνοι λέγοντες ἀποκινῶσι, ἐν ταῖς εἰσὶν ἀσάκνει ἐκαστοτε
 τῶ πρὸς τῶ οἰκείων, σημειῶσιν ἐπὶ τελειώσεως: τῶ
 δὲ ἐπιπλέοντων ὄμματα πρὸς ὄρμητις πρὸς τῶ σκαπεῖν
 πρὸς τῶ ἀσάκνει μνημονῶν, κατὰ τῶ ἀσάκνει πρὸς τῶ
 ἀσάκνει ὄμματα, οὐ δὲ παρόντων ἀσάκνει κατελήθη. ταῦ-
 των γὰρ ὁ δὲ ὅτι μὴ λογικὸν ἔστι, καὶ τὰ πρὸς τῶ ζῶοις ἄσ-
 κνει πάντι. ὡς τῶ ἀμέλει καὶ τὰ πρὸς τῶ νοστὶς, ἀσάκνει
 ἀσάκνει μνημονῶν, ἐννοίας καλοῦσι, κινουμένων δὲ ἀσάκνει
 σεις, τῶ δὲ τῶ σὺμπῶντα κινῶσι κρίσεις φαύλας καὶ δῖ-
 ζας ὁμοιογενῆς εἶναι, τῶ μνημονῶν ὅτι δὲ παρόντων ἐν τοῖς
 τῶ οἷς ἔργα καὶ κινήματα, πολλὰ μὲν θυμῶν, πολλὰ δὲ
 φόβων καὶ γὰρ μὲν Δία φόνον καὶ ζῆλον τυτῶν. αὐτοῖς δὲ καὶ
 κινῶσι ἀσάκνει μνημονῶν καὶ ἵππων κατὰ τῶ οἷς, οὐδὲ ἀσάκνει,
 ἀλλ' ἐπὶ τῶ φρονῶσι, λύπῃ δὲ ἀσάκνει ἐπιπλέοντων
 αὐτοῖς, τῶ μετῶν ὀνομάζονται. ἡδὴ τῶ δὲ μνημονῶν δὲ ὡ-
 των ὄνομα, κηλοῦσι ἔστι τῶ δὲ ὄμμάτων, γρητεία. γρη-
 τεῖα δὲ ἐκαστοῖς ἐπὶ τῶ τῶ κηλοῦσι μνημονῶν ἔλαφοι καὶ
 ἵπποισι εἰσὶ καὶ αὐτοῖς, καὶ τοῖς παρῶντων ἐν τῶ κη-
 λοῦσι ἀσάκνει μνημονῶν βιαζόμενοι ταῖς φώπῃς, καὶ τῶ
 ἀσάκνει ἀσάκνει καὶ κροτοῦτων ἀσάκνει καὶ πρὸς τῶ
 λέγουσιν. ὅτι ὡς αὐ πάλιν δῖσεται γρητεῖα μνημονῶν, ὄρ-
 μητων ἐν τῶ μὲν ἡδὴ τῶ ἀσάκνει ἄμα ῥυθμῶν γλυχόμενος τοῖς
 ὄμοις δὲ ἀσάκνει. οἱ δὲ πρὸς τῶ των ἀσάκνει λέγου-
 ντες, μὴτε ἡδὴ, μὴτε θυμοῦται, μὴτε φόβουται, μὴ-
 τε πρὸς τῶ ἀσάκνει τῶ ἀσάκνει, μὴτε μνημονῶν τῶ
 μέλιτων, καὶ ὡσανεὶ θυμοῦται τῶ λέοντα, καὶ ὡσανεὶ φο-
 βουται τῶ ἔλαφον, οὐκ οἶδα ἢ γρητεῖα τοῖς λέγουσι
 μὴδὲ βλέπειν μὴδὲ ἀκούειν, ἀλλ' ὡσανεὶ βλέπειν αὐτὰ,
 καὶ ὡσανεὶ ἀκούειν μὴδὲ φωνῶν, ἀλλ' ὡσανεὶ φωνῶν μὴδὲ
 ὄλωσι ζῶν, ἀλλ' ὡσανεὶ ζῶν. ταῦτα γὰρ οὐ μᾶλλον ἐκείνων
 ἔστιν λέγουσιν πρὸς τῶ τῶ ἀσάκνει, ὡς ἐγὼ πείθομαι.
 Σ Ω Κ. Καμὲ τῶν, ὡ Αὐτόλου, ταῦτα γὰρ ἡδὴ πείθομαι.
 νον. ὅτι τῶ ἀσάκνει ἡδὴ καὶ βίοις καὶ πρὸς τῶ
 m m m m

καὶ διαίτασι τὰ τῶν ζώων παρὰ τὴν φύσιν, ἀλλὰ τε πολλὰ ἐν ὄλῳ φλαυρότητα, καὶ τῆς ζήτησιν παρὰ τὴν φύσιν ὁ λόγος γένηται, μηδένα ἐμφανισμῶν σοφισμῶν αὐτῶν, μηδὲ παροχρησθῆναι μηδὲ ὀρέξιν, ἀπορῶ πῶς ἡ φύσις ἐδάκε τὴν ἀρχὴν αὐτοῖς, ὅτι ὁ τέλος δὲ κέειται μὴ δυναμῶσι. Αἴτιον. Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον ὁ δὲ αὐτοῖς ἐκείνοις ὡς Σώκλαρ ἐπὶ τοῖς ἀνδράσι ἀποπον εἶναι δοκεῖ. τὴν γὰρ παρὰ τὴν φύσιν φιλοσοφίαν, ἀρχὴν μὲν ἡμῶν κρινωσίας καὶ δικαιοσύνης ἡτέμεροι, πολλὰ δὲ τοῖς ζώοις καὶ ἰσχυρῶν ὁράντες παροῦσαν, οὐ φασι αὐτοῖς ὁ δὲ ἀξιοῦσι μετεῖναι δικαιοσύνης. ἡμίονοις δὲ τῶν γυνθητικῶν μερίων ὁ δὲ ἐν ἐκείνῳ. καὶ γὰρ αἰδοῖα καὶ μήδασ, καὶ ὁ γρηῃσθαι μὴ ἡδονῆς τοῖς ἐχούσαι, παρὰ τὸ τέλος ὅτι δὲ κινδύνου τῆς γνῆσεως. σέπει δὲ δῆλως μὴ καταγέλαστον εἶναι τὴν Σωκράτους καὶ τῆς Πλάτωνος ὁ δὲ ἐλαφροτέρως κακία τῆ τυχόντος ἀνδραπόδου σιωπῆσαι φάσκοντες. ἀλλ' ὁμοίως ἀφρονας εἶναι καὶ ἀκατάστατοι καὶ ἀδίκους, εἴτα τῶν θηρίων αἰνῶσαι ὁ μὴ κατὰ τὸν, μηδὲ ἀπικριτωμένον παρὰ τὴν φύσιν ὡς παρ' οὐχὶ φλαυρότητα λόγου καὶ ἀσθένειαν, καὶ ταῦτα κακίαν ὁμολοῦντες εἶναι λογικῶν, ἥς παρὰ θηρίων αἰαπέπλησαι. καὶ γὰρ δὲ λίαν πολλοῖς καὶ ἀκατάστατοι, ἀδίκων τε καὶ κακῶν ὁράντες παρὰ τὴν φύσιν, ὁ δὲ ἀξιοῦσι ὁ μὴ πεφυκὸς ὁρῶντες λόγου δεχόμενοι, μηδὲ λόγον δεχόμενοι φύσει, παρὰ τὸν μὲν ὁ δὲ ἀφρονας τῆς μῆτε πῆχον αἰσῶσι φύσει μετέχον, μῆτε χελώνῳ βραδυτῆτος, ἀξιοῦντος, ὅτι μηδὲ κάλλους ὅτι δεκτικὰ μηδὲ τῶν ἐχούσιν. ἐπειτα τὴν ἀφρονας ἐμποδῶν οὐσαν οὐ σιωπῆσαι. λόγος μὲν γὰρ εἶναι φύσει, ἀπουδῶν δὲ λόγος καὶ τέλειος, δὲ ὅτι μελείας καὶ διδασκαλίας ἀφρονας ὁ λογικῶν πᾶσι τοῖς ἐμφύτοις μετέστιν. ἡ δὲ ζῆτιοῦσιν ὁρῶντες καὶ ἰσχυρῶν, ὁ δὲ ἀξιοῦσι εἰπεῖν κεκτημένον ἔχουσι. ὡς παρ' οὐχὶ ὡς εἶναι παρὰ τὴν φύσιν ἀφρονας καὶ τῆσσεως παρὰ τὴν φύσιν. (οὐ γὰρ ὁμοίως ἰερακεῖς βλέποισι καὶ τέτιγες, ὁ δὲ ἀετοὶ πέτρῳ καὶ ἀφρονας) οὕτως ὁ δὲ πᾶσι λογικῶν μετέστιν ὡσαύτως τῆς βραδυτῆτος ὁ ἀκρον βραδυτῆτος καὶ ὁρῶντες. ἐπεὶ δὲ ἰσχυρῶν γὰρ πολλὰ κρινωσίας καὶ ἀνδρείας καὶ τῆσσεως παρὰ τὴν φύσιν τῆς ποσειδοῦ καὶ τῆς οἰκονομίας, ὡς παρ' αὐτῶν καὶ τῶν ἰσχυρῶν, ἀδίκους, δὲ λίαν, ἀβελτηίας ἐνεστὶν αὐτοῖς. καὶ μὲν τῶν ὀνῶν πεποιητῶν ἐν τοῖς νεανίσκοις τὴν ἀμύλλαν. ὡς γὰρ οὐσης ἡνὸς ἀφρονας, οἱ μὲν τῶν χερσῶν φασι, οἱ δὲ τῶν ταλασσια μᾶλλον παρὰ τὴν φύσιν παρὰ τὴν φύσιν ὁ δὲ καὶ δὲ ἡνὸς εἶναι, τῶν ἀδελφῶν πελαργῶν ἰσχυρῶν ποσειδῶν. οἱ μὲν γὰρ βέβοισι τῆς πατέρας, οἱ δὲ ἀποκτενύουσιν, ἵνα τῆς μητέρας ὁρῶσι. καὶ παρὰ τὴν φύσιν ἀφρονας. οἱ μὲν γὰρ ἀφρονας τῶν ὀνῶν καὶ ἀφρονας τῆς θηλείας, ὅτι ἐκπᾶσιν, οὐ παρὰ τὴν φύσιν τὴν ὀρῶν. οἱ δὲ καὶ ἀφρονας τὴν ὀρῶν, ἐν μέρει τῶν ἀφρονας τῶν ὀνῶν, καὶ φρονας τῶν νεοτῶν, καὶ τὴν θηλείαν, ἐὰν πλείονα γένηται ἀποπληθῆναι, καὶ τῶν ὀρῶν ὁ ἀφρονας εἰσελαύνει παρὰ τὴν φύσιν τῶν νεοτῶν, ὅτι καὶ παρὰ τὴν φύσιν Ἀντίπατρος ἐγκοῦν ὀλιγοῦσαν κατὰ τὴν φύσιν, ὅτι οἶδα πῶς παρὰ τὴν φύσιν τῶν λυγῶν καὶ τῶν χελιδῶν, ὡς αἱ μὲν ἐκπᾶσιν παρὰ τὴν φύσιν κρύπτουσαι καὶ ἀφρονας τῶν λυγῶν. αἱ δὲ χελιδῶν ἐξω σφρονας διδάσκουσι τῆς νεοτῶν ἀφρονας τῶν ἀφρονας. καὶ τῶν ἀφρονας τῶν δένδρου οὐ λέγουσιν ἀμαρτέρον, ὡς κινῶν παρὰ τὴν φύσιν, ὁ δὲ ἀφρονας ἀφρονας ἀφρονας, ὡς ἐλαφρον λέοντες;

A ac rationibus degendæ vitæ comparare brutorum quæ vocantur res, cum aliàs mihi videtur totum esse plenum absurdi, tum nulla coniectura ad virtutis (de qua instituitur disputatio) cognitionem ducere. & si ponamus nihil ista ad virtutem procedere, non video quî natura principium eis dederit, cum ad finem ea pervenire sit nefas. **ΑΥΤΟΒ.** Enim ero, mi Socrate, hoc illi pro absurdo non habent. Nam cum id statuant, dilectionem proles nostram principium societatis humanæ ac iustitiæ esse: reliquis animalibus, in quibus esse vehementem eam adfectionem vident, nihilominus pernebgant iustitiæ quicquam inesse. & multis nulla ad procreationem facientia desunt membra, cum genitalia utrosque habeant, & in coitu voluptatem etiam persentiant: neque tamen illi genus suum propagant. Sed & hoc consideres velim, an non ridiculi sint, qui Socratem & Platonem non in minore esse vitio pronunciantes quàm quoduis mancipium ac tantundem stultos, intemperantes, iniustos: porro animalium culpant naturam ut non satis puram, neque absolute ad virtutes elaboratam. quasi vero prauitas & imbecillitas rationis ab ijs non ponatur inter vitia rationis, quibus plena sunt **C** omnia animalia, quorum timiditas, intemperantia, iniustitia, & malitia in sensus nostros plerumque incurrunt. Qui vero postulat ut rectitudinem rationis in se suscipiat, quod natura ad eam factum non est: is primum perinde facit, ac si simiæ turpitudinem, testitudini tarditatem neget à natura ingentam, quia pulcritudinis illa, hæc celeritatis non est capax. Deinde discrimen in promptu fitum non animadvertit: nam ratio natura inest: perfecta ratio & virtute prædita industriæ ac disciplinæ debetur. Quo fit, ut quodvis animal rationis sit particeps: quam autem isti requirunt eius **D** rectitudinem ac sapientiam, nullus est homo in quo eam esse queant dicere. Verum ut visus visui, volatus volatui præstat: (non enim accipiter & cicada æque vident, neque ita aquilæ volant, ut perdices) ita etiam non omne rationis particeps perinde summam calliditatem atque celeritatem intelligendi nanciscitur. Alioqui documenta in animalibus exstant multa societatis, fortitudinis, & in parandis rebus necessarijs ac tutanda familia versutiæ: sicut & contra iniustitiæ, timiditatis, faintitatis. Atque hoc testatur causa, quæ nostris adolescentibus sui certaminis exstitit: quod scilicet exstante discrimine aliquo, alter terrena, alter aquatilia animalia contenderet à natura plus ad virtutem adiumenti accepisse. Quod sane liquet, si cum ciconiis compares fluviales equos. illæ enim patres suos alunt, hi, ut cum matribus coire possint eos necant. item columbas cum perdicibus. nam alterius generis mares ova perdunt, femellasque corrumpunt, non admittentes matrem dum incubant. alteri partem curæ in se recipiunt fouendis ovis, primique pullos cibant, & femellam si diutius evagetur mas rostro tundens ad ova & pullos compellit. Antipater vero ouibus & afinis neglectiorem mundiciæ exprobrans, nescio cur **F** lynces præterierit & hirundines. nam lynces lyncurium suum plane è medio remouent, occultantque: hirundines pullos suos docent foras aversos excernere. Et vero quid causæ est, cur arborem arbore non dicamus minus docilem, ut ovem canem? aut olus olere timidius, ut cervum leonem?

nimirum, quod sicut de immobilibus aliud alio tardius, aut de mutis aliud alio minus vocale non habetur: ita timidius, segnius, intemperantius aliud alio non reputatur, ubi intelligendi vim natura non est largita. ea in alijs aliter, ac vel magis vel minus infra, discrimina fecit ea quæ cernimus. Sed, dices, mirum dictu est quantum homo prudentia, solertia, iustitia & societatis procuratione reliquis præstet animalibus. Quia enim amice, etiam hæc magnitudine, pedum celeritate, acumine visus, auditus subtilitate, alijs alia homines uniuersos longe superant. Neque tamen propterea cæcus, viribus, auribus carens homo est: neque manuum & oculorum vi ac quantitate nos natura priuauit, etsi nihil hæc sumus cum elephanto aut camelo comparati. Proinde etiam animalia cætera, quia tardius intelligunt, minusque recte ratiocinantur quam homo, nõ dicemus omni ratione atq; intelligentia carere: sed eam possidere imbecillam atque turbidam, sicut oculum lusciosum & distortum. Ac nisi adolescentes nostros iam nunc sperarem, qua sunt eruditione & in humanioribus studijs diligentia, plurima terrestrium vnum, alterum marinorum exempla conducta in medium prolaturus: non abstinuissem sexcētis docilitatis, sexcentis naturæ bonitatis speciminibus recēsendis: quorum nobis copiā è theatris imperarijs affatim hauriendā pulcra Roma præbuit. sed hæc nos illis integra atq; intacta relinquamus, quibus suam exornent disputationē. Interim tecum quidpiam volo per ocium considerare. Arbitror ego peculiarem cuique parti aut facultati suam esse mutilationem, suam deprauationem, suum morbū, quæ in aliud nihil cadant. quomodo visui cæcitas, pedi claudicatio, linguæ balbuties soli accidit. non enim cæcum dicitur id quod natura ad videndum non fuerat comparatum: aut claudum, cui eadem gradiendi omnem negauerat facultatem: neq; balbum aut blæsum habetur quod suapte natura linguæ est vocisque expers. Ergo delirare etiam, desipere aut insanire non censibimus id, cuius naturæ sapere, intelligere, ratiocinari non est accommodatum. Affici quippe non potest, quod nulla est facultate præditum, cui affectio aliqua, aut priuatio, aut mutilatio, aut læsio accidere queat? Nimirum vero rabidos vidisti canes aliquādo. ipse etiam equos vidi rabidos: & sunt qui boues quoque furere, & vulpes dicant. Sed nobis sufficit canum exemplum controuersia carens: quod testatur animal hoc ratione non contemnenda præditum esse: quæ conturbata furore isto, qui dicitur rabies, adficitur. nam neq; visui eorum, neque auditui quidquā accidere mutationis tū cernimus. Enimvero sicut ineptus sit, qui hominis melancholia laborantis & insanientis neget abalienatā corruptamq; esse vim ratiocinandi ac memoriæ: (cum quidē ita receptum sit consuetudine, vt sic affectum non esse apud se ac mente excidisse dicamus) ita qui rabido cani aliud accidisse aliquid putet, quam quod vi intelligendi, ratiocinandi, ac memorandi perturbata desipiens ignoret carissimas personas, fugiatque consuetam à prima ætate vitæ rationem, neque agnoscat quæ cernit, videtur mihi ignoratione caute ductus contentiose veritatem impugnare. Soc. Recte mea sententia iudicas. Equidem Stoici & Peripatetici contrarium hac maxime probant ratione, quod iustitiæ esse nullam originem posse dicunt, nullamque omnino fore iustitiam,

A ἢ κατὰ τὸ ἐν τοῖς ἀκινήτοις ἕτερον ἕτερου βραδύτερον εἶναι, ὅθεν μικροφωνότερον ἐν τοῖς ἀηχούτοις, οὕτως ὅθεν δεινότερον, ὅθεν νωδρότερον, ὅθεν ἀκρατέστερον, οἷς μὴ φύσει πᾶσιν ἢ τῷ φρονεῖν δυνάμεις, ἀλλ' οἷς ὁ δὴ ἄλλως καὶ τὸ μᾶλλον καὶ ἡττον παροῦσα, τὰς ὁρωμιδίας διαφορὰς πεποιήκεν. ΣΩΚ. Ἀλλὰ θαυμάσον ὅσον δὲ θεσπος βιητεία καὶ ἀβηνοία καὶ τοῖς πρὸς διακοσμίῳ καὶ κρινωσίῳ διαφέρῃ τῷ ζῶν. ΑΤΤ. Καὶ γὰρ ἐκείνων ὡς ἐταῖρε πολλά τὰ το μὴ μεγέθη καὶ ποδάκεια, τὸ τοῦ ὄψεως ῥώμη καὶ ἀκρῆς ἀκριβεία πᾶσι τὰς ἀνθρώποις ἀπολέλοιπεν. ἄλλ' οὐδ' ἀπὸ τῷ πο τυφλός, ὅθεν ἀδύνατος, ὅθεν ἀώτος ὁ ἀνθρώπος ἐστίν. ἄλλὰ καὶ χειρῶν καὶ ὀμμῶν ἰσχύος τε καὶ μεγέθους ἢ φύσις ἡμᾶς εἶναι ἀπετέρησεν, καὶ τοῖς μὴδὲν ἐν τούτοις πρὸς ἐλέφαντα καὶ κάμηλον ὄντας. εἰ οὐκ ὁμοίως μὴδὲ τὰ θηρία λέγων ἴδω, εἰ νωδρότερον φρονεῖ καὶ κάκιον δεινότατον, μὴ δεινότατον μὴδὲ φρονεῖ ὅλως, μὴδὲ κεκτῆσθαι λόγον, ἀσθενῆ ἢ καὶ ἰσχυρόν κεκτῆσθαι, ὡς τὸ ὄφθαλμόν ἀμβλυώτερον καὶ τῷ φρονεῖν ἐκείνων. εἰ ἢ μὴ πολλά τὰς νεφίσις αὐτίκα δὴ μάλα πρὸς ἐδοκίμων, τὸ μὴ ἐκ γῆς, τὸ ἐκ θαλάσσης ἐστὶν ὅσα συνεραίνουσιν φιλολόγους καὶ φιλογραμμάτους ὄντας, C εἰ δὲ ἀπεχρῆμυ ἐδ' μεία μὴ δὲ μαθείας, μεία δὲ φύσις τῷ ἀδείγματα θηρίων διηγεύμενος, ὡς ἄμας καὶ σκάφης ἡμῶν ἐκ τῶν βασιλικῶν ἐρύσσασθαι θεάτων ἢ καλῆ Ῥώμη παρέρχη. ταῦτα μὴ οὐκ ἐκείνοις νεαροῖς καὶ ἀήκτα πρὸς τὸ λόγον ἐκκαλωπίσασθαι καταλείπωμεν. βούλομαι ἢ μικρόν τι μετὰ ἐδ' σκέψασθαι κατ' ἡσυχίαν. οἷμα γὰρ ἰδίαν ἴνα μέρεσι ἐκείνου καὶ δυνάμειος φαιλότητα καὶ πῆρωςιν εἶ) καὶ ἰόσον, ὡς τὸ ὄφθαλμόν τυφλότησιν, καὶ σκέλους χλωρότητα, καὶ ψελλότητα γλώσσης, ἀλλ' οὐδ' ἐμθενός. οὐ γὰρ ἐστὶ τυφλότης, μὴ πεφυκτός ὅσον, ὅθεν χλωρότης, D μὴ πεφυκτός βαδίζῃ ψελλόν τε τῶν ἀγγλώστων, ἢ τῶν αἰαδῶν φύσει βραδύν ὅθεν ἀπὸ πρὸς ἐδοκίμοις. εἰ οὐκ ὅθεν τῷ ἀπαιμον, ἢ τῷ ἀφρονεῖν, ἢ μαγνόμενον, ἢ μὴ τῷ φρονεῖν, ἢ λογίζεσθαι καὶ ἀφρονεῖσθαι κατὰ φύσιν ἕσπῃσιν. οὐ γὰρ ἐστὶν ἐμπάτης ἡμέσθαι, μὴ κεκτῆμενον δυνάμει. ἢς τὸ πάθος ἢ ἐρήσις, ἢ πῆρως, ἢ ἡς δὴ καὶ κωσις ἴω. ἀλλὰ μὴ ἐν τετύχη καὶ γε λυτιώσας κισίν, ἐγὼ ἢ καὶ ἰσπῶσις ἐνίοι δὲ φασὶ καὶ βούδ' ἐμθενεσθαι καὶ δὴ ὄψεως. ἔρχει ἢ τῶν κινῶν, ὁ ἀναμφισβήτητόν ἐστίν, καὶ μῆρτυρὸς λόγον ἐχόν καὶ ἀφρονεῖσθαι οὐ φαύλιον τὸ ζῶν, ἢς τῷ ἀφρονεῖν καὶ συγχεομένης E ἢ λεγόμενον λυτιὰ καὶ μαγία πάθος ἐστίν. οὐτε γὰρ ὅσον ἀλλοιουμένην αὐτῶν, οὐτε ἀκρῆς ὁρωμῆς, ἀλλὰ ὡς τὸ ἀνθρώπου μετὰ ἀκρῆς ὁρωμῆς ἢ τῷ ἀφρονεῖν, ὁ μὴ λέγων δεινότατον καὶ διεφθόρενα τῷ φρονεῖν καὶ λογίζεσθαι καὶ μνημονεῖν, ἀτοπός ἐστι (καὶ γὰρ ἡ σιωπήσθαι ταῦτα γε κατηγορεῖ τῷ ἀφρονεῖν ὡς ὅσον τῷ ἀφρονεῖν) παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐκπεπαιωμένα τὸ λογισμῶν ἕτως ὅσον λυτιῶν καὶ κωσις, ἀλλ' οὐκ ἔστι πεποιθέναι νομίζων, ἀλλ' οὐκ ἔστι φρονεῖν πεφυκτόν καὶ λογίζεσθαι καὶ μνημονεῖν ἀναπεπλησμένοις ἀφρονεῖν, καὶ τῷ ἀφρονεῖν παμχόσας, ἀγνοῖν τὰ φίλατα πρὸς ὅσα, καὶ φάσθαι τὰς σιωπῆσθαι διαίτας, ἢ παρῶν τῷ φρονεῖν, εἰκοι, μὴ σιωπῶν τῷ γινόμενον ἐξ αὐτῶν, φιλονεῖσθαι πρὸς τὸ δὴ ἡσαν. ΣΩΚ. Ὅρθως μοι δοκεῖς ἕσπῃσιν. οἷμα γὰρ ἀπὸ τῆς σπῆς καὶ τῷ ἀφρονεῖν, μάστις καὶ πρὸς τῷ ἀφρονεῖν ἐκείνων τῷ λόγῳ, τῆς διακοσμίης ἐτέραν ἡμέσιν ἐκ ἐχρῶσθαι, ἀλλὰ πᾶσι τὰς ἀσυστάς καὶ ἀνυπάρκτων γινόμενης,

εί πασι τοῖς ζώοις λόγῳ μέτεσι. ἢ γὰρ ἢ δ' ἀδικεῖν ἀναλκῆρον
 ἡμῖν ἀφειδοῦσιν αὐτῶν, ἢ μὴ χρωμένων αὐτοῖς, ὅ ζῶν ἀδύ-
 νατον καὶ ἀπορον· καὶ ἔσπον ἵνα θείων βίον βιωσόμεθα,
 τὰς δ' ἀπὸ τῶν θείων παρθέμοι χρείας. ἀφίημι γὰρ Νομά-
 δων καὶ Τρωγλοδυτῶν ἀνέξοις ἀρέτοις ἀριθμῶν μυριάδας, οἱ
 ἔσφιεν ἄρχας, ἀπὸ ὅσων ἴσασιν· ἀλλὰ ἡμῖν τοῖς ἡμέ-
 ρως καὶ φιλανθρώπως ζῶν δοχεῖσιν, ποῖον ἔργον ἀπολεί-
 πεται γῆς, ποῖον ἐν θαλάτῃ, ἢ ἐν ὄρεσι τέχνη, ἢ ἐν χόσμος
 διαίτης, ἀνὸς ὡς παρθεῖν λογικῶς καὶ ὁμοφύλοισι πασι τοῖς
 ζώοις οὖσιν. ἀβλαβῶς καὶ μὴ ἀβλαβείας παρθερεῖσθαι
 μάθωμεν, ἔργον ἔστιν εἰπεῖν. ὅσων οὖν φάρμακον ὁσὸν
 ἴαμα τῆς ἢ τ' βίον ἀγαθούσης ἢ τὴν δικαιοσύνην ἀπο-
 είας ὁσὸν ἔχον, ἀνὸ μὴ τ' ἀρχαῖον ὄρον καὶ νόμον φυ-
 λατῆωμεν, ὡς καὶ Ἡσίοδον, τὰς φύσεις διελὼν καὶ γέμερος
 ἰδία τῶν ἡμῶν ἐκάτερον, Ἰχθυοῖσιν καὶ θηροῖσιν οἰωνοῖς
 πετεπνοῖς, Ἐσθῆν ἀλλήλοισι, ἐπεὶ οὐ δίκη ἔστι μετ' αὐτοῖς,
 Ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην παρθε ἀλλήλοισι. οἷς ὁσὸν ἔστι
 δικαιοπαρεῖν παρθε ἡμῶν, οὐδ' ἡμῖν παρθε ὁσὸν γίνεται
 ὁσὸν ἀδικεῖν. ὡς οἱ γε τῶν παρθεμοῖ τ' λόγον, οὔτε χρεῖσιν
 δίκην, οὔτε λιτῶν τῇ δικαιοσύνῃ παρεισελθῆν ὁσὸν ἀπο-
 λελοῖσθαι. ΑΥΤ. ταῦτα μὲν ὡς φίλετ' ἀπὸ καρδίας τῶν
 ἀνδρῶν ἐξείρηκας· οὐ μὲν δὴ δότεον, ὡς παρθε δικαιοσύνης γυ-
 ναῖσι, παρθε ἀφασθαι τοῖς φιλοσόφοις ὡκυτόκιοι, ἵνα βραδίως
 καὶ ἀβλαβῶς ὁσὸν δικαιο ἡμῖν ἀποτέκωσιν. ὁσὸν γὰρ
 αὐτοῖσι τὰ Ἐπικύρω διδάσκειν ἔσφ' τῶν μεγίστων, σμικρὸν
 οὔτω παρθεμα καὶ φάσθαι (οἷμα) ἀτομον παρεγκλίνας μίαν,
 ὅτι βούλαχρον, ὡς παρθε ἀστρα καὶ ζῶα, καὶ τύχη παρεισέλθη
 καὶ ὁσὸν ἡμῖν μὴ ἀπόληται· δεικνύμεν ὅτι ὁσὸν ἀδύνατον, ἢ λαμ-
 βάνη ἢ τῶν παρθεμένων, καὶ παρθεσῆν ὁσὸν τῶν ζῶων
 ἔσφ' ἀφασθαι παρθε τῶν δικαιοσύνην, εἰ μὴ ὁσὸν λογί-
 πται, μὴ τ' ἀπὸ ἀποδεικνύουσιν. ἔσφ' γὰρ ἔτερον ὁσὸν ὁσὸν
 δίκαιο, οὐ σφάλλεσθαι καὶ παρθε ἀκρημον οὔτω καὶ ἀφ' τῶν
 ἐναργῶν ἀναβρομῶν φέρουσιν, ἀλλὰ ἡμῖν Πλάτωνος ὡ-
 φησιν μὲν δὴ κρημον οὐ μὲν ὁσὸν, ὡς Σάκκαρε, ὁσὸν ἔταχρος,
 τοῖς μὴ φιλομαχεῖν, ἐπεσθαι ὅτι καὶ μαθητῶν βουλομένων.
 ἐπεὶ τὸ γε μὴ πρῶτα παρθε κατὰ βίον ἀδικίας τ' ἀνθρώ-
 πων οὔτω τὰ ζῶα μετὰ χρεῖσιν ὁσὸν, Ἐμπεδοκλῆς καὶ Ἡ-
 ρακλείτος ὡς ἀπὸ παρθε παρθε δέχονται, πολλὰ μὲν ὁσὸν
 καὶ λειδοροῦντες τῶν φύσιν, ὡς ἀνάγκη καὶ πόλεμον οὖ-
 σθαι, ἀμυγῆς ὅτι μὴδὲν μὴδὲ εἰλικρινῆς ἔχουσιν, ἀλλὰ ἀφ' ὅσων
 πολλῶν καὶ ἀδικῶν παθῶν παρθε ἀνομήνῃ· ὅπου καὶ τῶν
 ἡμῶν αὐτῶν ὅσων ἀδικίας σμικρῶν λέγεται, παρθε θηροῖσιν
 σμικρῶν τῶν ἀθανάτων, καὶ τέρπεσθαι ὁσὸν ἡμῶν
 παρθε φύσιν μέλεσι τῶν ἡμῶν ἀνομήνῃ. οὐ μὲν
 ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀκράτα καὶ πικρὰ φαίνεται κατὰ χρεῖσιν
 ἔτερον δ' ὅσων ἐμμελῆς παρθε μὴ τῶν ζῶων τ' λόγον
 ἀφασθαι καὶ σῶζουσα χρωμένων αὐτοῖς πᾶς παρθεσῆν
 ὁσὸν δίκαιο, ἡμῖν τῶν ὁσων καὶ παλαγῶν εἰσαρῶντων, συστῆσαι
 λαμῶν μὲν ἡδύπαθειας ὁσὸν ἔσφ' ἐφασθαι. αὐτῶν ὅσων
 Πυθαγόρας ἀβλαβῶς, διδάσκων ὡφελείσθαι μὴ ἀδι-
 κῶντας. οὐ γὰρ ἀδικεῖσθαι οἱ τὰ μὲν ἀμικτὰ καὶ βλαβερὰ
 χρεῖσιν καὶ ἀφασθαι καὶ ἀποκινῶντες, τὰ ὅσων ἡμῶν καὶ φι-
 λανθρώπων ποιούμενοι ἡμῶν, καὶ σμικρὰ χρεῖσιν παρθε
 ἡμῶν ἔσφ' ὁσων ὁσὸν πέφυκεν, ἵππων οἰκῶν τε ὁσὸν καὶ τῶν ὁσων
 ἡμῶν ὁσὸν Αἰσχλῆς Περμηθεὺς δέδοται ἡμῖν φησιν ἀπὸ δούλα,

A si omnia animalia ratione sunt praedita. Effici enim, ut aut iniuste faciamus ijs vescendis utendisque, aut usu eorum omissio vel vivere omnino nequeamus, vel vita inops futura sit, & quodammodo belluina. Neq; dicam de Nomadum & Troglodytarum innumeris millibus, qui praeter carnes cibum alium nullum norunt. Nobis quidem, qui mansuete videmur & humaniter vivere, si discamus bruta omnia pro ratione praeditis nobisque cognatis habere, ac proinde sine ullo eorum damno ac cum cautione ijs uti, non video quod opus in terra, in mari, in montibus, quae ars, qui vitae ornatus sit futurus reliquus.

B Nullum proinde remedium adhiberi huic difficultati potest, quae aut vitam aut iustitiam abolet: quam ut sequamur veterem terminum ac legem, quae (ut est apud Hesiodum) naturas distinguens, ac genera seorsim vnumquodque ponens,

*Pisces, atq; feras iubet, aereasq; volucres,
 Isthaec iustitia nulla cum lege ligentur,
 Alterum in alterius praedam demittit abvum,
 Humano generi sed mutua iura dicavit.*

scilicet ut cum bruta nobiscum iuste agere non queant, nos quoque iniuste in ipsa agere non possimus. quam ratione qui dimitunt, neq; vllā vtilitatem vitae, neq; vllum iustitiae aditum relinquunt. ΑΥΤ. Hec quidem tu, amice, plane est sententia illorum dixisti. Verum non convenit philosophis, tanquam difficulter fetum enitentibus mulieribus, appendere medicamentum partum accelerans, ut facile & absque aeterna iustitiam nobis pariant. Nam ipsi quoq; non concedunt Epicuro maximarum rerum causa fingenti exilem adeo atq; nullius precij rem: inclinationem scilicet atomi leuissimam, qua is astra, animalia, & fortunam volebat introducere, & libertatem voluntatis nostrae tueri. * ostendere aliquid incertum, aut sumere aliquid manifestum, & con-

D venit id quod de animalibus dicitur, ponere in disputatione de iustitia: si neque in confesso ponitur, neq; alias demonstrant. Etenim alia via ad stabilendam iustitiam perveniri potest, non ita lubrica & per praecipitia ducente, & evidentiā evertente: sed quam Platone autore meus, Socrates, filius, tuus fortius monstrat non contendendi cupidis, verum sequi & discere volentibus. Sane non absq; omni iniustitia fieri, quod homo sic agit cum brutis, id tanquam verum sumserunt Empedocles & Heraclitus, (se numero deplorantes, atq; incusantes naturam, ut quae necessitas sit ac bellum, nihil sincerum habeat, multiq; iniustis affectionibus ad finem suū

E perveniat: quando ipse etiam ortus hominis ab iniustitia sit, immortali re cum mortali coeunte: delecteturq; id quod nascitur partibus contra naturam a toto avulsis. Verum haec nimis acerba videtur esse & libera infectatio. Alia autem est concinna excusatio, quae neque eripit animalibus rationem, & convenienter utentibus hominibus iustitiam conseruat. quam a veteribus & sapientibus introductā, gulae ac voluptatum studium coitione facta exturbavit: Pythagoras autem revocavit, docens quomodo citra iniustitiam vtilitatem percipere possemus. Non enim agunt iniuste, qui animalia quae cicurari profus non possunt, vel damnosa omnino sunt, plectunt atq; interficiunt. mansueta autem humanaq; cicurando ad eas operas condocerant, quae vniuscuiusque naturae conveniunt.

*Fetus equorum, asinorumq; & bouum genus,
 ut ait Aethioli Prometheus, dat Deus,*

Munera rependens, quae nostris laboribus Subeant.

Sic canum custodia capras & oves defendit, dum mulgentur, tondentur, pascuntur. Non enim vita hominibus eripitur, si non apponantur patinae piscium plenae, aut iocinora anserum, neque boues aut haedos in conuiuia mactent: neque fallendi temporis causa, aut animi gratia in theatris ac venationibus alias bestias inuitas cogant resistere & pugnare, alias quas natura non armauit, interficiant. Qui enim ludit, & se oblectat, qui vna ludant atque gaudeant socios ludi habere debent: non (quemadmodum de pueris dicebat Bio, eos per ludum ranas faxis petere, ranas autem non ioco sed serio mori) ita venari & piscari, ut voluptatem capiat bestiarum cruciatibus & mortibus, aut ijs miserabiliter a pullis catulisve abreptis gaudeat. Non enim iniuste faciunt qui videntur animalibus: sed ij qui hoc faciunt damnose, contemtim, & cum crudelitate. SOCL. Inhibe, & summove haec crimina. Prope enim adsunt huc accedentes multi, omnes venandi studio dediti, quos neque facile sit ab instituto suo deducere, & nihil attinet offendere. AVT. Probè mones. Sed Eubiotum quidem fati scio, & confobrinum meum Aristonem, tum Dionysij Delphici filios Aacidem & Aristotimum huncce, nec non Nicandrum Euthydami F. gnaros esse terrestris venationis, ideoque a partibus Aristotimi futuri. sicut ab altera parte Phædimus adducit insulares istos & marinos, Heraeleonem Megarenses, Philostratumque Euboensem,

Cura marinorum quibus est operum.

Hunc autem nostrum æqualem Optatum

Vtris annumeres, non est dignoscere promptum:

qui agrestem simul & marinam deam Dictynnam vtriusque generis praedae primitijs saepe veneratus, ita accedit, ut neutris videatur se adiuncturus. nam male conijcimus mi Optate, communem te fore, & qui medium feriat adolefcetum arbitrum. OPT. Rectissime conijcis Autobule. iam dudum enim Soloniis lex obsoleuit, quae puniri iubet qui in seditione neutri se parti adiunxisset. AVT. Huc ergo adside, ut si quid incidet teste indigens, non Aristotelis libri excutiendi sint, sed tibi ob peritiam verum dicenti suffragemur. SOCL. Agedum iuvenes, convenitne inter vos de ordine? ARIST. Actum est de eo inter nos magna contentione: tandem, ut ait Euripides,

Fortuna proles fors tulit sententiam,

cum eo esset provocatum, iussitque terrestrium causam prius quam marinorum dici. SOCL. Tempus ergo est Aristotime, ut tu iam nunc dicas, nos audiamus. ARIST. Forum controvvertentibus apertum est alij fetum perimunt, in ipso partus tempore infilientes femellis. Genus est mugilum, quos pardias appellant: ij è suo vivunt muco. Polypus seipsum depascens per hyemem desidet

Ignæ carente domo, pravo contentus in antro,

adeo vel ignavus est, vel gulæ deditus, vel stupidus, vel omnibus ijs culpis obligatus. Itaque rursus Plato in Legibus prohibuit, aut potius voto hoc petijt, ne marinam adolefcetes venationem unquam amarent. Nulla enim roboris exercitatio, nulla sapientiae meditatio, neque quicquid ad vires, celeritatemve conducens agilitatemque inest in certaminibus, quae aduersus labraces, congros, aut scaros suscipiuntur.

A καὶ πόνων ἀνδέκτορα. καὶ ὁ χρωμῖνοι παρφυλάττουσιν αἰγὰς τε καὶ οἰς ἀμελῆζόμενα καὶ κειρόμενα νέμοντες. οὐ γὰρ αἰαυρήται ὁ ζῶν ὁσδε βίος ἀπόλυται τοῖς αἰθερότοις, ἀν μὴ λοπάδας ἰχθύων, μηδὲ ἥπατα χλωῶν ἔχουσι, μηδὲ βοῦς, μήτ' εἰσφοῖς καὶ ἀκρόπρωσιν ἐπὶ δὴωχία, μηδὲ δῆυοι- τες ἐν τὰ ἔροις, μηδὲ παίζοντες ἐν θήραις, τὰ μὲν ἀνακί- ζουσι βολμῶν ἀκροντα καὶ μάχεσθαι, τὰ δὲ, μηδὲ ἀμυύεσθαι πεφυκῶτα, ἀφ' ὀφείρουσι. τὸ γὰρ παίζοντα καὶ τερπόμενον οἰμα συμπαίζουσι δὲν χροῦσθαι καὶ ἰλαροῖς, οὐχ ὡς τὸ ὁ Βίων ἔλεγε τὰ παιδάεια παίζοντα τῷ βαβάρων τοῖς λί- B θοῖς ἐφίεσθαι, τὸς δὲ βαβάρους μηκέτι παίζοντα ἀλλὰ δῆθως ἀποθήσκην, οὕτως κωιηγεῖν καὶ δῆθωδὲν, ὀδυωμέ- νοις τερπομένοις καὶ ἀποθήσκουσι, τοῖς δὲ ἀπὸ σκύμων καὶ νεοσῶν ἐλεφῶς ἀστρομῶσι. οὐ γὰρ οἱ χρωμῖνοι ζῶσις, ἀδι- κροῖν, ἀλλ' οἱ χρωμῖνοι βλαβερώς καὶ ὀλιγώρως καὶ μὲν ὠμότητος. Σ Ο Κ. Ἐπίχερ ὁ Αὐτόβουλε καὶ τὸ ἄεθα- λουδ τῆς κατηρείας. ἐγὼ γὰρ εἶδε παρσιόντες πολλοί, καὶ θηρατικῶν πόμτες, οἳ οὐτε μετὰ θείναι ῥάδρον, οὐτε λυπεῖν ἀναγκῶν. ΑΥΤ. Ὁρθῶς παρανεῖς, ἀλλὰ εὐβίωτον μὲν δὲ οἶδα, καὶ τὸ ἐμὸν ἀνεμίον Αἰεσίωνα, τὸς τε Διονυσίου C παιδάς ἀπὸ ἀδελφῶν Αἰακίδων καὶ Αἰεσίπμου τῆτον, εἶτα Νίχουδρον τὸ εὐθυδάμου χροῦσθας δαήμονα ἀγρῶς, ὡς Ὀμηροῦς ἔφη, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ παρὸς Αἰεσίπμου γρησο- μῶσις. ὡς τὸ αὐτὸ πάλιν τὸςδε τὸς ποιῶσθαι καὶ τὸ ἄεθαι τοῖς, Ηἰρακλέωνα τὸ Μεγαροῦθεν, καὶ Φιλίστρατον τὸ εὐβοέα, τοῖ- σί τε θαλάσσια ἔργα μέμηλε, Φαίδιμος ἔχων παρὲς αὐτὸν βαδίξῃ. Τυδείδων δὲ ὁσδε ἀν' ἡνοῖς ποτέροισι μετεῖν, τὸυ- τὸν τὸ ἡμέτερον ἡλικιώτῳ Ὀπίατον, ὁσ πολλοῖς μὲν ὁσά- λου ὀρείου πολλὰς ἀγρῶς ἀκροθίνους ἀγλαίστας τῶν ἀ- D γροῦσθαι ἀμα θῶν καὶ Δίκτυωναι, ἐν ταῦτα δὴ ἡλὸς ἔστι παρὸς ἡμᾶς βαδίξων, ὡς μηδετέροις παρσθῆσαν ἑαυτὸν; ἢ φαύλως εἰπάσθαι ὡς φίλε Ὀπίατε, κρινόν σε καὶ μέσον ἔσασθαι τῷ νεανίσκων βραβουτῶ; ΟΠΤ. Πόρῳ μὲν οὐκ ὀρθῶς ἔσπονος ὁ Αὐτόβουλε. πάλαι γὰρ ὁ Σόλωνος ἐκλέ- λουπε νόμος, τὸς ἐν γάσει μηδετέρω μέρῃ παρσθῆμοις χροῦσθαι. ΑΥΤ. Δῶρο δὲ κατῆζου παρὸς ἡμᾶς, ὅπως, εἰ δέησι μῦρτυροῦ, μή τοῖς Αἰεσιτέροις παρσθῆματα βιβλίους παρέχωμεν, ἀλλὰ τοῖς ἐμπειροῦν ἐπόμῳσι, τοῖς λεγομέ- νοις δῆθως τῶν ἡφρον ἔπιφῆρωμεν. ΟΠΤ. Εἶεν. ὡς αἰ- δρες νεοὶ γέροντες ὑμῖν ὁμολογία παρὲς τὰ ζῶσις; ΦΑΙΔ. E Γέροντες, ὁ Σώκλαρε, πολλὰ τὸ ἄεθροῦσα φιλονεικία. εἶτα κατ' εὐειπίδων, ὁ τῆς τύχης παῖς κληροῦς ἔπι τούτω τὰ- γοῖς, τὰ χροῦσθαι παρσθῆζα δίκαια τῷ ἐνδῶν. Σ Ο Κ. Καρὸς οὐκ, ὡς Αἰεσίπμε, τοῖς μὲν ἡδὲ λέγειν, ἡμῖν δὲ ἀκροῦσθαι. ΑΡΙΣΤ. Ἡ μὲν ἀγροῦ τοῖς δικαστοῦσιν, τὰ δὲ τὸ γόνον αἰθροῦσθαι παρὲς τὰς ἀποκνήσεις ἔπιφῆροντα τοῖς θήλεσι. κεφρώς δὲ ἡμῶς οἰς παρσθῆας καλοῦσιν, ἀπὸ τῆς μύθης βέρονται τῆς ἑαυτῶν. ὁ δὲ πολυτοῖς, αὐτὸν ἐσθῆων κἀπται χρωμῖνος ἐν ἀπύρω οἴκῳ καὶ ἐν ἡθεσι λαυγαλέοι- σιν οὕτως ἀγρῶς, ἢ αἰαυθῆτος, ἢ γαστρίμυθροῦ, ἢ πασὶ τού- τοῖς ἐνοχὸς ἔστι. δὲ καὶ Πλάτων αὐτὸ πάλιν ἀπέειπε νομο- θετῶν, μᾶλλον δὲ ἀπέβῆζατο, τοῖς νεοῖς θαλάσσιου θήρας ἔρωτα λαβῆν. ὁσδὲν γὰρ δῆκῆς γυμνάσιον, ὁσδὲ μελέτη- μα τῆσθαι, οὐδὲ ὅσα παρσθῆζα, ἢ τὰ γοῦς, ἢ νικῆσεις ἀφ' ἀπο- νοῦσι, τοῖς παρὸς λαβῆσθαι, ἢ γῆροῖς, ἢ σκᾶροῖς ἀγρῶσιν.

ὡς τὰς ἐν αὐτῷ παμύθυμο δὴ τὸ φιλοκίνδυνον καὶ τὸ ἀνδρῶν ἀσκήσει τῶν μαχηθῶν τὰ τὸ πρῶτον, τὸ φροντιστικόν καὶ σιωπετὸν τῶν ἐπιτηδεύων τὰ τὸ ποδῶκη, τὸ ῥωμαλέον καὶ φιλόπονον τῶν διωκόντων. καὶ ταῦτα τὸ κυνηγεῖν καλὸν πεποίηκε. τὸ δὲ ἄλλο δὲ, ὡς τὸ σθένος ἐνδοξόν. ὡς δὲ γε θεῶν τις ἠξίωσεν ὡς ἑταῖρε, ῥῆθροκτόνος, ὡς τὸ Ἄπολλον λυκακτόνος. ὡς δὲ τελευτόλογος, ὡς ἐλαφιοβόλος ἢ Ἀρτεμις λέγεσθαι. καὶ τὸ σαυμασόν, ὅπου καὶ ἀφ' ἑσῶ στυμόνον καὶ ἐλαφον καὶ δόρυ καὶ λαγῶν ἐλθὲν καλλιόν, ἢ ἑρπιάσθ, θύνην καὶ κέραιον καὶ ἀμίαν σιμυότερον ὅστιν αὐτὸν ὄψωνται, ἢ ἄλλο δὲ; τὸ γὰρ ἀγνήτες καὶ ἀμύχμον ὄλωσεν καὶ ἀπθούρησεν αὐτῶν, ἀγνήτων καὶ ἀγνήτων καὶ ἀνελθῶν τῶν ἀγρῶν πεποίηκε. κατὰ τοῦτο δὲ ὡς οἱ φιλόσοφοι δεικνύουσι, τὸ τε μετέχον λόγου τὰ ζῷα, ὁμοίως εἰσὶ καὶ τῶν ἀσκήτων, καὶ μνήμη, καὶ πάθη, καὶ τέκνων ἐπιμέλεια, καὶ χάριτες διαπρόντων, καὶ μνησικακίαι πρὸς τὸ λυπησάν, ἐπὶ δὲ δὴ ῥέσεις τῶν αἰσθητικῶν, ἐμφασίς ὁμοίως ἀνδρείας, κρινωϊνίας, ἐγκρατείας, μεγαλοφροσύνης, σκαπῶν τῶν ἐνάλα, εἰ τούτων σκεῖνα μὴ ὅσον, ἢ που τὸ πρῶτον τελευτῶν ἀμύχμον ἀγνήτων καὶ δις τῶν ἐπιτηδῶν μάλα μίλις τεκμηριώμα δίδωσιν. ἐν τῷ τοῖς περὶ τοῦ καὶ γηγῆσιν λαμπερῶ καὶ ἐναργῆ καὶ βέβαια τῶν ἀδείγματα τῶν εἰρημῶν ἐκαστοῦ λαμβάνειν ὅστι καὶ γὰρ ἄσθαι. ὁμοίως ὅσον ὁμοίως καὶ τῶν ἀσκήτων τῶν ἐπιτηδῶν, καὶ κέραιον ἀγνήτων ὁμοίως. ἐλέφαντες δὲ, τῆς ὕλης ὡς ὀρύθητες ἢ κείροντες ἐπίοισιν, ἀμύχμον τῶν ὀδόντων ποιούσης ἀποτελευτῶν, ὡς ἑτέρω πρὸς ταῦτα χεῖρα, τὸ δὲ ἑτέρω ἐπακμον αἰεὶ καὶ ὅσον ὅτι τῶν ἀμύχμων φυλάττουσιν. ὁ δὲ λέων αἰεὶ βαδίζει σιωπερά μῦθος τοῖς ποσίν, ὅσον ἀποκρύπτων τῶν ὄνυχας, ἵνα μὴ τελευτῶν τῶν ἀκμῶν ἀπαμύχμων, μήτε καὶ ἀλίπτωσιν ἀποκρύπτων τοῖς σκεῖνοισιν. οὐ γὰρ ῥαδίως ἀείσκειται ὄνυχος λεονταίου σημεῖον, ἀλλὰ μικροῖς καὶ τυφλοῖς ἵχνεσιν ἐντυχθῶντες, ἀποπλανῶνται καὶ ἀμύχμων τῶν ὀδόντων. ὁ δὲ ἵχνος ἀκμήατε δὴ πούθεν ὡς ὅσον ἀπολείπει θωρακιζομένου πρὸς μάχην ὀπίτου. ὅσον ἵχνος πρὸς ἐλαφίον καὶ πρὸς ἐπιτηδῶν τῶν σώματι χεῖρα, μέλων ἐπιτηδῶν τῶν κροκιδείων. τῶν δὲ χελιδόνων πρὸς τὸ τεκνοποιίας τῶν ἀσκήτων ὀρῶν, ὡς δὲ τῶν ἑρπιάσθ πρὸς τὸ ἐπιτηδῶν δίκην ἑμελίων, εἴτα πρὸς ἐπιτηδῶν τὰ κρυφότερα. καὶ πηλοῦνος ἐχεύου δρομῶν ἀσθῶνται τῶν νεοτῶν, λίμνης ἢ θαλάσσης ἐν χεῖρα τῶν ἀπετόμῶν φαύλοισι τοῖς πλίτοις ἐπιτηδῶν, ὅσον νοτερά μὴ βαρεῖα γνέσθαι τῆ ὕψῃ. Συλλαβοῦσα δὲ κρινωϊν, ἐπαλείφοισι οὕτως καὶ σιωδέοισι τῶν χαλῶντα καὶ ἀσκήτων, τῶν δὲ ἀσκήτων τῶν ἐργῶν οὐ γυνώσκεις, οὐδὲ πολὺ πλῆθρον, ἀλλὰ ὁμοίως ὡς ἐνεσὶ μάλα καὶ σφαιροειδῆ ἀποτελευτῶν. καὶ γὰρ μόνιμον καὶ χρησιμὸν τὸ τοῖο το, καὶ τοῖς ἐπιτηδῶν τοῖς ἀσκήτων ἐξωθεν ἀπληθῶς οὐ πάνυ δίδωσι. τῶν δὲ ἀσκήτων ἔργα κρινῶν ἵχνων γυνώσκεις, καὶ ἵχνος ἀσκήτων, ἀσκήτων, οὐ καὶ ἐν αὐτῶν σαυμασίων. καὶ γὰρ ἢ τῶν ἵχνων ἀκρίβεια, καὶ τῆς ὕψῃ τὸ μὴ διεχέσθαι ἐπιτηδῶν, ἀλλὰ λείου σιωδέων ἵχνος, καὶ ἐλάλησιν ὡς ὅσον ἀσκήτων τῶν ἀσκήτων γλίσχρότης ἀπειρασμένον, ἢ τε βαρὴ τῆς χεῖρας, ἐπείρου καὶ ἀχλυώδη ποιούσα πλῶν ἐπιτηδῶν, ὡς τῶν ἀσκήτων, αὐτῆ τε μάλα πρῶτον ἢ τῆς ἀσκήτων αὐτῆς ἵχνος καὶ κέραιον, ὅσον ἀσκήτων τῶν ἀσκήτων, ὡς τῶν ἀσκήτων ἀσκήτων, τῶν ἀσκήτων εἰς ταῦτα καὶ σιωδέων τῶν ἀσκήτων.

A At in terrestri venatione, ferocia animalia congregantium exercent audaciā & fortitudinē: versuta, insidiantium calliditatem: velocia robor & laborum tolerantiam apud insequentes. Atque hæc bona venationi accepta feruntur: piscatio nulla re est nobilis. Neq; sane deorum quisquam, mi amice, dignū se congricida putavit titulo, cum Lycostonos veluerit dici Apollo: aut mullicida, cum sit Elaphebolos Diana: ille à lupis, hæc à ceruis occidendis. Quid vero miri hoc? cum etiam homini aprum duntaxat, cervum, capreā, leporem capere honestius sit, quam emere: thynnium, carabum, amiam obsonari quam capere magis decorū? Omnino enim piscatio propterea turpis, nullo studio digna, illiberalis credita est, quod nihil habet ingeniosum, nullas machinas, nullā versutiam vsurpet. In vniuersum verò, quando quibus demonstrant philosophi animalia ratione esse prædita, hæc sunt: proposita, apparatus, memoria, animorum motus, pro subole procuratio, gratiarum actio pro acceptis beneficijs, meditatio vltionis in eos qui læserunt, inventiones rerum necessariatum, indicium virtutis alicuius, vt fortitudinis, societatis, cōtinentiæ, magnanimitatis: confideremus nihilne horum marina, aut obscuram eorum notationē modo involutam ita, vt vix coniecturis solertibus possit percipi, habeant: in pedestribus autem & terrenis documenta istorum omnium existēt splendida, euidencia, stabilia. Ac initio mihi contemplare proposita & apparatus taurorum ad pugnam se pulvere conspergentium: atq; aprorum dentes acuentium. Elephanti, quia materia quam alimentum sui causa effodiūt aut excidunt, dentē hebetat detere, altero tantum ad hanc rem vtuntur, alterum semper acutum ac recentē sui defendendi gratia feruantes. Leo semper ambulat pedibus inorsum reductis, itaq; vngues occulit, ne attriti acie amittant, aut investigantibus occasionem inueniendi exhibeant. non enim facile inuenitur vestigium vnguis leonini: sed in cæca & exigua incidentes signa, aberrant venatores. Ichneumon autē, quod auditū vobis puto, parum differt ab induto thoracem ad prælium milite: tantum sibi cœni circūdat, tamq; densam sibi circumfigit tunicam, aggressurus crocodilum. Hirundo, antequā fetū excludat suū, videmus quo modo nidum adornet. quam belle fundamenti loco festucas subijciat solidiores, iisq; adfigat deinde tenuiores. & si glutinis loco cœnum defideret nidus, quo pacto super lacum aut mare ita volitet, vt superficiē eius tangens alis, eas vdas, non tamē grauiiores faciat: iisq; deinde puluerem apprehendens, eo illinat atq; constringat laxas dilapsurasque partes. opus ipsum figura est angulis & multitudine laterum carente, æquabile & (quantum potest fieri) rotundum in globi morem. sic enim & stabile atque capax fit, & non temere ansam præbet foris insidiantibus bestijs. Araneæ textum, commune exemplar telæ mulierum, & retibus, nō vna de causa admirationem sui præbet. Nam & fili subtilitas, & textura non deiuncta aut flaminis in morem diuulsa, sed continens tenuis in morem membranz, & quodam glutinoso humore obscure admixto conferta, tum color aeream & caliginosam reddens superficiem fallendi causa, atq; ipsa adeo maxime totius machinz gubernatio, quod callidi instar venatoris, si quid reti suo implicuit, illico sentiens castes suos contrahit, prædamque constringit.

hæc inquam omnia eiusmodi sunt, vt nisi quotidie se conspectui nostro offerentia fidem facerent, non minus fabulæ putarētur, quàm coruorum in Africa solertia. qui potu indigentes, lapidibus iniectis in aquam, eo vsq; eam impleto cauo cōtinente eleuant, dum rostro attingere liceat. Porro autē cum vidissem canem in naui nautis absentibus lapillos in amphoram oleo nō repletā iniicere: miratus sum quomodo intelligeret à grauiorib. immisiss leuiora sursum elidi. Similes sunt Cretensium apum, & anserū in Cilicia artes. Illæ enim ventosum aliquod circūuolaturæ promontorium, ne disijciātur, seipsas exiguis lapillis in os sumtis quasi saburrant. hi quando Taurum traiciunt, animalia alioqui vocalia & obstrepera, tum metu aquilarum in osiustæ magnitudinis lapide sumpto taciturnitatem sibi imperāt, vt fallere in transitu eas possint. Gruum etiā in volando nobilis est cautio. Nam cum spiritus est largus, & aer asperior, non vt in tranquillitate volant sinu in frōte curuato in Lunæ morē: sed statim in triquetra formam conducto agmine, cuspidē eius figuræ scindunt circumfluum aerem, ne ordines rumpi ab eo possint. Vbi se in terram demiserunt, eā quæ noctu excubias agunt, corpus vni insistentes cruri librant. altero pede lapidē perpetuo inter vigilandū retinēt longo tempore: obrepente somno dimissus lapis illico excitat. Vt iam eo minus miter Herculem, si arcum axillæ subiiciens, & cōplexus valido brachio,

Ducit soporem, dextra lignum premens,

neque eum etiam qui primus apertionem ostrei quod conuieret expectandam deprehendit: cum obseruauerim Erodii technam. is enim cum à concha quam deglutiit conuientem vexatur, tantisper tolerat, dum eam à calore laxatam emolliendo apertamq; sentit: tumq; euomens hiantem & diductam, id quod esui est eximit. Cæterum formicarū apparatus & dispositiones exacte enarrare nefas pœne est: omnes autem præterire, nimis socordix. Nullum enim ita exiguum habet natura magnarum & pulcrarum rerum speculum. sed tanquam in pura gutta insunt omnium effigies virtutum.

Intus amicitia simulacrum est,

nempe cultura societatis. inest etiam fortitudinis imago, laborum tolerantia. insunt multa continentia femina, multa prudentia & iustitia. Cleanthes, tametsi negabat animalia ratione prædita esse, nihilominus in tale se narrat incidisse spectaculum. Venisse formicas de suo cauo ad aliud formicarum examen, formicam portantes mortuam. Ex hoc ascendisse alias formicas tanquam ad colloquium, rursusque descendisse. id bis terue factum. tandem has sursum extulisse vermem, tanquam redemptionis precium pro mortua. hoc illas accepto, & reddito formicæ cadauere discessisse. Sed inter ea quæ manifesta sunt omnibus, est in occurrendo æquitatis studium, cum nihil gestantes gestantibus aliquid de via decedunt, & rerum portatu difficultium corrosiones, atq; partitiones, vt à pluribus possint ferri in particula diuulsæ. Quod autem minutas suas res aliquando foras efferunt formicæ & frigori exponunt, hoc Aratus pluuiam præmonstrati asserit:

Sapius est tectis penetrabilibus extulit oua

Angustum formica terens iter.--

Quidam non oua interpretantur: sed versum ita legunt, vt intelligat eas fructus quos recōditos habent,

αἰνέειν κρητο καὶ πινες ὅτι ὡς γράφουσιν, ἀλλ' ἵνα τοῖς ἀποκειμένοις καρποῖς ὅταν ὄρωτα συσάγρυνται ἀγῶνται,

A ἀσθονομήνης καὶ φρονοῦσης τῆ καὶ ἡμέραν ὄψι καὶ ἴσα τῶ
 ἡμομήνης, πρὶν ἔχει τὸν λόγον. ἄλλως δ' αὖ ἐδόκει μῦθος, ὡς
 ὡς ἡμῖν ἐδόκει ὅτι τῶ ἐν Λιβύῃ κρητῶν, οἱ ποτοῦ δεσπόται,
 καὶ λίθοις ἐμβάλλουσιν ἀναπληροῦντες καὶ ἀνάγοντες ὅ
 ὕδωρ, μέγιστος αὖ ἐν ἐφικτῶ ἡμῖν. εἶτα μὲν τοὶ κρητῶ
 σαμῆμος ἐν πλοῖῳ τῶ ναυτῶ μὴ παρόντων εἰς ἔλαμον ἀμ-
 φορέως ἀποδοῦς ἐμβάλλοντα τῶ χαλίκων, ἐταύματα
 πῶς νοεῖ καὶ σωῖσι τὴν γνομήν ἐκθλιψῖν ὑπὸ τῶ
 βαρυτέρων τοῖς κρυφότεροις ὑφισαμῶν. ὅμοια δὲ καὶ τῶ
 τῶ Κρητικῶν μελισσῶν, καὶ τῶ ἐν Κιλικίᾳ χιμῶν. ἐκεί-
B ναὶ μὲν γὰρ ἀεμῶδες τι μέλλουσα κάμπειν ἀκρωτήριον, ἐρ-
 μαπίστοισιν εἰσὶν, ὑπὸ τῶ μὴ ὡς ἀφέρεσθαι, μικροῖς
 λιθίοις. οἱ δ' ἡμῶς τῶς ἀετοῖς δεδοικότες, ὅταν ὑπὸ
 βάλλωσι τὸν ταύρον, εἰς ὅσον ἀλίθον ἀμεγέτη λαμβάνου-
 σιν, οἱ δ' ἐπιτομίζοντες αὐτῶ καὶ χαλινοῦντες τὸ φιλόφωνον
 καὶ λαλόν, ὅπως λάθωσι σιωπῆ παρελθόντες. τῶ γὰρ κρητῶν
 καὶ τῶ πρὶν τῶ πῆσιν ἐδοκίμει πέποιται γὰρ ὅταν ἡ πρῶ-
 μα πολὺ καὶ τραχὺς ἀήρ, οὐχ ὡς περ διδίας οὐσης μετω-
 πηδόν, ἢ ἐκ λπω μίμοιδοῖς ἀεφειρίας, ἀλλ' ὡς εἰς τεί-
 γωνον συσάγρυνται ἄλλοι τῶ κρυφῆ ὅ πρῶτα ἀεὶ ἴρρον,
C ὡς τῶ ἀφασαῶ τῶ πῆσιν ὅταν ὅ κατάρωσιν ἐπὶ γῆ
 αὐτῶ ἀεφουλακίῳ ἔχουσα νυκτὸς, ὅτι τατέρω σκέλοισι ὀ-
 χουῶται τὸ σῶμα, τὰ δ' ἑτέρω ποδὶ λίθον ἀεφουλακίῳ
 κρητῶσι. σωῖσι γὰρ ὅ τῶς ἀφῆς τόνος ἐν τῶ μὴ καθάδειν
 πολὺν χρόνον ὅταν ὅ ἀνῶσιν, ἐκπεσῶν ὁ λίθος ἀεφουλακίῳ
 ῥετῶ ἀεφουλακίῳ ὡς τῶ μὴ πρῶτα ταυμάζειν τὸν Ἡρα-
 κλέους, εἰ τῶς μαγὰ καὶ ὑποθεῖς, καὶ κρητῶ ἀεφου-
 λῶν βραχίονι, ἀδει πῆσιν χεῖρὶ δεξιᾷ ἐξυλόν. μηδὲ αὖ πάλ-
 λιν τῶ ἀεφουλακίῳ ἀπονοήσαντος ὅφρα μεμυκῶτος ἀνάπυξιν,
 ἐντυγχάνοντα τοῖς ἐρωδιῶν σοφίσμασιν. ὅταν γὰρ τῶ κρητῶ
D καὶ ἀπὴ μεμυκῶν, ἐνοχλῶντος ἐγκαρτερεῖ, μέγιστος αὖ
 ἀσθῶντα μαλασομήνῳ καὶ χαλῶσαν ὑπὸ τῶς θερμότη-
 τος τότε δὲ ἐκβαλῶν κρητῶν καὶ ἀπεσασμένῳ, ὡς
 λε τὸ ἐδῶδιμον. τῶς δ' ἡμῶν οἰκονομίας καὶ ἀεφου-
 σκῶν ἀεφουλακίῳ ἀεφουλακίῳ, ἀμῆχανον, ὑπὸ τῶ ἀεφου-
 λῶν ἀεφουλακίῳ, ὅληρον. ὅθεν γὰρ ἔτω μικρὸν ἡ φύσις ἔχει
 μειζόνων καὶ καλλιόνων ἀεφουλακίῳ, ἀλλ' ὡς ὡς ἐν σαφῶ
 κατάρω πάσης ἐνεστὶν ἀεφουλακίῳ. ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλόφω-
 τῶ κρητῶν ἐνὶ δ' ἀεφουλακίῳ, τὸ φιλόφωτον ἐνεστὶν πολ-
 λα μὲν ἐγκαρτερεῖ ἀεφουλακίῳ, πολλὰ δ' ἀεφουλακίῳ καὶ δι-
E κρητῶν. ὁ μὲν οὖν Κλεαῖτης ἔλεγε, καὶ ὡς ὡς ἀεφουλακίῳ με-
 τέχειν λόγον τῶ ζῶα, τοιαύτη θεωρεῖ ἀεφουλακίῳ. μύρμη-
 κας ἔλθειν ἐπὶ μύρμηκῶν ἑτέραν μύρμηκα νεκρῶν φέρον-
 τῶ ἀνῶσιν οὖν ἐκ τῶς μύρμηκῶν ἑτέροις, ὅτι ἐντυγχάνειν
 αὐτοῖς καὶ πάλιν κατέρχεσθαι καὶ τῶ δις ἡ τῶς ἡμέρας.
 τέλος δ' οὖν, κατάρω ἀεφουλακίῳ ὡς ὡς ἀεφουλακίῳ τῶ νεκρῶ
 σκῶλῳ, τοῖς δὲ, ἐκείνον ἀεφουλακίῳ, ἀποδοῦς ὅ τὸν νε-
 κρῶ οἴχεσθαι. τῶ δὲ πῶσιν ἐμφανῶν ἡ τε ἀεφουλακίῳ ἀ-
 πητῆσις ἐστὶν ἀεφουλακίῳ, τῶ μὲν φέροντων τοῖς φέ-
F ροῖσιν ἀεφουλακίῳ ὁδοῦ, καὶ παρελθεῖν διδόντων αἶτε τῶ
 διςφῶρον καὶ διςφῶρον ἀεφουλακίῳ ἀεφουλακίῳ καὶ διαφῶρον,
 ὅπως ἀεφουλακίῳ πλείοσι ἡμῖν. τῶ δ' τῶ ἀεφουλακίῳ ἀεφου-
 λῶν καὶ ἀεφουλακίῳ ἐκ τῶς, ὡς ὡς ποιεῖται σημεῖον ὁ Ἀεφου-
 λῶν, ἡ κρητῶν μύρμηκας ὅχῳς ὡς ὡς ἀεφουλακίῳ ὅσον
 ἀεφουλακίῳ καὶ πινες ὅτι ὡς ὡς ἀεφουλακίῳ, ἀλλ' ἵνα τοῖς ἀεφουλακίῳ
 ἀεφουλακίῳ καὶ πινες ὅτι ὡς ὡς ἀεφουλακίῳ, ἀλλ' ἵνα τοῖς ἀεφουλακίῳ

καὶ φοβηθῶσι φθορὰν καὶ σφίγγιν αἰάφερωντων. Ἐπιβάλλει
 ὅτι πᾶσαν ἐπινοίαν σωέσεως ἢ τῆς πύργου τῆς βλαστήσεως
 πρὸς ἀτάληψιν, οὐ γὰρ δὴ τῶν ἀμύμων ξηρὸς ὁ δὲ ἀσηπίος,
 ἀλλὰ διαχέεται καὶ γαλακτοῦται μεταβάλλον εἰς τὸ
 φύσιν ἵνα οὐ μὴ ἡρόμνος σπέρμα τῶν σπῆς χρεῖδον δια-
 φθείρη, τῶν ἀμύμων δὲ αὐτοῖς ἐδάδιμος, ὅστις εἶσι τῶν ἄρ-
 χιῶν ἀφ' ἧς τὸν βλαστὸν ὁ πύργος ἀφίπσιν. τοῖς ὅτις μύρμη-
 κίας αὐτῶν ἐπι τῶν καταμαθεῖν ὡς ἄρ' ἔξ ἀνατομῆς ποιῆ-
 τας ὅτι ἀποδέχονται. λέγουσι δὲ οὐκ ὅτι δὴ τῶν ἐπι τῶν
 ἀπὸ τῆς ὄλης καὶ ὁδοῦ, οὐδὲ ἄλλοθεν ἀλλὰ θηρίων διεξελθεῖν,
 ἀλλὰ κερμαῖς καὶ ἐρεβλόττοι κεκλασμένας ὑποπορῶ-
 σεις καὶ ἀνατρήσεις ἐξ ἑρῶσας εἰς βεῖς χριλότῆτας ἀποτελε-
 τῶσαν, ὡν τῶν μὲν, ἐνδιατήματα κρινὸν αὐτοῖς εἶναι, τῶν δὲ
 ἐδάδιμον ταμείον, εἰς δὲ τῶν τετῶν ἀποτήσασα τοῖς θη-
 σιαῖς. οἱ μὲν ὅτι μὴ ἀκαρῶς ὑμῖν φανῶσασα, τοῖς μύρμηκιν
 ἐπεισάγων τοῖς ἐλέφαντας, ἵνα τῆς νοῦ τῶν φύσιν ἐν τε τοῖς
 μικροτάτοις ἅμα καὶ μεγίστοις σώμασι κατανοήσωμεν, μή-
 τε τοῦτοις ἐναφανίζομεν, μήτε ἐκείνοις ἐνδέσασαν. οἱ
 μὲν οὐκ ἄλλοι θαυμάζουσι τῆς ἐλέφαντος ὅσα μαθητῶν καὶ
 διδασκάλων, ἐν τοῖς θεάτροις ἐπιδείκνυται γημάτων
 εἶδη καὶ μεταβολὰς, ὡν ὁ δὲ ἀνθρώπινος μελέτης ὅ-
 ποιχίλον καὶ περὶ τὸν ἐν μνήμη καὶ κατέξῃ ἡρόσασα πῶν
 ῥάδιον ὅστιν, ἐγὼ δὲ μᾶλλον ἐν τοῖς ἀφ' αὐτῶν καὶ ἀδιδάκτοις
 τῶν θηρίων πάσαι καὶ κινήμασιν, ὡς ἄρ' ἀκαρῶς καὶ ἀπα-
 ραχῆτοις, ἐμφανίζομεν ὅρα τῶν σωέσιν. ἐν Ῥώμῃ μὲν
 γὰρ οὐκ ἄλλοι πολλῶν πρὸς διδασκάλων γάσεις πῆνας κτᾶ-
 σασα τῶν ἀβόλοις, καὶ κινήσεις διεξελίκτοις ἀνακυ-
 κλῆν, εἰς ὃ δυσμαθέστατος ἀκρῶν κακῶς ἐκάσποτε καὶ κα-
 λαζόμενος πολλάκις, ὡφθηνυκτὸς αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς
 τῶν σελιῶν ἀναπατήσασα τὰ μαθήματα καὶ μελετῶν.
 ἐν δὲ Συρία πρὸς τῶν ἄγων ἰσορεῖ, τρεφομένου κατ'
 οἰκίαν ἐλέφαντος, ἐπιτάττω λαβόντα κειθῶν μέτρον ὑ-
 φαίρη καὶ χρεώσασα μέρους ἡμισυ καὶ ἡμέρας. ἐπεὶ ὅ-
 τῆς δεσποῦ παρόντος ποτὲ καὶ θεωμένου πῶν τὸ μέτρον
 κατήσασα, ἐμβλέψασα καὶ διαγαγόντα τῶν πρὸς βο-
 σκίδα, τῶν κειθῶν ἀποδιαστήσασα καὶ διαχρῶσασα τὸ μέ-
 ρος, ὡς ἐν τῶν λογιώτατα κατεπίνοντα τῆς ἐπιτάτου τῶν ἀ-
 δικίαν. ἄλλον δὲ τῶν κειθῶν λίθους καὶ γῆν εἰς τὸ μέτρον
 τῆς ἐπιτάτου καταμηνύοντος, ἐφομένου κρεῶν, δρασάμενον
 τῆς τέφρας ἐμβάσασα εἰς τῶν χύτραν. ὁ δὲ ὑπὸ τῶν παι-
 δαίων πρὸς πηλακιστοῖς ἐν Ῥώμῃ τοῖς γραφείοις τῶν
 πρὸς βοσκίδα κεντωῶντων, ὃν σωέλαβε μετέωρον ὄξυ-
 ρος, ἐπιτάτου ἰσορεῖ ἀποτυμπαρῶσιν κραυγῆς ὅτι τῶν παρό-
 των ἡρόμνης, ἀτρέμα πρὸς τῶν γῆν πάλιν ἀπηρέισατο,
 καὶ παρήλθεν, ἄρ' ὅσασα ἡρόμνος δίκην τῶν τηλικούτων,
 φοβηθῶσασα. πρὸς δὲ τῶν ἀρῶν καὶ αὐτονομῶν, ἄλλα τε
 θαυμάσια καὶ τὰ πρὸς τῶν ἀβόλους τῶν ποταμῶν ἰσορεῖ-
 σιν. πρὸς ἀβόλους γὰρ ἐπιτάτου αὐτὸν ὁ νεώτατος καὶ μικρό-
 τατος· οἱ ὅτι ἐστῶτες ἀποθεωροῦσιν, ὡς αὐτὸς ἐκείνος ὑπὸ φάρη
 τῶν μέγχει τὸ ῥῶμα, πολλῶν τοῖς μείζονσι πρὸς τὸ θάρρη
 πρὸς οἰοῖσασα τῆς ἀσφαλείας οὔσαν. ἐν τῶν τῆς ἀρῶν γε-
 γανῶς, οὐ δοκῶ μοι παρήσασα δι' ὁμοιότητα τῆς ἀλώπεκος. οἱ
 μὲν οὐκ ἄλλοι μυθολογοῖ τῶν Δελφικῶν Φασὶ πρὸς τῶν ἐκεί-
 λαίρακος ἀφιεμῶν, δὴ λωμα ἡρόσασα, χημῶντος μὲν, εἰσω πάλιν ἐνδυομεν. ὁ δὲ τῶν ἀποπῶσαν· οἱ ὅτι Ὀρῶες
 ἐπὶ τῶν ὅταν παρήσασα ποταμῶν ἀβόλους ἐπιχρῶσασιν, ἀλώπεκα ποιῶσασα γῶμονα τῆς τῆς πάγου ἐρρότῆτες

metu rubiginis ac putredinis quam presentiant im-
 minentem exitioque futuram, foras efferre. Om-
 nem earum calliditatem superat presentio tritici
 germinationis. non enim manet aridum, aut putre-
 dinis exors, sed humectatur, & lactescit, cum iam
 eo tendit ut in herbam mutetur. ne igitur seminis
 vim feruens, inutile esui fiat: exedunt illud princi-
 pium seu acumen grani, e quo germen emitti a tritico
 solet. Non probo eos, qui quasi corporis disse-
 ctionem emulantes, earum cavernas rei perspicien-
 dae causa lustrant. Ij quidem dicunt, a foramine non
 esse rectum in eam descensum, aut quam alia be-
 stia facile posset perrepere: sed anfractibus atque
 flexibus cuniculisque varie interceptum in tres de-
 finire cavitates: quarum vna commune sit om-
 nium domicilium, secunda penu rerum ad victum
 pertinentium, in tertiam mortuae reponantur. Pu-
 to autem non importunum vobis visum iri, si post
 formicas elephantum producam: ut mentis vim &
 in minimis & in maximis corporibus contem-
 plumur, neque illis non sufficientem, neque his quicquam
 auferentem. Alij in elephante haec admirantur, quae
 discens & condoceratus in theatris ostentat: figu-
 rarum formas inquam & immutationes: tanta varietate
 & subtilitate, non faaile ut humana meditatione,
 retentione, ac memoria possint exquiri. Ego autem
 magis ex his, quos a sua natura & nulla a disciplina
 habet hoc animal motibus cum animi tum corpo-
 ris, tanquam sinceris & meris, intellectum ei inesse
 animaduerto. Romae non ita pridem, cum multi do-
 cerentur institutiones admirabiles, gyrosque expli-
 catu difficiles: quidam reliquis omnibus minus docili-
 bus, ob idque crebro increpatus & castigatus, deprehē-
 sus est noctu sua sponte ad Lunam se exercens, atque
 discens. In Syria scribit Agno quondam in domo
 quadam elephantum fuisse nutritum: quem cum ma-
 gister hordei demenso quotidie dimidio defraudaret,
 & aliquando idem domino inspiciente totum
 demensum affunderet: elephantum hoc viso, proboscide
 porrecta semissem separasse, itaque ingeniosissime
 fraudem praefecti sui prodidisse. Alium, cum in
 mensuram alimenti terram & lapides ingereret
 magister, & carnes iuxta elixarentur, cineres
 arreptos in ollam coniecisse. Alius Romae a pueris
 vexatus, proboscidem eius stylis qui pungebant,
 vnum ex iis comprehensum sublimem extulit, videbaturque
 enecaturus. Sed oborto adstantium clamore, paulatim
 ad terram demisit ac discessit: metum tali homini
 satis esse poenae arbitratus. De feris autem & seorsim
 pascentibus, cum alia multa mirabilia narrantur,
 tum quo modo flumina transire soleant. Primus se
 committit fluuiio qui aetate & quantitate est
 reliquis minor omnibus. illi autem stantes in ripa
 spectant: quod, si ille suo corpore supra aquam
 extet, iam fiduciam traiciendi indubitata sibi
 sciant esse concipiendam. Huc usque prouectus
 oratione, videor mihi propter similitudinem non
 debere praeterire vulpis astutiam. Sane qui fabulas
 narrant, ij columbam aiunt ex arca emissam
 Deucalioni certum indicium detulisse tempestatis,
 cum rursus ingrederetur: serenitatis, cum auolasset.
 Sed Thraeces in hunc usque diem quando concretum
 gelu fluuium volunt transire, vulpe vtuntur ad
 soliditatem glaciei explorandam.

Palmer.

fenfim enim accedens, aurem admouet. & siquidē
 strepitu oblato sentiat aquā prope subterlabi: ratio-
 cinatur non in profundū congelasse aquam, ideoq;
 subsistit, & nisi prohibeat aliquis, retro abit. si nullū
 sonitum percipiat, iam audacter transit. Neque est
 quod hoc dicamus sensus brutam esse subtilitatem,
 sed ratiocinationem, cui sensus præbuerit principiū.
 ea autem est talis. quod sonitū edit, mouetur: quod
 mouetur, non congelauit: quod gelu non concre-
 uit, humidum est: quod humidum, id subsidere so-
 let. Dialectici aiunt canem in triuuis ea uti argumen-
 tatione, quæ è pluribus disunctis enunciatis confi-
 citur. sic enim secum colligere. Fera aut hac, aut illa
 institit via: sed neutra: ergo hac, quæ superest. sensu
 nisi prænotionē nihil suppeditante: ratione assum-
 ptiones, iisque conclusionem inferente. Neque vero
 canis hoc indiget testimonio: falsum cum sit, & ad-
 ulterinum. nam ipse sensus cani vestigiis & cursus
 flexibus persequendis feræ quo fugerit ea demon-
 strat: valere iussis istis deiunctis aut copulatis effatis.
 Alioqui vero è multis factis, affectionibus, & officiis
 canis, quæ neque olfactui neque visui obuia, sola
 intelligentia agi ac considerari queunt, natura eius
 perspicui potest. Ridiculus sim, huius animalis in ve-
 natione continentiam, obedientiam, atque soler-
 tiam vobis narrans, quotidie ista videntibus & tra-
 ctantibus. Romano cuidam in bellis ciuilibus iugu-
 lato caput amputare nemo potuit, nisi prius canem
 qui dominum custodiebat, ac pro eo propugnabat
 circumfusi confodissent. Pyrrhus rex iter faciens
 incidit in canem qui interfecti hominis corpus ad-
 feruabat. cognitoque eum tertium iam diem cibi
 expertem assidere, neque cadauer deserere tamen:
 illud quidem humari, canem autem attente secum
 duci iussit. Paucis post diebus militum habita fuit
 lustratio, ita vt singuli rege sedente transfirent. Ibi ca-
 nis, qui aderat, atque adhuc quietus fuerat, vt vidit
 domini sui percussores transfire, fremens procurrit,
 eosq; allatrauit, subinde se ad Pyrrhū obuertens: ita
 quidem vt non rex modo, sed qui aderant omnes
 suspicionem de iis conciperent. ergo comprehensi
 & examinati, leuib; quibusdam signis aliunde ac-
 cedentibus, falsi homicidiū pœnas dederunt. Idem
 fecisse aiunt Hesiodi illius sapientis canem, qui Ga-
 nyctoris Naupactij filios prodiderit, à quibus He-
 siodus interfectus fuerat. Quod autem parentes no-
 stri Athenis, cum ibi bonis litteris vacarent, compe-
 rere, id dictis euidentius est. Quidam cum in tem-
 plum Aesculapij occulte intrasset, argenteorum &
 aureorum donariorum quæ mediocris essent pon-
 deris arripuit, cumque iis abiit, fefellisse se putans.
 Sed custos canis, nomine Capparus, cum nemo æ-
 dituorum latrantem exaudiret, fugientem sacrile-
 gum insecutus est. & initio quidem faxis petitus, nō
 ablitit: luce autem facta eminus eū est secutus, tan-
 to spacio vt videre hominē semper posset eum ob-
 seruans: cibum ab eo proiectum respuit, iuxta dor-
 mientem excubauit, rursus surgentem subsecutus
 est, obuiis viatoribus adblandiens, illum allatrauit
 atq; vrsit. Hæc cum ij qui sacrilegū persequabantur,
 ex occurrentib; audiissent, simulcolorē & magni-
 tudinem canis exponentibus: alacrius perrexerunt,
 deprehensumq; sacrilegū à Cromyone reducerunt:

A ἡσυχὴν γὰρ ὑποάγρουσα τὸ δαβάλλει τὸ οἶς, καὶ μὴ ἀδῆ-
 ται φέφω τῆ ρόματος ἐγγίς ὑποφροσίδου, τεκμηρι-
 οῦν μὴ γερονέναι ἀφ' βαθῶν πῶ πῆξιν, ἀλλὰ λεπτε-
 χεῖ ἀβέβαιον ἴσεται, καὶ εἰς τῆς, ἐπιτρέχεται. τῶ δὲ μὴ φο-
 φῆν θάρροδοσα διήλθε. καὶ τῆτο μὴ λέγῃ μὲν ἀδῆσεως ἀλο-
 γον ἀκρίβειαν, ἀλλὰ εἰς ἀδῆσεως συλλογισμὸν ὅτι τὸ φο-
 φοῦν κινήσει, τὸ δὲ κινούμενον ἐπέπηγε: τὸ δὲ μὴ πεπηγὸς,
 ὑγρὸν ἐστὶ τὸ δὲ ὑγρὸν ἐσίδιδωσιν. οἱ δὲ ἀφ' ἀλεκτικῆς φα-
 σι τὸν κῶα τῶ ἀφ' ἀπλόκων διεζωγμένω χρωμῶνον ἐν
 ταῖς πολυχιδέσιν ἀτραπῶν, συλλογίζεσθαι πρὸς ἑαυτὸν,
 ἢ τοι, τί ἔστι τὸ θεῖον ὠρμηκεν, ἢ τί ἔστι, ἢ τί ἔστι. ἀλ-
 λά μὴ οὔτε τί ἔστι, οὔτε τί ἔστι. τί ἔστι λοιπὸν. ἀρὰ
 τῆς μὴ ἀδῆσεως ὁσδὲν ἢ τῶ πρὸς ληψίν διδούσης, τῆ δὲ
 λόγου τὰ λήματα, καὶ τὸ συμπέροσμα τοῖς λήμασιν
 ἐπιφέροτος. οὐ μὴ δειτῆ γὰρ τοιαύτης μῦθου οὐκ ἔστι
 ψῆδης γὰρ ἐστὶ καὶ κίβδηλος. ἢ γὰρ ἀδῆσεως αὐτῆ τοῖς ἴχθεσι
 καὶ τοῖς ἰσμάσι τῆ θεῖου τῶ φυγῶν ἐπιδείκνυσι χαρμῶν
 λέγουσα διεζωγμένοις ἀξιώμασι καὶ συμπεπλεγμένοις,
 δι' ἄλλων ἢ πολλῶν ἔργων καὶ παθῶν καὶ κατηκόντων, οὔτε
 ὁσφρατῆ, οὔτε ὁρατῆ, ἀλλὰ ἀφανία καὶ λόγου μόνον
C πρὸς ἀτῆ καὶ κατῆ ὄντων, καπιδεῖν ἐστὶ τῶ κῶος φύσιν.
 οὐ τῆ μὲν ἐν ἀγρῶν, ἐγκρατείας καὶ πειθαρχίας, καὶ ἀγνοίας,
 γῆσιος ἔσομαι λέγων πρὸς ὑμᾶς τῆς ὁρατῆς αὐτῆ κατῆ
 ἡμέραν καὶ μεταχειζομένης. ὁσδὲ τῆ Ρωμαῖς σφαγῆτος
 ἐν τοῖς ἐμφυλίσις πολέμοις ὁσδὲ εἰς ἐδωθήη τῶ κεφαλῶν
 ἀποτεμεῖν πρὸς τῶν, ὡρῆν ἢ τὸν κῶα τὸν φυλάτῶντα καὶ
 πρὸς ἀχρόνον αὐτῆ κατακεντήσῃ πρὸς ἀνῆσῃ. Γυρρὸς δὲ
 ὁ βασιλεὺς ὁδῶν ἐπέτυχε κῶα φροσῶν πῶμα πεφο-
 νῶ μῶν, καὶ πυθόμενος τρίτῃ ἡμέραν ἐκείνῃ ἀσιτον
 πρὸς ἀμῶν καὶ μὴ ἀπολιπεῖν, τὸν μὲν νεκρὸν ἐκέλευσε
D θάψαι, τὸν δὲ κῶα μὲν ἑαυτῆ κημιζεῖν ἐπιμελεμένης. ἰ-
 λίγας δὲ ὑστερον ἡμέρας ἀξέτασις ἰὺ τῆς γραπῶν τῆ, καὶ
 πάροδος κατῆ μῶν τῆ βασιλέως, καὶ παρῶν ὁ κῶων ἡσυ-
 χῆαν ἔχων. ἐπεὶ δὲ τοῖς φονέας τῆ δεσπότης παρῶν εἰ-
 δειν, εἰς ἐδρα μῆ φωνῆς καὶ θυμοῦ ἐπ' αὐτοῖς, καὶ κα-
 θυλάκτι πολλὰ κῆς μεταφρομένης εἰς τὸν Γυρρὸν ὡστε
 μὴ μόνον ἐκείνῃ δι' ὑποψίας ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς παροῦσι
 τοῖς ἀνδράποισι γῆσεσθαι. διὸ συλληφθέντες δι' ἡς καὶ ἀνα-
 κεινόμενοι, μικρῶν πινῶν τεκμηρίων ἐξωθεν πρὸς γῆρομέ-
 νων, ὁμολογήσαντες τὸν φόνον, ἐκολάσθησαν. Ταῦτα δὲ
E καὶ τὸν Ἡσιόδου κῶα τῆ σοφοῦ δρᾶσαι λέγουσι. τοῖς Γα-
 νύκτορος εἰσὲν ἔλασαν τῆ Ναυκλητῆς παῖδας, ὑφ' ὧν ἐτίμηνον ἐπ' ἡ-
 ὁ Ἡσιόδος ἀπέθανεν. ὁ δὲ οἱ πατέρες ἡμῶν ἔγνωσαν αὐ-
 τοῖς ἀρῶντες Ἀθῆνῶν, ἐναργέστερον ἐστὶ τῆ εἰρημῶν.
 πρὸς ἀρῶντες γὰρ ἀνδρῶν εἰς τὸν νεῶν τῆ Ἀσκληπιοῦ, τῶ
 δῶσῃ καὶ τῆ ἀργυρῶν καὶ χρυσῶν ἔλαβεν ἀναθημάτων, καὶ
 λεληθέναι νομίζων ὑπέστηλθεν. ὁ δὲ φρεῶς κῶων ὀνομα-
 Κάππαρος, ἐπεὶ μηδεὶς ὑλακτοῦ πῆ νεωχῶων ὑπῆ-
 χουσεῖν αὐτῆ, φάροντα τὸν ἱερόσῶλον ἐπέδωκε. καὶ πρὸς τὸν
 μῶν βαλλόμενος λίθοις ὁσδὲ ἀπέστη. γῆρομῶν δὲ ἡμέρας
F ἐγγίς ἔπρῶτων, ἀλλ' ἀπὸ ὀφθαλμοῦ πρὸς ἀφῶν τῶν εἰ-
 πετο, καὶ πρὸς τῶν πρὸς ἀμῶν, ὁσδὲ ἐλάμβανεν ἀπαυομέ-
 νῃ ἢ παρῶν κῶα, καὶ βαδίζοντος, πάλιν ἐπιπυθῶναι ἀνασῆς. τοῖς ἢ ἀπῶν τῶν ὁδοποροῖς, ἔσαν μὲν, ἐκείνῃ δὲ ἐ-
 φυλάκτει καὶ πρὸς ἀμῶν. Ταῦτα ἢ οἱ διώκοντες πυθόμενοι πρὸς τῆ ἀπῶν τῶν ἀμα καὶ τῶ χρωμῶν φραζόντων
 καὶ μέγροτος τῆ κῶων, πρὸς ἀμῶν ἐχρήσαντο τῆ διαζῆ, καὶ καταλαβόντες τὸν ἀθῶρον, ἀνήγαγον ἀπὸ Κρομμυδῶος.

...sentiant in-
 ...effere. On-
 ...sensio un-
 ...um, aut p-
 ...deficit, cum iam
 ...igitur feminis
 ...illud princi-
 ...emissi à tri-
 ...corporis diffe-
 ...rei perspicuo-
 ...foramine non
 ...quam alaba-
 ...trachibus aqua
 ...um in tres do-
 ...mune sit co-
 ...na ad victum
 ...onantur. Po-
 ...um iri, si pot-
 ...mentis vim le-
 ...us contempe-
 ...eq; his quicquid
 ...mirantur, que
 ...ostentat: figu-
 ...: tanta vario-
 ...a meditatione,
 ...ri. Ego autem
 ...lla à disciplina
 ...mi tum corpo-
 ...ctum ei inello
 ...cum multi do-
 ...rosque expli-
 ...as minus docti-
 ...atus, deprehe-
 ...exereens, atq;
 ...dam in domo
 ...quē cum ma-
 ...de defrauda-
 ...ente totum
 ...oc viso, pro-
 ...itaque inge-
 ...lisse. Alium,
 ...apides inge-
 ...tur, cineres
 ...mā à pueris
 ...pungebant,
 ...extulit, vi-
 ...adstantium
 ...ac discessit:
 ...tratus. De
 ...m alia multa
 ...mina trans-
 ...o qui ztare &
 ...illi autem
 ...corpore lu-
 ...adi indubi-
 ...Huc vsque
 ...similitu-
 ...m. Sane
 ...ex arca
 ...detulisse
 ...centatis,
 ...que diem
 ...transfire,
 ...lorandam.

ἐτίμηνον ἐπ' ἡ-
 ἰρήμην. v. / μῆνα
 162.

ὁ δὲ κύων ἀνατρέψας πρὸς ἡγῆτο γαυροὺς καὶ ἀειχρῆς, οἷον
 εἰς αὐτὸ ποιούμενος ἀγρῶν καὶ θήραμα τὸν ἰερόσυλον. ἐπιφί-
 σαντο δὲ οἱ αὐτῶν δημοσία μετρεῖσθαι, καὶ παρεγγυᾶσθαι
 τοῖς ἱεροῦσιν εἰσαεὶ τὴν ὄπιμῆλφιν. ἀπομιμησάμενοι δὲ
 πρὸς τὸν ἡμίονον φιλανδρῶπιμα τῶν παλαίων Ἀθη-
 ναίων. τὸν γὰρ ἐκατόνπεδον νεῶν Περικλέους ἐν ἀκροπόλει
 κατασκευάζοντος, ὡς εἰχρῆς, λίθοι πρὸς ἴσηντο πολλοῖς ζύ-
 γησι καθ' ἡμέραν. τῶν οὖν σκυριωμένων μὲν πρὸς ἴσην,
 ἡδὴ δὲ ἀφ' ἡγῆρας ἀφ' ἡμῶν ὁρέων εἰς κατερχόμενος εἰς Κε-
 ραμειχόν, καὶ τοῖς ἀνάγροις ζύγῃσι τὰς λίθους ἔσταντῶν,
 αἰετῶν ἀνιέρφει καὶ συμπαρέσχεζεν, οἷον ἐγκελευόμενος
 καὶ παρρησίᾳ διὸ θαυμάσας αὐτὸ τὴν φιλοτιμίαν ὁ δῆμος,
 ἐκέλευσε δημοσία τρέφειν, καὶ ἀθλητῆσιν οἰκιστῶν
 γῆρας ἀπειρηκῶσι φιλοτιμίας. διὸ τὰ λέγοντες ὡς ἡμῖν ἔ-
 δὲν πρὸς τὰ ζῶα δίκαιον ἔστι, ῥητέον διλέγειν, ἀλλὰ τῶν ἐνά-
 λων καὶ βυθίων. ἀμικτὰ γὰρ ἐκείνα κερμίδῃ πρὸς χάριν καὶ
 ἀσπρά, καὶ πάσης ἀμοιβῆς γλυκυθυμίας. καὶ καλῶς Ὀ-
 μηροῦ εἶπε, γλαυκῆ δὲ σ' ἐπικτε θαλάσσα, πρὸς τὸν αἰή-
 μερον εἶναι δοκῶντα καὶ ἀμικτον ὡς μηδὲν τῆς θαλάσσης
 δινοῖχόν, μηδὲ πρὸς φερύσης. ὁ δὲ καὶ πρὸς τὰ χερσῶνα
 τὰ λόγῳ τούτῳ χρώμενος, ἀπηνῆς καὶ θηριώδης· εἰ δὲ μὴ
 Λισιμάχῳ τι γερονέον φησὶ πρὸς τὸν κυῶα τὸν Ἰρκα-
 νὸν δίκαιον, ὡς νεκρῶ τε μόνος παρέμεινεν αὐτῷ, καὶ κερμίδου
 τῆσιν ὁ σώματος ἐνδραμῶν αὐτὸς εἰς αὐτὸν ἀπέριπεν. τὰ δὲ αὐτὰ
 καὶ τὸν αὐτὸν δρᾶσαι λέγουσιν ὃν Πύρρος, οὐχ ὁ βασι-
 λείας, ἀλλὰ ἑτέρος τις ἰδιώτης, ἔδραξεν. ἀποθανόντος γὰρ
 αὐτῷ πρὸς τὸ σῶμα ἀφ' αὐτῶν καὶ πρὸς τὸ κρινίδιον ἀγο-
 ρούμενος ἐκφερομένης, τέλος εἰς τὴν πύρρον ἐλάμενος ἀ-
 φῆκεν εἰς αὐτὸν καὶ συγκατέπαυσε. Γώρου δὲ τῆσιν βασιλείας
 ὁ ἐλέφας ἐν τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον μάχῃ κατατετραμύης,
 πολλὰ τῶν ἀκροντισμάτων ἀτρέμα καὶ φειδόμενος δέξῃρει
 τῇ πρὸς οὐκίδι, καὶ κακῶς ἡδὴ ἀφ' αὐτῶν αὐτὸς, οὐ
 πρὸς τὸν ἐνέδωκεν, ἢ τῆσιν βασιλείας δέξῃμου ἡρωιδίου καὶ
 πρὸς ῥέοντος ἀθανόμενος καὶ φοβητῆς μὴ πέση πρὸς ἴσην
 ὑφῆκε, παρέχων ἐκείνῳ τὴν ἀπόκλισην ἄλυπον. ὁ δὲ Βουκε-
 φάλας γυμνὸς μὲν ὦν παρῆχεν ἀνάδύων τὰ ἰπποκέρμα,
 χρυσήτερος δὲ τοῖς βασιλικῶσι πρὸς χρυσίοις καὶ πρὸς δερμάτοις
 ὁδὲνα πρὸς ἴσην, πλὴν αὐτὸν Ἀλέξανδρον· τοῖς δὲ ἄλλοις,
 εἰ πειρώμενοι πρὸς ἴσην, ἐναντίος ἐπιτρέχων ἐχρημέπιζε
 μέγα καὶ σκυλλέτο, καὶ κατεπάτει τοῖς μὴ πρὸς ἴσην
 μηδὲ ἀποφύγειν φάσαντας. ὅσα ἀνοῶ δὲ οἱ τῶν πρὸς ἴσην
 δείγματα ὑμῖν φαίνονται πὶ ποιήλων. ὅσα ἔστι δὲ ῥαδίως τῶν
 ἀφ' αὐτῶν ζῶων πρὸς ἴσην ὄρεῖν μίας ἐμφασιν πρὸς ἴσην ἔχουσιν.
 ἀλλὰ ἐμφαίνεται καὶ τὰ φιλοσόφῳ τὸ φιλόπμον αὐ-
 τῶν, καὶ τὰ ἡμῶν τὸ θυμώσπον. ἢ τε πρὸς ἴσην καὶ τὸ
 σκυλλέτον ὅσα ἀπῆλλακται τῆσιν θυμώσπον καὶ ἀνδρώσπον. οὐ
 μὴν ἀλλὰ βελόμενοι διαρῆν καὶ διορίζῃν καθ' ἑκάσπον,
 ἡμέρας μὲν ἐμφασιν ὁμοῦ καὶ ὑψηλοῦ φρονήματος ποιούσιν
 οἰκῶνες, ἀποτρεπόμενοι τῶν σκυλλέτων καὶ ζῶων ὡς πού καὶ
 ταῦτα εἶρηται, οἱ μὲν κακλήγοντες ἐπέδραμον αὐτῶν ὁδὲ
 σεις ἔζετο κερδωσῶν, σκῆπτρον δὲ οἱ ἐκπέσε χειρῶς. ὅσα ἔπι
 γὰρ πρὸς ἴσην τοῖς ἔσταντο καὶ γερονέοντα πρὸς ἴσην
 ἔξῃς ὁμοίοις. φασὶ δὲ καὶ τὸν πρὸς ἴσην κυῶα τῶν Ἰνδικῶν
 καὶ μαχεσῶν πρὸς Ἀλέξανδρον, ἐλάφῃ ἀφ' αὐτῶν καὶ
 κατὰ καὶ πρὸς ἴσην, ἢ σκυλλέτων ἔχουσα κείσθαι καὶ πρὸς ἴσην
 ὄφρῆντος δὲ λέοντος ἀθῶς ἔθανασῆναι καὶ ἀφ' αὐτῶν

A cane in reuertendo praeunte, laticiaque exultan-
 te, ut qui sibi capti sacrilegi laudem vindicaret. A-
 thenienses decreuerunt, ut cibus ei publice demen-
 sus daretur, & sacerdotibus ea cura semper deman-
 daretur. Qua in re imitati sunt priscorum Athenien-
 sium humanitate erga mulum. Cum enim Pericles
 hecatompedum templū in arce edificaret, atque (ut
 fieri adsolet) quotidie lapides multis sarracis eo sub-
 ucherentur: mulorum vnus qui alacriter quidem
 opus adiuuerat, sed iam ob aetatem vacatione do-
 natus fuerat, in Ceramicum descendens, ac lapi-
 des vectantibus plauftris occurrens, perpetuo vna
 B versabatur atque cursitabat, veluti exhortans alios
 & incitans. itaque populus eius studium miratus,
 tanquam athletæ ob senectutem rude donato pu-
 blice alimenta decreuit. Dicendum est ergo eos
 qui negant quicquam nobis aduersus animalia iu-
 ris esse, haecenus recte loqui, si hoc de marinis & in
 profundo degentibus accipi velint: quæ nullo no-
 bis commercio, nulla gratia, nullo amore coniun-
 cta, omnis expertia sunt iucunditatis. & recte dici-
 tur apud Homerum,

---sed te genuit mare glaucum:
 in hominem immitem & infociabilem. quod ni-
 mirum mare nihil beneuolum, nihil mansuetum
 C proferat. Qui vero hoc etiam de terrestribus affir-
 mat, immanis est & ferus. Nisi forte nihil iuris fuisse
 Lyfimacho asseramus aduersus Hyrcanum canem,
 qui & cadaueri solus adsedit, & cum id cremare-
 tur, adcurrentes in ignem sese coniecit. Idem etiam
 Altum fecisse ferunt, canem a Pyrrho (non rege il-
 lo, sed alio quodam priuato) enutritum. nam & cir-
 ca cadauer mortui moram traxit, & cum efferre-
 tur, lecticæ adsultauit, & in rogam denique insiluit,
 estque vna combustus. Poro in pugna contra Ale-
 xandrum vulneribus confecto, elephantus sensim
 & leniter multa spicula promuscide extraxit. & ipse
 D iam male affectus, non prius tamen procubuit,
 quam sensit regem ex sanguinem delabi: tum de-
 mum, ne corrueret, paulatim sese demisit, ut rex
 commodius ad solum se inclinare posset. Bucepha-
 lus nudus conscendendum se equifoni suo præbe-
 bat: ornatus autem regiis phaleris & bullis, nemi-
 nem excepto Alexandro admittebat: cæterorum si
 quis accederet tentandi gratia, aduersus occurrens
 magno cum hinnitu insiliebat ac conculcabat, nisi
 quis fuga salutem consulisset. Neque nescio quoduis
 exemplum vobis visum iri varietate aliqua constare.
 Non potest autem facile ingeniosi animalis fa-
 E ctum aliquod inueniri, in quo vnus duntaxat vir-
 tutis insit indicium. sed elucescit in amore eorum
 erga prolem simul studium laudis & alacritas, in
 fortitudine sapientia iræ moderans, & prudentia
 atque astutia non est absque audacia. Si tamen li-
 beat diuidere, & distinguere singula, mansueti si-
 mul & excelsi animi imaginem proponunt canes,
 qui auertuntur à subsidentibus in terram. quo hæc
 pertinent,

Cum clangore canes tunc irruere. hec sed Vlysses
 Astu subsedit, baculumque abiiecit. ---

non enim porro impetunt canes eos qui se demi-
 ferunt, humiliumque animo similes sunt facti. Fe-
 runt etiam præcipuum de Indicis canibus qui in
 Alexandrum pugnavit, emissis ceruo, apro, & vrfō
 quietum iacuisse, eosque spreuisse, viso autem leo-
 ne statim surrexisse, & ad certamen se parasse:

pal-
 ten-
 lep-
 dil-
 lep-
 reli-
 con-
 nin-
 rum-
 fu-
 pu-
 tis-
 letem-
 runt-
 arte-
 quida-
 le in-
 madu-
 manda-
 porro-
 fuit-
 Thales-
 imple-
 more-
 sentien-
 caure-
 la aqua-
 coniu-
 nim pull-
 te aucup-
 quisquil-
 quam vn-
 piz perfe-
 cumagu-
 cedentes-
 liuavell-
 catulorum-
 lovnium-
 perueniat-
 illic disc-
 tremum-
 tes, ita dor-
 pholian-
 torpeat, g-
 pui desti-
 quam pote-
 infistens-
 iecto in-
 iuxta via-
 cedunt. C-
 & carni-
 lior: quod-
 do impet-
 ceos etiam-
 stodia etiam-
 Sut multa-
 nam accede-
 Corp-
 Sp-
 Mel-
 Eleganti-
 tio. Autum-
 pens vnum-
 calque circ-

palam ostendentem hunc se sibi aduersarium con- temptis reliquis omnibus deligere. Canes vero qui lepores venantur, si ipsi eos interficiant, gaudent iis dilacerandis ac sanguine eorum potando. si vero lepus desperata salute (vt saepe fit) quidquid habet reliquum spiritus in extremum infumens cursum concidat: mortuum nactus canis non tangit omnino, sed adstat caudam mouens: significans nimirum se non carnis sed victoriar causa certasse. Verfuriae autem cum sint multa exempla, omiffis vulpium, luporum, gruum, graculorumque commentis callidis, (sunt enim nota) testem laudabo Thaletem antiquissimum philosophorum: quem ferunt non minimam laudem eo inuenisse, quod arte arte dextre superasset. Salem portantium mulorum quidam fluuium ingressus, fortuito concidit, ac sale in aqua colliquato cum surgens onere se animaduertenter leuatum, causam sensit ac memoriae mandauit. & quoties per amnem transiret, dedita porro opera se demisit, & in vtranque partem versauit vt vasa in aquam demergerentur. Quod vbi Thales audiuit, iussit loco salis lana & spongiis vasa impleri, iisque oneratum agi mulum. qui cum pro more suo egisset, & aqua onus suum impleuisset: sentiens suas sibi argutias male cessisse, posthac ita caute fluuium transiit, vt ne inuito quidem ipso vasa aqua tangerentur. Alium astum cum fetus amore coniunctum perdices vsurpant. Adfuefaciunt enim pullos suos, qui nondum volare possunt, urgente aucupe supinos iacere, & glebam aliquam aut quisquiliam corpori iniicere ac prætendere, tanquam vmbraculum aut tegumentum quoddam. ipsae persequentem aliorum abducunt atque circumagunt hinc inde volitantes, paulatimque loco cedentes, donec lactatum spe capiendi longe à pulis avellant. Lepores in cubiculum suum redeuntes, catulorum alium alio ponunt, saepe iugeri interuallo vnum ab alio locantes: ne si homo aut canis superueniat, omnes simul periclitentur. ipsi cum hac illac discurrentes varia vestigia reliquerint, ad extremum saltu magno longe à vestigiis se subducen- tes, ita dormiunt. Vrsa quando grauedine, quam pholian appellant, corripitur, priusquam omnino torpeat, grauisque & immobilis fiat, locum receptui destinatum expurgat: eumque subitura incedit quam potest maxime suspensis gressibus, summis insistentis vestigiis: tandem corpore in tergum coniecto in antrum suum sese infert. Ceruæ potissimum iuxta vias pariunt, quo carniuora animalia non accedunt. Cerui quando se graues ob pinguedinem & carniū abundantiam sentiunt, subducunt se alio: vt quod fugiendo consequi non possunt, latendo impetrent. Terrestrium echinorum (quos erinaeos etiam & ericios appellant) sui defensio & custodia etiam prouerbiū genuit.

Scit multa vulpes, magnum echinus unum habet. nam accedente, vt aiunt, vulpe, ipse
Corpus conuoluens pinea in morem nucis
Spinis riget, horrens, ne vel morderi queat,
Veltangier. -
Elegantior tamen est eius pro catulis procura- tio. Autumni enim tempore sub vites obre- pens vuarum baccas pedibus decutit in terram, easque circumuolutans se spinis suis excipit:

δακεῖν ἀμύχανος. γλαφυρωτέρα δ' ὅτιν ἢ πει τῶν σκυμνίων παρῆνοια. μετοπτώρου γὰρ ὑπὸ τῆς ἀμπελῆος ὑπα- δυόμυρος, καὶ τοῖς ποσὶ τῆς ῥάγας ἀποσεισῆς τῶ βότρυος χαμάζε, καὶ περικυλιθεῖς, ἀναλαμβανῆς τῆς ἀκάνθας.

A καὶ φανερόν ἐστι αὐτῶ ποιούμενον ἀπταγωνιστὴν, τῶν δὲ ἄλλων ὑπερφρονουῦντα πρῶτων. οἱ δ' ἴσως δασύποδας διώκοντες, εἰ μὴ αὐτοὶ κτείνωσιν, ἠδύνται ἀφασπῶντες, καὶ τὸ αἷμα λάπτοισι παρῆνοιας. εἰ μὴ ἀπογοῖς· εἰ αὐτὸν ὀλεσθῆναι, (ὃ γίνεται πολλάκις) ὅσον ἐχθρὸν πνέματος εἰς τὸν ἔχρατον ἀναλώ- σασ δρόμον ἐκλίπη, νεκρὸν καταλαβόντες οὐχ ἀπίονται τῶν ἀπῶν, ἀλλ' ἴστανται, τῆς οὐρας κινουῦντες, ὡς οὐ κρεῶν χάριν, ἀλλὰ νίκης καὶ φιλονεικίας ἀγωνίζονται. πρῶτου- γίας δὲ πολλὰν ὑπερδραστηρίων ὄντων, ἀφείδ' ἀλώπικας καὶ λύκους, καὶ τὰ χερσίων σοφίσματα καὶ κροσίων, (ἐστὶ γὰρ δὴλα) μῦθου χρησόμεθα Θαλῆ τῷ παλαμοτάτῳ τῶν σοφῶν, ὃν οὐχ ἦκιστα θαυμαδίως λέγουσιν ὀρθῶς τέχνην παρῆνοιας. τῶν γὰρ ἀληθῶν ἡμίονων εἰς ἐμβαλῶν εἰς πο- ταμὸν ὠλισθεν αὐτομάτως, καὶ τῶν ἀλῶν ἀφασπῶντων, αἰσασ ἐλαφροῦς, ἠδὲ τοῦ αἵματος, καὶ κατεμνημόνευσεν ὥστε ἀφασπῶν αἰετὸν ποταμὸν, ὅτι τῆς ἐπιπέδου καὶ βα- πτίσῃ τὰ ἀγῆα, συγκαθίζων καὶ ἀποπνέων εἰς ἐκάτερον μέρος. ἀκρύστας οὖν ὁ Θαλῆς, ἐκέλευσεν, ἀπὲρ τῶν ἀλῶν, εἰδῶν τὰ ἀγῆα καὶ ἀποπνέων ἐμπλήσαντας καὶ ἀναθῆντας, ἐλαύνειν τὸν ἡμίονον. ποιήσας οὖν ὁ εἰσῆτος καὶ αἰαπλήσας C ὕδατος τὰ φορτῆα, σιωπῆκεν ἀλυσιτελῆ σοφιστὴς αὐ- τῶν, καὶ τῶν ποταμῶν οὕτω παρῆνοια καὶ φυλακῆς μῦθος διέ- βαινε τὸν ποταμὸν, ὥστε μηδὲ ἀκρῶτος αὐτῶ τῶν φορτῶν παρῆνοιας οὐ γένοιτο. ἀλλῶ δὲ πρῶτου γίαν ὁμοῦ μετὰ τῶ φιλοσόφου παρῆνοιας ὅτι δεικνύωτες, τοῖς μὲν νεοπίοις ἐ- κτίστοι, μηδὲ τῶ φύλῃ διωκόμενοι, ὅταν διώκονται, κα- τὰβάλλοντες ὑπὸ τοῖς αὐτοῖς, βαλόντι πῆν ἢ συρφετὸν αἰῶ παρῆνοιας τῶ σώματος, οἷς ἐπηλυγαζομένοις· αὐτὰ δὲ τοῖς διώκοντες ὑπερῶσιν ἄλλη, καὶ παρῆνοια εἰς ἐ- αὐτῶν, ἐμπόδων ἀφασπῶντων, καὶ τῶ μικρὸν ἐξαι- σάμενοι μέγιστον αὐτῶν ἀλισκομένων δόξας ἐνδιδούσαι, μακρὸν ἀποσπῶσιν τῶ νεοπίων. οἱ δὲ δασύποδες παρῆνοιας ἐπιπνέοντες ἄλλον ἀλλαχῆ κερμίζουσι τῶ λα- γιδῶν, καὶ πλέθρου ἀφασπῶν πολλὰκις ἀλλήλων ἀπέχοντες, ὅπως αὐτῶ ἀφασπῶν ἢ κύνων ὅτιν, μὴ πρῶ- τες ἀμα συγκινδυνώσωσιν, αὐτοὶ δὲ πολλαχῶς τῆς με- τὰρομῆς ἰκνηθέντες. ὁ δὲ ἔχρατον ἄλμα μέγα καὶ μα- κρὸν τῶ ἰχθῶν ἀποσπῶσαντες, οὕτω καθέδουσιν. ἢ δ' ἀρκῶτος ὑπὸ τῶ πάτοις ὁ καλοῦσι φωλία κατὰλαμ- βανομένη, ὅτιν ἢ πρῶτα πασι ναρκῆσαι καὶ ἠρεῖσαι βα- ρεῖα καὶ δεκνύωτος, τὸν τε τόπον ἀνακαθαίρει, καὶ μέλ- λουσα κατὰδύεται, τῶ μὲν ἄλλῶ πορείαι ὡς ἐνδέχεται μέγιστα ποιῆσαι μετέωρον καὶ ἐλαφροῦν, ἀκρῶς ὅτιν ἰ- γάνουσα τοῖς ἰχθεσι, τῶ νότῳ δὲ τὸ σῶμα παρῆνοια, καὶ τῶ ἀφασπῶν τῶ τῶν φωλέων. τῶ ἐλάφῶν αἰετῶν μέγιστα ἰκνητοῖσι τῶ τῶ ὁδῶν, ὅπου τὰ σαρκώδηα θηρία μὴ παρῆνοιασιν οἷτε ἀρρένες ὅταν ἀφασπῶνται βα- ρεῖς ὑπὸ πίμελης καὶ πολυσταρκίας ὄντες, ἐκτοπίζουσι, σώζοντες αὐτοῖς τῶ λαγῶν, ὅτε τῶ φύγειν οὐ πεποι- θασιν. τῶ δὲ χερσαίων ἐχθῶν, ἢ μὲν ὑπὸ αὐτῶ ἀμυνα καὶ φυλακῆ, παροίμια πεποιήκε, Πόλλ' οἷδ' ἀλώπικῶν, ἀλλ' ἐχθῶς ἐν μέγα. παρῆνοιας γὰρ αὐτῆς, ὡς φασιν, οἷον ἐρόβιλος ἀμφ' ἀφασπῶν εἰλίξας δέμας, κείται, ἴγειντε καὶ F

καὶ παρέχε ποτὲ πᾶσιν ἡμῖν ὁρώσιν ὄψιν ἐρπούσης ἢ βαδίζε-
 σις σαφυλῆς. οὕτως αἰάπλεως ἐχώρῃ τῆς ὀπίρας. εἶτα κα-
 παδὲς εἰς τὸν φωλεὸν, τοῖς σκύμοις χεῖραται καὶ λαμβάνει
 ἀπ' αὐτῆς ἀμβροσίους ὡς ἀδίδασι. ὁ δὲ χειτᾶνον αὐτῆς
 ὁπᾶς ἔχει δύο, τὴν μὲν πρὸς νότον, τὴν δὲ πρὸς βορέαν
 βλέπουσαν· ὅταν ὅμως ἀδύωνται τὴν Διαφορὰν τῆς ἀέ-
 ρος, ὡς ἀφ' ἰσίου κυβερνῆται μεταλαμβάνοντες ἐμφερασοῖσι
 τὴν κατ' αἴμιον, τὴν δὲ ἑτέραν ἀνοίγουσι. καὶ τὸ πῶς ἐν
 Κυζικῷ καταμαθῶν, δόξαν ἔχει ὡς ἀφ' αὐτῆς τὸν μέλλοντα
 πρὸν ἀνέμον πρὸς ἀγροῦν. τὸ γὰρ μὲν κρινωνικὸν μὲν τῆς σι-
 μετῆς τῆς ἐλέφαντας ἀποδείκνυται φησὶν ὁ Ἰόβας. ὀρύγμα-
 τα γὰρ αὐτοῖς οἱ θηρόντες ἀφ' ἀσάμνοιο λεπτοῖς φρυγ-
 νοῖς καὶ φόρτῳ κρύφῳ κατέρεφοισιν. ὅταν οὖν εἰς ὀλιανθῆ,
 πολλῶν ὁμοῦ πορθορῶν, οἱ λοιποὶ φορεῖντες ὑλίω καὶ
 λίθοις ἐμβάλλουσιν, αἰαπλησιῶντες τὴν κριλότητα τῆς ὀρύ-
 γματος, ὡς τὴν ῥαδίαν ἐκείνῳ ἡμέραται τὴν ἐκβασιν. ἰστέρι
 ὅ καὶ ἄλλῃ χεῖραται τῶν τοῖς ἐλέφαντας ἀδίδακτος, ἀγι-
 ζορῶν τε τῆς θαλάσσης, καὶ τὸν ἥλιον ἐκφανέντα πρὸς
 κωοῦσας, ὡς ἀφ' αὐτῆς ἀναχέσει τῆς πρὸς βοσκίδος. ὅθεν
 καὶ θεοφιλέστατον ὅστις ὁ θεῖον, ὡς Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπά-
 τωρ ἐμῆρτύρησε. κρατήσας γὰρ Ἀντιόχου καὶ Βασιλῆος δι-
 ωρεπῶς ἡμῶν τὸ θεῖον, ἀλλὰ τε πάμπολλα κατέβησιν
 ὀπνίκα τῆς μάχης, καὶ τεσσάρων ἐλέφαντας· εἶτα νύ-
 κτωρ ὀνειράσιν ἐντυχῶν ὡς τῆς θεοῦ μετ' ὀργῆς ἀπειλοῦ-
 τος αὐτῆς Διὸς τὴν ἀλλόκοτον ἐκείνῳ θυσίαν, ἰλασμοῖς τε
 πολλοῖς ἐχρησάτο, καὶ χαλκῶς ἐλέφαντας ἀπὸ τῆς σφα-
 γῆτων ἀνεστῆσε, τεσσάρων. ἔχ' ἡπτόν δὲ κρινωνικὰ τῆς
 λέοντων. οἱ γὰρ νέοι τοῖς βραδείς καὶ γέροντας ἡδὴ σιωεζά-
 ρουσι ὅτι θῆραν. ὅπου δὲ ἀπάγροῦσιν, οἱ μὲν κα-
 θύπται πρὸς ἐμῶντες, οἱ δὲ θηρόντες καὶ ἀβῶσιν ὀποιῶν,
 αἰακαλοῦνται, μῶρου μυκήματι τὸ βρύχημα ποιοῦντες
 ὅμοιον. οἱ δὲ οὕτως ἀδύωνται, καὶ πρὸς ἀσάμνοιο, κρινῆ
 τὴν ἀγρῶν ἀναλίσκουσιν. ἔρωτες ὅ πολλῶν, οἱ μὲν, ἀγροῖοι
 καὶ πρὸς ἀσάμνοιο γέροντες· οἱ δὲ, ἔχοντες ὅσα ἀπὸ ἄνθρωπον
 ὠρεῖσιν, ὅσα δὲ ἀναφροῦτον ὀμιλία. οἷος ἡ δὲ ὅτι ἐλέφαν-
 τος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς ἀντερώτος Ἀριστοφάνη τῆς γραμ-
 ματικῆς. τῆς γὰρ αὐτῆς ἡρών τεφανοπάλιδος, καὶ οὐχ ἡπτόν
 ἡ δὲ ἐλέφαντος Διὸς ἀδελφός. ἔφερε γὰρ αὐτῆς τῆς ὀπίρας αἰ-
 πρῆτα πρὸς ἀσάμνοιο, καὶ χεῖρον πολὺ ὕφισατο,
 καὶ τὴν πρὸς βοσκίδα τῆς χιτωνίων ἐντος ὡς ἀφ' αὐτῆς πα-
 ραβαλῶν, ἀτρέμα τῆς πρὸς τῆς ὄψης ὡς ἐφαυεν. ὁ δὲ δρᾶ-
 κων ὅτις Αἰπυλίδος ἐραδαῖς, ἐφοῖτα νύκτωρ πρὸς αὐ-
 τῆν, καὶ τῆς σώματος ὑποδύορμος ἐν χεῖρα, καὶ πρὸς πλε-
 κῆμος, ὅθεν οὐτε ἐκῶν οὐτε ἀκων ἐβλάψεν, ἀλλὰ καὶ
 κρομῖως αἰὲ πρὸς τὸν ὄρθρον ἀπηλλάττετο. σιωεζῶς δὲ
 τῆς τοῦ ποιοῦτος αὐτῆς, μετώκισαν οἱ πρὸς ἰσίου ἀπώτε-
 ρω τὴν ἀνθρώπον. ὁ δὲ τρεῖς μὲν ἢ τέτταρας ὅσα ἦλθεν, ἀλλ',
 ὡς εἶπε, πρὸς τῆς ζῆτῆς καὶ πλανῶντος· μόλις δὲ πρὸς ἔξα-
 νδρῶν, καὶ πρὸς πρὸς πρὸς ὡς ἀφ' αὐτῆς εἶδαι, ἀλλὰ τρῆς χύ-
 τερος, τῆς μὲν ἄλλῳ πρὸς ἀσάμνοιο τῆς χεῖρας αὐτῆς ἔδησε
 πρὸς τὸ σῶμα, τῆς δὲ ἀπολήγοντι τῆς ἔρας, ἐμασίγῃ τῆς κη-
 μαῖς, ἐλαφροῦσιν καὶ φιλῶσιν καὶ πλεονέχουσι τῆς χεῖρας τῆς
 πρὸς πρὸς ἀσάμνοιο χεῖρας, καὶ τὸν ὀπνικὸν ἡρών τῆς
 Γλαυκῆς τῆς κηραρῶντος χεῖρας, (πρὸς ὀπνικὸν γὰρ εἶσι, καὶ
 πολλῶν οἰ-
 μῶν διηγημάτων Διακροῦσιν ὡς εἶπεν) διὸ ταῦτα μὲν ἀφίημι.
 ἄλλοι δὲ καὶ χεῖρας καὶ ψιτῆρας καὶ μαυθάνοντες Δια-
 λῆραται, καὶ τὸ τῆς φωνῆς πνέμα τοῖς διδάσκουσι ὀπνικῶν οὕτω
 καὶ μὲν ἡρών ἔξαριθμεῖν καὶ ῥυθμίζῃν παρέχοντες,
 ἐμοὶ

A ac nobis aliquando omnibus hoc spectantibus spe-
 ciem exhibuit ambulantis vna. deinde in cavernam
 suam descendens, catulis eas a se decerpen-
 das præbet. Cubile eius duo habet foramina: unum
 versus meridiem, alterum versus septentriones.
 Cum ergo præsentit mutationem aeris, instar gu-
 bernatoris vela mutantis obthurat id quod vento
 est oppositum: alterum aperit. quod cum Cyzici
 quidam obseruasset, creditus est a se prædicere pos-
 se ventum qui esset spiraturus. Societatis tuendæ
 ac prudentiæ exempla luba scribit ab elephantis ex-
 hiberi. Venatores enim fossas quas ad ipsos capien-
 dos faciunt, leuibz farmentis & terra vili iniecta
 obtegunt. Cum ergo elephantorum vnus (nam
 multi simul ambulant) in fossam incidit: reliqui
 materiam congerunt, & lapides ingerunt, vt illa-
 plus facile exire possit. Scribit etiam elephantos
 diis vota facere, cum se nemine docente mari lu-
 strent, solemque orientem adorent, proboscide
 manus loco sursum erecta. Itaque etiam hoc ani-
 mal diis est carissimum, vt Ptolemæus Philopator
 testatum fecit. Cum enim victo Antiocho vellet
 diis honorem splendide habere, præter alia ob par-
 tam prælio victoriam sacrificia, quatuor etiam e-
 lephantes immolauit. nocturnis autem territus in-
 somniis, quod numen ei ob sacrificium illud inu-
 sitatum comminaretur, cum multis vsus est piaculis,
 tum quatuor æreos elephantos pro occisis po-
 suit. Neque minus societatem colunt leones. Nam
 à iunioribus in venationem educuntur ætate gra-
 uiores & tardiores. hi vbi defatigati sunt, sedent &
 iuniores opperiantur. qui prædam nacti, mugitu
 (qui similis est boati vituli) seniores vocant: hi id
 statim sentiunt, accedunt, communique præda ve-
 scuntur. Amores porro multorum exstiterè anima-
 lium, alij sæui & furiosi, alij habentes non inhumana-
 nam elegantiam, neque inuenustam consuetudi-
 nem. Qualis fuit Alexandræ amor elephantum, riuale-
 m se Aristophani grammatico exhibentis. ama-
 bant enim ambo puellam corollas vendentem, &
 non minus euidenter elephas: nam per forum po-
 marium transiens, semper ei poma adferebat, diu-
 que adstabat proboscideque manus instar intra ve-
 stem inserta pectus sensim contrectabat. Draco au-
 tem qui Actolicam feminam amauit, noctu ad eam
 commeabat, & ad cutem vsque subiens amplexant-
 que neque volens neque imprudens ledebat: placid-
 deq; semper sub auroram abiit. quod cum adfiduo
 faceret, necessarij longius remouerunt feminam.
 Draco post id, triduum aut quatrimum non venit,
 quærens (vt apparet) eam, & vagans, tandem a grege
 cum reperisset, non pro more placidus, sed asperior
 accessit, & cum manus eius reliquis voluminibus
 corpori alligasset, furas extrema cauda flagellauit:
 lenem quandam & amatoriam iram ostendens,
 quæ plus indulgentiæ haberet quàm pænæ. Omit-
 to anserem, qui in Ægypto puerum adamauit, &
 Glaucos citharædæ amore captum arietem. sunt enim
 in ore omnium, & vobis multarum narra-
 tionum fatietatem obortam puto. Iam stur-
 ni, corui, psittaci, quando loqui discunt, vocif-
 que spiritum ita facilem fictu doctoribus præbent:

videtur mihi inter dicendum patrocinari aliis animalibus, ac nos quodammodo docere, etiam eius quae viva voce exprimitur & articulatæ orationis partem ipsi esse. Quo fit ut valde ridiculi sint, qui cum istis animalibus sibi comparandos sumunt pisces, qui neque ad ululatum quidem aut ad gemitum satis habent vocis. cum autem à natura perfectis, & nulla disciplina formatis ceteris quantū venustatis & gratiæ insit, eruditissimi & musices peritissimi homines testimonium ferant: suavissima poemata & carmina, olorum & lusciniarum comparantes cantibus. Quoniam autem in docendo quā discendo plus inest rationis: si des iam habeatur Aristoteli, qui docere etiam animalia ait. visam esse lusciniā, quae suo pullo canendi modum traderet. atque testimonium ei fert hæc res, quod ex philomelæ deterius canunt, quæ parvæ capræ & cōiuctui matrum ereptæ aluntur, quæ non à matribus educantur, simul discunt: non mercedis aut gloriæ gratia cantillantes, sed quia delectantur, & vocis pulcritudinē magis quam utilitatē diligunt. Est quod vobis narrē, auditum ex ore multorum Romanorum & Græcorum, qui tunc coram spectauerunt. Tōsor quidam tonstrinam habebat ante templum, quod Forū Græcorum appellant. Is mirifice vocalē & garrulam alebat picam, quæ & hominum verba, & voces boum redderet, instrumentorumque sonos: non cogente quoquā, sed quod ipsa impense studeret omnes voces perdere, nihil non sonorum exprimeret imitatio. Forte euenit, ut in ea vicinia diues quidam efferretur multis tubis accinentibus. cumque pro more ibi locorum fieret institutio, tubicines quia placebant, iussi, cantum diutius protraxere. Ab illa die pica ita muta, ita voce omni destituta fuit, ut ne eam quidem ederet, qua necessaria sibi solebat indicare. Quibus ergo ante vox eius, iis tunc silentium admirationi fuit: etiam eo maiori, quod auditorium solitorum ea pergere ita conticisset. Non deerant, qui veneficio eandem artem tractantium hoc effectum suspicarentur. plerique sono tubarum auditum aus percussum putabant & attonitum, vnaque cum eo exstinctam vocem. Verum nihil erat tale in causa: sed exercitatio, ut apparuit, vi imitandi in sese cōuersa, & vocem tanquam instrumentum concinnante atque apparante. Subito enim rursus emicuit, nihil visitatarum illarum & veterum imitationum, sed cantus tubarum ipsis conuersionibus modulans, omnesque mutationes & pulsationum numeros exprimens. ut, quomodo dixi, in animalibus intelligi possit facultatem à se ipso discendi rationis maiorem habere vim, quam docilitatem magistro aptam. Vnam tamen canis disciplinam non video mihi debere silentio premere, cuius spectator Romæ fui. Erat mimico cuidam, qui tum fabulam perplexam, multarumque actione personarum constantem docebat. is canis cum alios gestus referebat, rebus & motibus animorum propositis respondētes: tum facto periculo in ipso deveneno, quod sapore afferret, sed lethale videri ex argumento fabulæ debebat, panem quoid exhibebat accepit, & postquam edisset, paulo post simile se tremebūdo, labascenti, ac caput ob gravitatē sustentare nequeunt præbuit: denique se tanquam exstinctū protendit, trahendumque & transferendum præbuit: sicut fabulæ rationes postulabāt. Deinde articulo temporis ex his quæ dicebantur agebanturque cognito, sensim principio sese commouit, tanquam si ex alto somno expergisceretur,

A ἐμοὶ δοκεῖσι παροδικεῖν καὶ στυγερῶν τοῖς ἄλλοις ζώοις ἐν τῷ μὲν γὰρ εἶναι, ἔπειτα δὲ διδάσκοντες ἡμᾶς ὅτι καὶ παροδικεῖν λόγῳ καὶ φωνῆς ἐναρτήρα μέτεστιν αὐτοῖς· εἰ καὶ τοῖς πολλοῖς κατὰ γέλωτος τὸ παρὸς ταῦτα καταλιπεῖν οὐκ εἰσὶν σύγκρισιν, οἷς ὁσὸν ἄρυσσασθαι μέτεστιν, οὐδὲ ὅσον φωνῆς, φωνῆς. πούτερον δὲ καὶ τοῖς αὐτοφύοις καὶ τοῖς ἀδιδάκτοις γηρύμασιν ὅση μοῦσα καὶ χάρις ἔπεστιν, οἱ λογιώτατοι καὶ καλλιφωνώτατοι μῦθους, τὰ ἥδιστα ποιήματα καὶ μέλη, κύκνων καὶ ἀηδῶνων ὡδῶς ἀπεικάζοντες. ἐπεὶ ὅ τ' ἔμαθ' ἐν B ὁ διδάξαι λογικώτερον, ἢ δὴ πεισθῆναι Ἀριστοτέλει, λέγοντι καὶ τὸ τὰ ζῶα ποιεῖν. ὁφθαλμοὶ γὰρ ἀηδῶνα νεοσσὸν ἀδεῖν παροδιδάσκουσιν. μῦθους δὲ αὐτῶν τὸ φαυλότερον ἀδεῖν, ὅσας συμβέβηκε μελετῆς δόξασας, ἀπὸ ἑσθλοῦ τῆς μητρῶν γηρύσθαι, διδάσκοντα γὰρ αἰσιν τρεφόμενα καὶ μαθησόμενοι, ὅτι ἀφ' ἑαυτῶν, ὁσὸν παρὸς δόξαν, ἀλλὰ τὰ χαίρειν ἀφ' ἑαυτῶν ἑσθλοῦ, καὶ ὁ καλὸν ἀγαπᾶν μάλλον ἢ τὸ χροῦσθαι τῆς φωνῆς. ἔγωγε παρὸς τούτου καὶ λόγον εἶπεῖν παρὸς ὑμᾶς, ἀκούσας Ἑλλήνων τε πολλῶν καὶ Ῥωμαίων παρὰ ἡμετέροισι, κυρτοὺς γὰρ ἡς ἐργασθῆριον ἔχον ἐν Ῥώμῃ παρὰ τὸν C τελεῖται ὁ καλοῦσιν Ἑλλήνων ἀρετῶν, θαυμάσιον πρὸς ἡμᾶς πολυφώνου καὶ πολυφθόγου κίθης ἔτρεφε, καὶ ἀνδραποῦ ῥήματα καὶ θηρείους φθόγους ἀπταπεδίδου, καὶ ψόφους ὀργάνων, μηδενὸς ἀναγκάζοντος, ἀλλ' αὐτῶν ἐπιζουσα, καὶ φιλοῦμαι μὴ μὴδὲν ἀρρητὸν ἀπολιπεῖν, μηδὲ ἀμίμητον. ἔτυχε δὲ ἡς ἐκείνη τῆς πλοισίων ἐκχομιζόμενος ὑποσαλπινγί, πολλῶν, καὶ ἡμοῦ (ὡς περ εἶπεν) κατὰ τὸν τόπον ἐπιζάσας, διδοκίμοι ὅτι οἱ σαλπινγικαὶ καὶ κελεθροῖ, πολλῶν χρόνον ἐνδιέτριψαν. ἡ δὲ κίθις μετὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀφθόγος ἦν καὶ ἀναυδός, ὁσὸν τὴν αὐτῆς D ὅτι τοῖς ἀναγκάσι πάθειν ἀφίεσα φωνῶν. τοῖς οὖν παροδῶν αὐτῆς θαυμάσιον τὴν φωνῶν, τότε θαῦμα μείζον ἢ σιωπῆ παρῆγε, κωφὸν ἀκρόαμα τοῖς συνήθως παροδῶσιν τὸν τόπον. ὑποψία δὲ φαρμάκων ὅτι τοῖς ὁμοτεχοῖς ἦσαν. οἱ ὅτι πλείστοι τῶν σαλπινγῶν εἶχεζον ἐκπληξῶν τὴν ἀκρόασην, τῆ δὲ ἀκρόασην συγκατεσθῆσθαι τὴν φωνῶν. ἡ δὲ ἔδιδε τερα τούτων, ἀλλ' ἀσκησις (ὡς εἶπε) καὶ ἀναγκασίς εἰς ἐαυτὸν τῆς μιμητικῆς, κατὰ τὸ ὄργανον ὄργανον δὲ ἀρτυροῦ τὴν φωνῶν καὶ παρὰ σθῆσθαι ἀφῆν γὰρ αὐτῆς ἦκε καὶ ἀελαμψεν, ὁσὸν τῆς σιωπῆς καὶ παλαιῶν μιμημάτων ἐκείνων, ἀλλὰ τὰ μέλη τῶν σαλπινγῶν αὐτῶν παροδῶσιν φθον γηρύσθαι, καὶ μεταβολῆς πάσας καὶ κρουμάτων διεξιοῦσα πρὸς τῶν ῥυθμῶν, ὡς τε (ὁσὸν ἐφίω) τῆς διμαθείας λογικώτερον εἶ) τὴν αὐτομάθειαν ἐν αὐτοῖς. πλείων γὰρ ἡ μίμησις κυνὸς οὐ δοκῶ μοι παρῆσειν, ἡμοῦ ἐν Ῥώμῃ τε αὐτῆς. παρῶν γὰρ οὐκ ὀκνῶ μίμησις πλοκῆν ἐγγὺς δραματικῶν καὶ πολυπαροσσωπον, ἀλλὰ τε μιμήσεις ἀπεδίδου τοῖς ὑποκειμένοις πάθει καὶ παρὰ γμασι παροσφόροις, καὶ φαρμάκων ποιουμένων ἐν αὐτῶν πείθειν, ὑπνωτικῶν μὲν, ὑποκειμένων δὲ εἶ) θανασίμου, τὸν τε ἄρτον ὅ δ' ἦεν ἐμέμικτο τὸ φάρμακον, ἐδέξατο, καὶ κατὰ φάρμακον, ἐλίξεν ὅσων ὁμοίος ἦν ὑποτρέμοντι καὶ σφαλλομένῳ καὶ κερηβαροῦντι. τέλος δὲ παροδῶσιν εἶαυτον, ὡς περ νεκρὸς ἔκειτο, καὶ παρῆσθαι ἔλκειν καὶ μεταφέρειν, ὡς ὁ τῆς δόξασθαι ὑποκροῦσθαι λόγος. ἐπεὶ ὅ τὸν καμρόν ἐκ τῆς λεγομένην καὶ παροδῶσιν ἐνόησεν, ἡσυχῆ παροδῶσιν ἐκίνησεν ἑαυτὸν, ὡς περ ἐξ ὑπνῶσθαι ἀναφερομένου,

καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπάρας διέβλεψεν. ἔπειτα θαυμασά-
 των, ἕξανασας ἐβάδιζε πρὸς οἱ ἔδει καὶ προσήκε μὲν χαί-
 ρων καὶ φιλοφρονούμενος, ὡς τε πρὸς αἰθεράσι καὶ Καί-
 σαρα (παρὶ γὰρ ὁ γέρον Οὐεσσασιανὸς ἐν τῷ Μαρκέλ-
 λουθεάτρῳ) συμπαθεῖς γινέσθαι. γελῶσι δὲ ἴσως ἐσμὲν
 ὅτι τὰ μὲν θανείν τὰ ζῶα συμμύοντες, ὧν ὁ Δημόκριτος
 ἀποφαίνει μαθητὰς ἐν πῖσι μεγίστοις γεγονότας ἡμᾶς· δρᾶ-
 χης, ἐν ὑφαιλικῇ καὶ ἀκεστικῇ χελιδόνος, ἐν ἰκθυομίᾳ καὶ
 τῷ λιγυραδὶ κύκω καὶ ἀπιδίος, ἐν ὠδῇ, καὶ κατὰ μίμησιν.
 ἰατρικῆς δὲ πολὺ τῷ πτερόν εἰδῶν ἐκείνου καὶ γυνῶν ἐν
 αὐτοῖς μύειον ὀφθαλμοῦ. ἔ γδ μόνον τῷ φαρμακευτικῷ γινέ-
 ται, γελῶν μὲν οὐρίανον, γαλακτῆ πῆγανον, ἴται ἔφως
 φάγωσιν, ἰπεαδίουσιν κύνες ἢ πρᾶσι κατὰ ἰσθμῶντες ἑαυτοῖς
 χολειάνας· ὁ δὲ δρᾶκων ὁ τῷ μαρᾷ θρῶ τὸν ὀφθαλμὸν
 ἀμβλυώποντα λεπυῶν καὶ ἀφραχρῆτων ἢ δὲ δρᾶκος,
 ἴται ἐκ τοῦ φωλεοῦ παρέλθῃ, τὸ ἄρον ἰδίοντα πρῶτον ὁ
 ἀγρῶν ἢ γδ δειμύτης ἀνὶ γὰρ συμπεφυκῆς αὐτῆς ὁ ἔντε-
 ρον. ἄλλως δὲ ἀσώδης γινόμενη πρὸς τὰς μυρμηκίας τρέ-
 πεται, καὶ κῆται πρὸς ἄλλουσα λιπῶν καὶ μαλακῆν
 ἰκμάδι γλυκεῖα τὴν γλασταν ἄγρῳ ἔ μύμηκων ἀνά-
 πλεως γινέται. κατὰ πίνουσα γδ ὠφελῆται τῆς τε ἴσεως τὸν
 ὑποκλυσιμὸν ἀλμη κατὰ ἰσθμῶν Αἰγύπτιοι σιωδεῖν καὶ
 μιμήσασθαι λέγουσιν. οἱ δὲ ἱερεῖς ὕδατι γινέται, πρῶτα
 γινέσθαι ἑαυτοῖς, ἔπειτα πρὸς τοῖς. αἱ γδ ἢ φαρμακῶ-
 δες ἢ νοσοῦν ἄλλως ὁ ὕδαρ, ἔ πρῶσιν. ἀλλὰ καὶ Ἐθῆς
 ἀποχρῆσι ἕνα θεραπείοντα, κατὰ τῶν λύκων καὶ λέοντες,
 ὅταν κρεῶν γινέται ἀφραχρῆς, ἡσυχίαν ἄγρῳι κατακεί-
 μνοι, καὶ σιωδάλποιτες ἑαυτοῖς. πῆγειν δὲ φασιν, εἰρήφου
 πρῶτον τοῦ αὐτῆ, γινόμενῳ ἀφραχρῆ μὴ φαγεῖν ἐφ' ἡμέ-
 ρας δύο, τῆ δὲ τρίτῃ πεινάσαι αἰτεῖν ἄλλο, καὶ τὴν γα-
 λιάσθαι ἀπαρῶσιν· ἐκείνου δὲ φείσασθαι οἰομένῳ
 σὺν ἔσθῳ ἔχειν ἡδὴ καὶ σιωοικῶν. ἔ μὲν ἀλλὰ καὶ χειρουργ-
 γία γινέσθαι τοῖς ἐλέφασιν ἰσορροῖσι. καὶ γδ ἕξασ καὶ λόγ-
 χας καὶ πρῶτα, παρῶσιν τοῖς τετραπόδοις, αἱ δὲ
 ἀπαρῶσιν ῥαδίως καὶ ἀβλαβῶς ἐξέλκυσιν. αἱ δὲ Κρη-
 τικῆς αἱ γδ ὅταν ὁ δίκταμον φάγωσιν, ἐκβάλλουσα τὰ
 πρῶτα ῥαδίως, κατὰ ματῆν τῆς ἐγκύουσι τὴν βοτάνην
 παρῶσιν ἐκτρωτικῶν διώσιν ἔχουσαι. ἐπ' ὅσῳ γδ
 ἄλλο τρωπῶσιν φέρονται, καὶ ζῆτοσι καὶ δούκωσι ὁ δι-
 κταμον. ἢ τῆν δὲ ταῦτα θαυμασά, κατὰ ὅντα θαυμασία,
 ποιοῦσι καὶ νόσιν ἀριθμῶν καὶ διώσιν τῶ ἀριθμῶν ἔχουσαι φύ-
 σεις, ὡς πρῶ ἔχουσι αἱ πρῶ Σούσα βόες. εἰσι γδ αὐτῶ τὸν βα-
 σιλικῶν πρῶ δεισὸν ἀρδουσα πρῶ ἀκτοῖς ἀντλήμασιν, ὧν ὄρι-
 σαι τὸ πλήθος. ἐκατ' γδ ἐκάστη βοῖς ἀναφέρει κατ' ἡμέραν ἐ-
 κάστη ἀντλήματᾶ· πλείονα δὲ οὐκ ἔστι οὔτε λαβεῖν οὔτε
 βιάσασθαι βελόμνον· ἀλλὰ καὶ πείρας ἔνεκα πολλὰς
 προσθέντων, ὕφισα), καὶ ἔ πρῶσιν, ἀποδοῦσα τὸ τεταγμέ-
 νον. ἔ τως ἀκριβῶς σιωπῆσι καὶ κατὰ μνημονοῦσι ὁ κεφάλαγον,
 ὡς Κτησίας ὁ Κνίδιος ἰσόρηκε. Λίβυες δὲ Αἰγύπτῳ κατὰ
 γελῶσι μυθολογῶσιν πρῶ τῶ ὄρουρος, ὡς Φωνίῳ ἀφίεν-
 τος ἡμέρας ἐκείνης καὶ ὡρας ἢς ὅτι τελλεῖ τὸ ἄστρον ὁ Σώ-
 πλω αὐτοῖ, Κωῖα δὲ καὶ Σείριον ἡμεῖς καλοῦμεν. τὰς γδ
 αὐτῶ ἰμοῦ πᾶσας αἱ γδ, ὅταν αἰόσχη μὲν ἡλίου τὸ ἄστρον ἀτρεκῶς, ἐκεῖ ερεφομένως ἀποβλέπειν πρὸς τὴν
 ἀνατολήν. καὶ τεκμήριον τῶ τὸ πρῶτον βεβαίωτατον εἶναι, καὶ μάλιστα τοῖς μαθηματικῶς κενόσιν ὀμοιοῦμενον.

A ac sublato capite circumspexit: post admirantibus
 omnibus, ad eum accessit ad quē debuit, leticiam
 simulans atq; comitatē. ea res comouit animos o-
 mnium hominū, ipsiusq; etiā Vespasiani senis im-
 peratoris, qui natum in theatro Marcelli aderat.
 Sed ridiculi fortasse sumus, qui eo nomine lauda-
 mus animalia, quod discant: cū Democritus affir-
 met nos eorum in maximis reb' fuisse discipulos;
 araneæ, in texendi arte atq; reficiendi: hirundinis,
 in edificandi: olorū & lucinæ, in suauiter canēdi
 & imitandi. Medicinæ porro triū partium exēpla
 B illustria in iis videmus. Nō enim medicante dun-
 taxat eius vtuntur specie: cuius quidē subiciā ex-
 empla. Testudines origanū, mustelę ruram man-
 dūt, vbi aliquid de serpēte comederunt. Canes cer-
 ta quadā herba se bili vexante expurgant. Draco
 oculū obtuse videntē feniculo cōpunctum acuit.
 Vrsa cum primum ex antro suo p̄dit, aro vescitur
 agresti, cuius acrimonia aperit intestinum ipsius
 concretum. Alioqui nausea cum tentatur, ad for-
 micarum cauernam se confert, linguamque suam
 pinguem & dulcifucco mollitam exerens eis pro-
 ponit, dum hæc formicarum fiat plena: quibus
 C deglutitis iuuatur. Sed & ibis prolutionem alui,
 per intestinorum vltimam extremitatem ingesta
 marina aqua se purgantis, animaduertisse & imita-
 ti dicuntur Ægyptii. & sacerdotes eorum, cum se
 conspergēdo lustrant, aqua ad hoc vtuntur, è qua
 ibis biberit: quod infectam aut infalubrē nullam
 hæc aquam tangat auis. Sed & cibi abstinentia cu-
 rantur quędam. vt lupi & leones, qui cum fastidiū
 carniū elu nimio contraxerunt, aliquantum ia-
 centes & se calefaciētes quiescunt. Tigrinferunt, si
 ei hædus porrigatur, abstinere cibo per biduū: ter-
 tia die esurientem, aliud poscere, & ni mox detur,
 D caueam cōuellere in qua inclusa tenetur, interim
 hædo vt conuictori iam & cōtubernali facto par-
 cere. Sed & medicinam quę manibus administra-
 tur exerceri ab elephantis aiunt: qui vulneratis ad-
 stantes, contos, lanceas, & sagittas facile & absque
 damno aut laniatione euellant. Capellæ Cretēses
 quod dictamno esafacile eiiciunt infixā ipsi spicu-
 la, (statim enim fauciatę eam herbam, nihil aliud,
 festantur) grauidis mulierib. occasionē dederunt
 obseruandi, eam vim eiiciendi fetus habere. Hæc,
 quanquam admirabilia, minus tamen admiratio-
 nis merentur, quam quod bestię sunt quę numeri
 E vim intelligunt, & numerare possunt. Suis boues
 sunt, quę regium ibi hortum rigant portatilibus
 haustris, quorum numerus est definitus, vt quęuis
 bos quotidie centum id genus vasa aquę plena eo
 portet. plura vt portet, nulla ratione, ne vi quidē
 vlla efficias. nam sepe quidem tētatum est: sed bos
 vbi constitutum numerum absoluit, subsistit, neq;
 amplius progreditur. ita accuratē summam concipit,
 & in memoria cōseruat. Autor Ctesias Cnidi.
 Afri Ægyptios derident, qui de oryge fabulentur,
 eum ea die & hora vocem emittere, qua sidus ori-
 tur: quod Scitiū & Caniculā nos appellamus, ipsi So-
 then. suas n. vniuerse capras quando illud astrum
 F cum Sole oritur, certo cōuersas ad ortū intueri: ef-
 seq; id firmissimū documentum annuę circuitio-
 nis, maximeq; cū astronomicis cōsentiens tabulis.

Vt autē oratio nostra colophonem ipsa sibi imponens desinat, agedū moueamus (quod dicitur) a sacra linea scrupulū, & exigua quædā de diuinitate diuinationeque nostrorum dicam⁹ animalium. Nō enim exigua, aut ignobilis, sed cū magna, tumperueta ista pars diuinationis est auspiciū. Celeritatē quippe suam aues, vim intell gēdi ob agilitatem omnibus visis percipiendis aptā, deo accommodant vtendam: vt is eam cōuertat & ad motus, & ad voces, & ad garritus, & ad figura: quæ omnia alias insistant, alias venti in morē citentur: aliasque actiones impediunt, alias dirigant & suis impulsibus ad finē perducant. Ideo in genere Euripides aues deorum præcones appellauit. in specie autē Socrates olorum conseruum se facit. Sicut etiam de regibus Pyrrhus aquilæ cognomēto, accipitris Antiochus delectatus fuit. piscium appellationē in scitis hominibus duntaxat vel p̄bri vel false mordēdi gratia tribuimus. Verum enim vero cum sexcenties sexcenta possint enumerari, quæ a terrestrib. & acereis animalibus nobis voluntate deorū præmonstrantur atque præsignificatur: piscium patronus ne vnum quidē tale proferre potest. muta n. aquatilia omnia, & nihil prouidētæ diuinæ cernentia, in Titanicum mare impiumque abiecta sunt, veluti in sceleratorum regionē, vbi ratio & mens animi exstinguuntur. vt extrema animi parte qua sentitur, cōfusa & dilute prædita ista, magis palpitantiū quam animalium sint similia. HERACLEO. Contrahe supercilia, mi Phædime, teque excita ad causam marinorum nostrum insulanorumque defendēdam. Nō enim iocose dixit Aristotimus, sed validovsus est agone, ac dicendi arte, cui ad forensē rationem nihil præter cancellos & tribunal defuit. PHÆDIMVS. Insidiæ vero, mi Heracleo, dolusque manifestus nobis intentantur. Nos enim hesternæ adhuc crapula obrutos sobrius, vt vides, præclarus iste præmeditate adortus est. Recusare tamen certamen non licet. Nolo enim de me, si Pindarum æmuler, dici hæc,

*Proposito certamine, præscriptio
Virtutem in altis coniecerit tenebras.*

Multum enim ocii nobis est, cessantibus non choris, sed equis, canibus, retibus, & verriculis: cū ob disputationem hanc induciæ hodie omnibus in terra marique versantibus animalibus contigerint. Nō tamen est quod metuatis. Vtar enim eo modice: neque philosophorum opiniones, neque fabulas Ægyptiorum, aut Indorum teste carentes, Afrorumve narrationes adducēs: sed pauca eorum proferens, quæ vbiq; testes habent eos qui mare exercent, visusque fidem sui faciunt. Quamquam terrestrium quidem exemplorum nullum in occulto est, sed aperte sensui cognitionem sui præbent. Mare autem pauca & exilia præbet, & suorum animalium plerorumque abscondit ortus, nutritiones, insidias, quas inuicem struunt & cauent: in quibus non pauca prouidentia, memoriæ, & iustitiæ opera ignorata, obsunt nostræ causæ. Deinde terrestria animalia ob generis communiatem & vitæ consuetudinem utcumque cum hominum moribus commixta, educationē, doctrinam, imitationemque consequuntur: quibus acerbitates omnes & morositates, tanquam dulci aqua admixta marinæ salugo, delinitur atque conditur, in composita & inertia omnia excitatur motu humanorū cōmercio. At marinorū vita, magnis limitibus, ab hominū cōsuetudine distincta, nihilque adsciticiū habēs, nihil vsu partū,

Aίνα δὲ κρυφίῳ ὁ λόγος ἐπιτεῖς ἐαυτῷ παύσεται, φέρε κινῶντες πῶ ἀφ' ἑσῆς βραχέα πᾶσι θεότητος ἀντὶ καὶ μαυλικῆς εἰπαλῆς. ἔγρη πικρὸν ὁδὸν ἀδύξον, δὴ ἀπολύχαι παμπάλαμον μαυλικῆς μόριον, οἰωνιστικὴ κέκληται. Ὡδ' ὄξυ καὶ νοερὸν ἀντὶ καὶ δι' ἀστροφίαν ἑσπέρων ἀπάσης φαντασίας, ὡσπερ ὄργανον τῶ θεῷ παρέχαι χεῖρα καὶ τρέπειν ἐπί τε κίνησιν, ὅτι τε φωνὰς καὶ γηρύματα, καὶ σχήματα καὶ μὲν ἐνσαλικὰ, καὶ δὲ φρεσὶ, καὶ γὰρ πινύματα, τῷ μὲν ἐπιπέτοι (α, τῆς ὅ ἐπὶ ἄθροιστά παρ' ἑσῆς καὶ ὄρμας εἰς τὸ τέλος. δι' ἄστρον μὲν ὁ Εὐριπίδης θεῶν κήρυκας

Bὸνομάζει τοὺς ὄρνιθας· ἰδίᾳ δὲ φησὶν ὁ Σωκράτης ὁμοδουλον ἑαυτὸν ποιεῖσθαι τῷ κύνων. ὡσπερ αὐ καὶ τῷ βασιλέων. ἀετὸς μὲν ὁ Γύρρος ἠδὲ το καλέμενος ἑσῆς δὲ, ὁ Ἀντίοχος. ἰχθύς ὅ, τῆς ἀμαθῆς καὶ ἀνοήτης λοιδορῶντες ἢ σκώπτοντες οἰομάζονται. ἀλλὰ δὴ μυρίων μυριάκις εἰπεῖν παρῶντων, ἀπερδὲ κινῶν ἡμῖν καὶ ἀποσημαίνει τὰ περὶ καὶ πᾶσι τῶ θεῶν, ἐν ὅσῳ ἔστι τοιοῦτον ἀποφῆναι τῶ ἀπερδὲ κινῶν τῷ ἐνδρῶν, ἀλλὰ κωφὰ πᾶσι καὶ τυφλὰ τῶ ἀπερδὲ κινῶν εἰς τὸν ἄστρον καὶ πτανικὸν ἀπερδὲ κινῶν τὸν, ὡσπερ ἀπερδὲ κινῶν ἡμῖν, ἔτὸ λογικὸν καὶ νοερὸν ἐγκατέσεισαι τῆς ψυχῆς, ἐσχάτῳ δὲ ἡμι συμπεφυρμένης καὶ ἀκαχεκλυσμένης ἀεθῆσεως μορίᾳ, ἀπείροισι μᾶλλον ἢ ζῶσιν ἔοικεν. ΗΡΑΚΛΕΟ. Ἀναγε τὰς ὄφρας, ὦ φίλε Φαίδιμε, καὶ διέγρη σὺ αὐτὸν ἡμῖν τοὺς ἐσθλοὺς καὶ ἠσιώτους. οὐ παμπάλαμον τὸ χεῖμα τῶ λόγου γέροντι, ἀλλὰ ἐρρωμένως ἀγῶν καὶ ῥητορεία κινηκλίδων ἐπὶ δέξασα καὶ βήματος. ΦΑΙΔ. Ἐνέδρα μὲν οὖν, ὦ Ηρακλέων, σὺ δόλω καταφανής. κραπαλάσαι γὰρ ἐπὶ τὸ χηρὸν καὶ βεβαπισμένους ἠφῶν (ὡς ὄρας) ὁ γηναῖος ἐκ τῶ ἀσκαθῆς ἐπιτετεῖ. παρατεῖχθ' ὅσῳ ἔστιν. ἔγρη βέλομαι Πινδάρου ζήλωτης ὦν, ἀπερδὲ κινῶν τὸ Τημενῶν ἀγῶνων ἀπερδὲ κινῶν ἀπερδὲ κινῶν εἰς τὸν ἄστρον. καλὴ μὲν γὰρ πολλή ἐστι ὑμῖν ἀπερδὲ κινῶν, οὐ χροῶν, ἀλλὰ κινῶν καὶ ἴππων, καὶ δικτύων καὶ πάσης σαγῆνης, ἀπὸ τῆς λόγους ἐκχευμένης καὶ ἡμῖν πᾶσι τοῖς ζῶσις κατὰ τὸ γῆν κατὰ τὸ θαλάσσιον δεδομένης τὸ σήμερον ἀλλὰ μὴ φοβηθῆτε χεῖροισι γὰρ αὐτῆ μετρίως, οὔτε δόξας φιλοσόφων, ἔτε Αἰγυπτίων μύθους, οὔτε ἀμύρτους Ἰνδῶν ἐπαγέμενος ἢ Λιβύων διηγήσεις· ἀ δὲ πᾶσι καὶ μῦθους ἔχει τοὺς ἐργαζομένους πῶ θαλάσσιον ὁρώμενα, καὶ δ' ἔδωσι τῆ ὄψι πῆσιν, τούτων ὀλίγα τῶ ἀπερδὲ κινῶν. καὶ τοὶ τῶ ἐν γῆ τῶ ἀπερδὲ κινῶν ἐπιπέτοι ἀπερδὲ κινῶν ὅσῳ ἔστιν, ἀλλ' ἀπερδὲ κινῶν παρέχει τῆ ἀεθῆσεως πῶ ἰσορῶν. ἢ ὅ θαλάσσιον μικρὰ καπτεῖν καὶ γλίσχρα δίδωσι. τῶ ὅ πλεῖστον κατακαλύπτει γῆσις καὶ ἑσῆς, ἐπιπέτοις τε καὶ φυλακῆς ἀλλήλων, ἐν αἷς ὅσῳ ὀλίγα καὶ στωέσεως ἔργα καὶ μνήμης καὶ κρινωίας ἀγνοοῦμενα βλάπτει τὸν λόγον. ἔπειτα πᾶ μὲν ἐν γῆ ἀπὸ πῶ ὁμοφυλίαν καὶ πῶ στωδῆσθαι ἀμφοτέρωσιν στωαναχρονώμενα τοῖς ἀπερδὲ κινῶν ἡσῆσιν, ἀπερδὲ κινῶν καὶ ἑσῆς καὶ διδασκαλίας καὶ μιμήσεως· ἢ τὸ μὲν πικρὸν ἀπερδὲ κινῶν καὶ στωδῆσθαι, ὡσπερ ἐπιπέτοις ποτήμου θαλάσσιον ἐφηνδύει, τὸ ὅ δὲ ἐξυμῆστον ἀπερδὲ κινῶν καὶ νωδῶν ἐπερδὲ κινῶν μετ' ἀπερδὲ κινῶν κινῶσιν ἀναρρῆσιζόμενον. ὅ ὅ τῶ ἐσθλῶν βίος ὄρεσι μεγάλοις τῆς ἀπερδὲ κινῶν ἀπερδὲ κινῶν ἀπερδὲ κινῶν οἰμίας, ἐπεισάκτον ὁδὸν ὁδὸν στωεισομένον ἔχων,

ιδίος, ἔστι καὶ αὐτῆς καὶ ἀκράτος ἀλλοτρίοις ἤθεσι, ἀφ' ἧς
 τὸν τόπον, ἔστι τὴν φύσιν. ἢ γὰρ φύσις ὅσον ἐξικνεῖται μα-
 θήσῃ. ἔσθ' αὐτῶν, δεχόμενα καὶ φέρουσα, παρέχῃ, πολλὰς
 μὲν ἐγγέλεις ἰερέας λεζαυδίας ἀνδραποισ χροσθηεις, ὡσπερ
 ἔσθ' ἐν τῇ Ἀρεθούσῃ, πολλαχού δ' ἰχθύς ὑπακρούσας
 αὐτῶν ὀνόμασιν. ὡσπερ τὴν Κεράσου μύρασιν ἰσοροδῶν,
 ἧς ἀποθανούσης ἐκλαυσε ὁ Κεράσος. καὶ ποτε Δομιτίου
 πατρὸς αὐτῶν εἰπόντος, Οὐ σὺ μύρασιν ἀποθανούσης ἐκλαυ-
 σαι; ἀπήτησεν, Οὐ σὺ τρεῖς θάλασσαν γυναικας ἔσθ' ἐδάκρυ-
 σας; οἱ δὲ κροχθεῖλοι τῶν ἰερέων ἕμῶν γινώσκουσι τὴν
 φωνὴν καλοῦντων, καὶ τὴν φωνὴν ὑπομύρουσιν, ἀλλὰ καὶ
 ἀφ' ἧς καὶ ἄλλοι παρῆχοι τοῖς ὀδοῦσιν ἐκκαταίρειν ταῖς χερ-
 σὶ, καὶ ἀεματῆν ὀδοῦσιν. ἕνα γὰρ δὲ Φιλίνος ὁ βέλειςος ἦκων
 πεπλανημένος ἐν Αἴγυπτῳ παρ' ἡμῶν, διηγεῖτο, γραυνοῖ-
 δειν ἐν Αἰγύπτῳ πόλει κροχθεῖλα συγκροθῆδουσαν ἔπι
 σκίμποδος δὲ μάλα κρομῖως παρεκτεταμένη. πάλαι δὲ
 ἰσοροδοῖ Γ' πολέμου τῆ βασιλείας παρὰ καλοῦ μύρα, τὸν
 ἰερέα κροχθεῖλον μὴ ὑπακρούσασα, μηδὲ πεισθέντα λι-
 παροῖσι καὶ δευροῖσι τοῖς ἰερέσι, δόξα παροσημένειν τὴν
 μετ' ἕπολὺ συμβῆσαι αὐτῶν τῶν βίβ τελευτή. ὡστε μη-
 δὲ τῆς πολυτιμῆτος μεμνημένος ἀμοισιν εἶπ' ὅ τῶν εὐδωρῶν
 ἦρος, μηδὲ ἀγέρας. ἐπεὶ καὶ παρὰ Σούρα πινυθάνομα
 κάμιν ἐν τῇ Λυκία Φιλίῳ μεταξὺ καὶ μύρων, κατεζο-
 ροῖς ἐπ' ἰχθύσιν, ὡσπερ οἰωοῖς, ἀφ' ἧς ἀεματῆν τεχνη-
 νῆ, καὶ λόγων λέξεις, καὶ φουγὰς καὶ διωξίς αὐτῶν ἔπι σκ-
 ποῦσας. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἔσθ' τῶν μὴ πρῶτα πασιν ἐκφύ-
 λα μηδὲ ἀσυμπατοῖς παρὸς ἡμᾶς ἰκανὰ δείγματα, τῆς δὲ
 ἀκράτου καὶ φροσικῆς σιωπέως μέγα δὴ λῶμα ὅ κρινόν
 ἔστι. ἔσθ' ἐν γὰρ οὕτως δ' χεῖρωτον ἀνδραποισ νηκτόν, ἀ μὴ
 πέτρας παρῶσεται καὶ παρῶσεται, ἔσθ' ἐν δὲ ἡρώσιμον αὐτῶν
 παρῶσεται, ὡς λυκίς μὲν ὄνοι, καὶ μέρα μὲν ἰερέσι
 χελιδνοῖ δὲ τέπηγες ἐλάφοις δὲ, ὅφεις ἀγρόμοι ραδίως ὑπὸ
 αὐτῶν, ἢ καὶ πινυθάνομα πεποιήται παρῶνυμων, οὐ τῆς ἐλάφου-
 τῆτος, ἀλλὰ τῆς ἐλάφου τοῦ ὄφειος καὶ ὅ παρῶσεται παρῶ-
 καλεῖται τὰ ποδὶ τὸν λυκίον, τῆ δὲ παρῶσεται τὰ πλείστα
 παρῶσεται, χαίρειντα τῆ ὄσμη, μάλα δὲ τὸν πίνθηκον λέ-
 γουσι. τῶν δὲ θαλατῶν ὁμοῦ π πρῶτων ἢ παρῶσεται ὑ-
 ποπῶσεται οὐσα καὶ πεφυλαγμένη παρῶσεται ἔπι τῆσιν, ὑπὸ
 σιωπέως, οὐχ ἀπλοῦ ὅ τῆς ἀγέρας ἔργον, ἔσθ' ἐν Φαῦλον,
 ἀλλ' ὄραων τε πρῶτα παρῶσεται καὶ σφισμαῖων ἐπ' αὐτῶν
 δεινῶν καὶ ἀπατηλῶν δευροῖσιν ἀπειράσεται. καὶ τῶν δὲ ἡλόν
 ἔστιν ἀπὸ τῶν πρῶτων παρῶσεται. τὸν μὲν γὰρ ἀσπασίδηκον
 καὶ λαμόν ἐβέλο. ἢ παρῶσεται, καὶ παρῶσεται τοῖς δευροῖσιν παρῶ-
 τοῖς παρῶσεται τῶν ἡλόντων, ἀλλὰ μάλλον ἐκλέ-
 γουσι τὸν λεπτόν, ὅπως μὴ πλατεῖαν ἔπι τῶν σκίαν ἐκ-
 ταρῶσεται ὅ ὑποπῶσεται αὐτῶν. ἐπειτα τὴν ὄραων ἔ ποιούσιν
 πολὺ πλοκον τοῖς ἀμμοσι τῶν βροχῶν, ἔσθ' ἐν τῶν ἐπ' ἔ-
 πει καὶ τὸ τῶν δόλου γίνε) τεκμήριον αὐτοῖς καὶ τῶν πε-
 ρῶν τὰ κατῶσεται παρῶσεται τὸ ἀγκιστρον, ὡ ἐνί μάλα λαδὸν καὶ
 φαίνοσεται μηχανῶν. μὲν γὰρ ἔσθ' ἐν τῇ θαλατῇ δὲ ὁμοί-
 τητα τῶν χροσθῶν λαδῶνιοσι. τὸ δὲ ὑπὸ τῶν ποιητῶν λεζαυδῶν,

A sua est tota & genuina, & nullis pmixta alienis mo-
 ribus: non ob natura hoc, sed propter locum. Natu-
 ra enim quantum ex se discipline cōsequi potest,
 inque se continet, etiam piscibus largitur. Itaque
 multas anguillas hominibus præbet cicures, quæ
 sacra vocantur: quales sunt in Arethusa. sæpe et-
 iam pisces, qui nominatim vocati exaudiant: qua-
 lem ferunt Crasso fuisse murænam, qua mo: tua
 fleuit, cum quidem Domitio obiicienti hoc, re-
 spōdit: Nonne tu sine lacrymis tres vxores sepeli-
 uisti? Crocodili sacerdotum non modo vocem ag-
 noscunt vocantium, sed; contrectari sinunt: sed
 etiam rictu diducto dētes manibus purgandos, &
 linteo tergendos præbent. Nuper optimus Phi-
 linus cum in Ægypto vagatus ad nos rediisset,
 narravit, se in vrbe quæ ab Antæo nomen habet,
 vidisse vetulam cum crocodilo dormientē, iuxta
 eam in grabbato mollissimo decore porrectam.
 Sacrum vero crocodilum antiquitus narrant, Pto-
 lemæo regi, cum ab eo vocatus non compareret,
 frustra etiam sacerdotibus hortantibus atque pre-
 cantibus, finem vitæ, qui non multo post secutus
 est, præmonstrasse. Vt iam neque preciosæ illius
 diuinationis exfors sit aquatile animalium genus,
 neque suo honore careat. quando etiam apud Sur-
 ram (pagus is est Lyciæ inter Phellos & Myra) au-
 dio homines piscibus adfidere, ex iisque arte qua-
 dam tanquam ex auibus præfagia futurorum ca-
 ptare. Verum hæc sufficiant exempla ad osten-
 dendum, pisces non omnino à nostro genere alie-
 nos esse, aut qui nulla nobiscum affectione cōspi-
 rent. Sinceræ autem & naturalis perspicientiæ,
 magnum est hoc & commune argumētum: quod
 nullum aquatile, demtis his quæ ad saxa adhære-
 scunt vel iis adnata sunt, ita facile & absque nego-
 cio ab homine capi potest: vt asini à lupis, apes à
 meropibus, cicadæ ab hirundinibus, angues à cer-
 uis. (quibus quidem non à cursus, sed serpentes
 attrahendi facilitate elaphi nomen apud Græcos
 est.) Sed & ouis pede lupum ad se vocat, & ad Pan-
 theram pleraque aiunt accedere suauitate odoris
 illecta, maxime simias. Marina autem fere omnia
 cum præsentiant, suspicenturque & caueant insi-
 dias calliditate sua, fecerunt vt piscatio non sim-
 plex aut expedita esset, sed varia instrumenta, o-
 mnisque generis artes ac fallacias requireret. Id-
 que liquet etiam ex iis quæ maxime sunt in prom-
 tu. Nam calamum piscatorium non volunt cras-
 sum esse, quanquam eo robusto opus sit ob capto-
 rum piscium violētas reuulsiones: sed tenuem po-
 tius eligunt, ne latam faciens vmbra, terreat ani-
 mal. natura suspiciosum. Quin & funiculum hami
 paucis nodis nectunt, læuemque faciunt: quod a-
 lias dolum sensuros pisces putant. & setæ partes
 quibus vncus alligatur, quam maxime albas fa-
 ciunt, vt eo facilius lateant in mari ob similitudi-
 nem coloris. Versus autam Homeri,

*Illa cito, plumbi similis, petit impete fundum:
 Quod bouis agrestis cornu ducente sub vndas
 Crudiuoris misum mortem fert piscibus atram:*

quidam sic accipiunt, vt putent veteres boum cri-
 nibus ad hamorum funiculos conficiendos fuisse
 vfos. Keras enim, quod alias cornu significat, hæc
 esse crinem: vnde Κεραστής tonderi, & Κερά
 tonsura, & Κεροπλάστης ille apud Archilochum,

Ἡ ἴ μολυβδά, ἢ ἰκέλη ἐς βυασὸν ὄρουσεν,
 Ἡ τε κατ' ἀγροῦ βοῦς κέρας ἐμβεβαῖα
 Ἐρχεται ὡμῆσθιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα, παρῶσεται ἐννοῖ βοείας θρεῖν οἰόνται παρὸς τῶν ὄραων χροσθῶν
 τοῖς πλοκῶν, κέρας γὰρ τῶν βίβ λέγονται καὶ ὅ κείσεται ἀπὸ τῶν, καὶ τῆν κροσθῶν καὶ τὴν παρ' Ἀρχιλόχῳ κηροπλάστην,

studiosus come ornandę. Sed errant hi. Nafetis equinis vtebantur masculis: cū equarū caudę vrina madefactę feras habeant inualidas. Aristoteles in his nihil ait sapiēter aut subtiliter dictū esse: sed reuerafuniculo antehamū apponi corniculum q; pi scesperuorēt, si quid aliud attingant. Hamisporro vtuntur rotundis aduersus mugiles & amias, quia iis os est paruū. à recto n. sibi timēt. aliquando etiā teretē suspectum habēs mugil, in orbē circumnarat, escā cauda verberās, & quod decussit, ad os reflectēs, quod si nequit, ore cōtracto sūmis labris escam attingit, aliquid inde carpēs. Labrax elephātofortiorē se gerit. nō enim alium, sed ipse seipsū, quando hamū momordit, capite hinc inde agitato vt vulnus dilatet, dolorēq; istius tolerans laniationis, vneoliberat. Vulpes raro ad hamū accedit, sed dolū fugit: capta statim extra vertit corporis interiora, (quod ei ob robur & flexibilitatē datum est) itaq; hamū eiicit. Hęc quidē intelligentiā demonstrant, vsūq; eius tēpestiuum, atq; eum artificiosum & subtilē. Alia sunt, quib. cum prudētia cōiunctus mutuus amor, societatisq; studiū declarantur. Scatus vbi hamum vorauit, reliqui sacri adfiliunt, & funiculum moribus rūpunt. iidē suis in rete ilapfis caudas tradunt, mordicusq; tenētes alacriter extrahunt. Anthiā in gētilibus suis liberandis maiorē adhibent audaciā, funiculū enim in dorsum recipiunt, spinisq; erectis conantur earum asperitate tanquā ferra differare. Atqui nullū nouimus animal, quod alii sui generis audeat opēferre: nō vrsam, non aprum, nō leonā, non pantheram. sed conueniunt quidem in theatris quę eiusdem sunt naturę, inq; orbem circumeunt: alteri verō alterum subuenire neq; nouit neque curat, sed ab eo vulnerato aut moriente quam longissime fugit atq; defilit. Narratio autem, amice, de elephantis qui in fossam delapsus congesta materia educat, nimisquam absurda est, & aliena: tanquam ē regio edicto iubens nos libris lubę credere. quod si vera est, ostendit multa marina animalia societatis studio, prudentiaq; nihil concedere terrestrium sapiētissimo. Sed mox de societate eorum peculiaris erit sermo. Ceterum piscatores cum vident plerūque piscium ex hamis eluctari, ad vim se conuertunt, Persarum more sagenis eos circumueniētes, quibus comprehensū nulla calliditate effugere possunt. Nam verriculis & nassis mugiles iulidesq; capiuntur, tum mormyri, fargi, gobii, labraces. quę autem iaciuntur in altum retia, mullum, chrysopum, scorpionum trahunt. quin etiam gripis & sagenis piscis inclusos rapiunt: quod retium genus panagrā Homerus recte appellauit, quod omnia eo capiantur. Sunt tamē aduersus hęc machinę mustelis & labracibus. Labrax enim cum sentit panagram trahi, vi solum tundit, in eoq; cavitatem efficit, in qua se cōtinet dum rete transeat. Delphin deprehensus, vbi se in vlnis sagenę teneri sentit, nihil perturbatus, sed letus intus manet, epulaturque absq; negocio, tanta piscium copia pręsente. vbi rete prope ad terram adducitur, eo erosio abijt.

A Φιλόχοσμον εἶπ' ἐπὶ κρόμῳ καὶ καλλωπιστήν. ἔστι δὲ οὗτος ἀνήτης. ἰππεύει γὰρ ὄρνιθι χρωδίται, τὰς τ' ἀρρένων λαμβάνοντες. αἱ γὰρ θήλειαι τὰ οὐρα τὴν τετραβερρεγμένῳ ἀδρανῆ ποιοῦσιν. Ἀριστοτέλης δὲ φησὶ μηδὲν ἐν τοῦτοισι λέγεσθαι σοφὸν ἢ περὶ τὸν, ἀλλὰ τὰ ὅτι κεράσιον περὶ τὴν ἀγκίστρα περὶ τὴν ὀρμιά, ἔπειτα περὶ ἄλλο ἐρχόμενοι διεσίοισι. τὸ δὲ ἀγκίστρον τοῖς μὲν τροφύλοις ἔπι κεσρέας καὶ ἀμίας χρωδίται μικροσκόμοις ὄντας. τὸ γὰρ διθύτερον διὰ βουῶται. πολλάκις δὲ καὶ τὸ τροφύλον ὁ κεσρέας ὑποπιδύων ἐν κύκλῳ περιήχεται, τὴν οὐρὰν περὶ ῥαπίτων τὸ ἐδάδιμον, καὶ ἀνακίμπων τὸ ἀποκροῦόμενον. αἱ δὲ μὴ διωχόμεναι γὰρ τὸ σῶμα καὶ περὶ εἴλας, τοῖς χείλεσιν ἀκροῖς ἐπιφάτων ἀποκίττει τὸν δελφίνος. ὁ δὲ λαβροσὶ ἀνδρικότερον τὸ ἐλέφαντος, οὐχ ἔτερον, ἀλλ' αὐτὸς αὐτὸν, ὅταν περιπέσῃ τὰ ἀγκίστρα, βεβαλκεῖ, τὴν δὲ οὐρὰν καὶ περὶ ἀλλὰ ζεῖ τὴν κεφολῆς ἀνδρικότων τὸ τραύμα, καὶ τὸν ἐκ τῆς ἀσπαρταμοῦ πόνον ὑποπιδύων, ἀρκίς δὲ ἐκβάλλη τὸ ἀγκίστρον. ἡ δὲ ἀλώπηξ οὐ πολὺ λάκις μὲν ἀγκίστρον περὶ σέσιν, ἀλλὰ φύγει τὸν δόλον, ἀλεῖσα δὲ, διθύς ἐκτρέπε. πέφυκε γὰρ δι' ἀτονίαν καὶ ὑγρότητα μεταβάλλειν τὸ σῶμα καὶ σρέφειν, ὥστε τῆς ἐνότητος, ἐκ τῶς ἡμιόμων, ἀποπιδύειν τὸ ἀγκίστρον. ταῦτα μὲν ἐν γινώσκον ἐμφανίει καὶ χροῖσιν ἔπι χροῖσιν τὸν συμφέροντος ἀμύχρον καὶ περιήχεται ἀλλὰ δὲ ἔπι δεικνύται μετὰ τῆς σιωπῆς τὸ κρινωκῶν καὶ τὸ φιλάλληλον, ὡς περὶ ἀνθίαν καὶ σκαροῖ, σκαροῦ μὲν ἀγκίστρον καταπόντος, οἱ παρόντες σκαροῖ περὶ ἀλλομένοι τὴν ὀρμιά ἀποτρώγισιν. ἔτσι δὲ καὶ τοῖς εἰς κύρτον ἐμπεσῶσι τὰς ἔρας περὶ ἀδόντες, ἔξωθεν ἐλκεῖσι δάκνοντες, ὡς περὶ ἄλλοις, καὶ σιωπῆς ἀρῶσιν. οἱ δὲ ἀνθίαν τὰ συμφύλα βουνοῦσιν ἰταμώτερον. τὸ γὰρ ὀρμιά ἀναδύμενοι καὶ ῥάχιν καὶ ἔψαντες τὸ ἀκρόμα, ἔπι χροῖσιν ἔρα τὴν τρεχίτη καὶ ἀκρόμα πλεῖν. καίτοι χροῖσιν ὅσδεν ἴσμεν ἑτέρω κινδυνώοντι πολυμῶν ἀμύμειν, ὅς ἐκ ἀρκτον, ἔσιν, ὅσδεν λέαναν, ὅσδεν πάρδαλιν. ἀλλὰ συγχωρεῖ μὲν εἰς ταῦτα ἐν τοῖς θεάτροις τὰ ὁμόφυλα, καὶ κύκλῳ μετ' ἀμύλων περιήχεται. ἑτέρω δὲ ἔτερον ὅς οἱ δὲ φρονεῖ φρονεῖν, ἀλλὰ φύγει καὶ ἀποπιδύει πορρωτάτω γινώσκον ἔτερω μὲν καὶ ἀνθόσκοντος. ἡ δὲ τῆς ἐλεφαντῶν ἰσορία, φίλε, τῆς εἰς τὰ ὀρύγματα φροσώτων καὶ τὸν ὀλιδοῦντα ἀπὸ χρώματος ἀναβιβαζόντων ἐκποπῶς βεβαδινάσ καὶ ἀνοδαπῆ, κατὰ τὸν ἐκ βασιλικῶν ἀναγόμενος ἔπι τὰ τήσασα πινεύειν αὐτῆς τὸ βία βιβλίον. ἀληθῆς δὲ οὐσα, πολλὰ δεικνύσι τῆς ἐνάλων μηδὲν ἀπολεπόμενα τὰ κρινωκῶν καὶ σιωπῆς τὸ σφωπάτου τῆς χροῖσιν. ἀλλὰ περὶ κρινωκῶν αὐτῆς ἴδιος ἔσιν πᾶσα λόγος. οἱ δὲ ἀλίεις σιωπῶντες ὡς περὶ ἀδύχημασι παλασμάτων τὰ πλείστα ἀκροῦόμενα τὰ ἀπὸ ἀγκίστρον βολαῖς, ἔπι βίας ἐπεπῆσασιν, κατὰ τὸν οἱ Πέρσαι σαγλυθόντες, ὡς τοῖς ἐν χροῖσιν ἔδεμια ἐκ λογισμοῦ καὶ σοφίας ἀφῆλξιν ἔσαν. ἀμφιβλήτροις μὲν γὰρ καὶ ὑποχρῆς κεσρέας καὶ ἐκλίδες ἀλίσκονται, μὲρ μωρεῖτε καὶ φροῖ καὶ κωβιοὶ καὶ λαβροσες. τὰ δὲ βολισί-

F καὶ καλούμενα, τείλαν χροῖσιν καὶ σκαροῖ, γείποις τε καὶ σαγλυαῖς σύροισι περιλαμβάνοντες. δὲ τῆς δικτύων τὸ ἡμῶς ὀρθῶς Ὀμηροσ πρῶτα γενεῶν περὶ σέπειν. ἀλλὰ καὶ περὶ ταῦτα μηχαναὶ τῆς γαλαῖς, ὡς περὶ τῶν λαβροσκι. σιρομύλων γὰρ ἀδασιόμοσ βία δίσησι, καὶ τῶν κρινωκῶν πυδαφος. ὅταν δὲ ποιήσῃ τῆς ἐπιδρομῆς τὸ δικτύον χροῖσιν ἔωσιν αὐτὸν, καὶ περὶ σέχεται μέρησιν αὐτῶν παρῆλθῃ. δελφίς δὲ περὶ ἀφῆλξιν, ὅταν σιωπῶσιν γερῶν ἐν ἀγκίστροσ σαγλυθῶσ, ὑποπιδύει μὴ περὶ ἰόμοσ, ἀλλὰ χροῖσιν. διαχρῆ δὲ ἀπὸ ἀσπαρταμοῦ ἀφῆλξιν ἰχθύων παρόντων ὅταν δὲ πλησίον τῆς γῆς περὶ σέση, φροῖ τὸ δικτύον ἀπῆσιν.

εί δὲ μὴ φθαίη δὲ φυγῶν πορῶτον, ὅθεν ἔπαθε δεινόν, ἀλλὰ
 Δαφνῶν φαντες αὐτὸν πόντος ὄλοσχοίνοις ἀφῆ-
 κτην αὐτῆς δὲ ληφθέντα, πληγῶν καὶ λείπονται, γκαίοντες
 ὅτι τὸ Δαφνῶν ματος. σπανίως ὅ τὸ συμβαίνει. συγγνώ-
 μης γὰρ τυχεύοντες πορῶτον, ἀγνωμονοῦσιν οἱ πλείστοι, καὶ
 φυλάττονται τοιοῦτον μὴ ἀδικεῖν. ἐπὶ δὲ πολλῶν τῶν πορῶ
 ἀλάβηται καὶ πορῶφουλακῆν καὶ ἀποδρασιν ὄντων πορῶδει-
 γμάτων, ὅτι ἀξίον ὅτι τῆς σπῆρας παρελθεῖν. τὴν γὰρ κα-
 λουμένην μύσιν πορῶ τὸν τεράχην ἔχουσα πλήρη ζοφε-
 ρῆς ὑπερῆτος, ἡ γὰρ καλοῦσιν, ὅταν καταλαμβάνεται,
 μελίτην ἔξω, τεχνωμένη τῆς θαλάσσης δὲ πολυτάκτου, ποιή-
 σασα πορῶ αὐτὴν σῆτος, ἡ ἐκδιῶται καὶ ἀποδραῖται τὴν
 τῆς θηρόντος ὄφιν ἀπομιμουμένη τοῖς Ὀμήρου θεοῖς, κλα-
 νήν φέλλη πολλάκις οἷς αὐτῶν ἑλῶσιν ὑφ' αὐτοῦ μύσιν καὶ
 Δαφνῶν φαντες, ἀλλὰ τούτων μὴ ἀλλίς, τῆς ὅτι χειρῆν καὶ
 καὶ θηροδύτης δεινότητος αὐτῶν ἐν πολλοῖς σοφίσματα καλι-
 δεῖν ἔστιν. ὁ μὲν γὰρ ἀστὴρ ὡν ἀφῆται, πῶτα Δαφνῶν φαντες
 καὶ Δαφνῶν φαντες γινώσκων, εὐδίδωσι τὸ σῶμα καὶ πορῶ
 φαντες ἡ πορῶ τῶν παριόντων ἢ πορῶ πελαγῶν. τῆς ὅ
 ναρῆς ἴτε δὴ που τὴν διώσκει, οὐ μόνον τοῖς ἰχθύσις αἰ-
 τῆς ἐκπηγνύουσαι, ἀλλὰ καὶ Δαφνῶν τῆς σαγῶν βαρύντη-
 τα ναρκῶν τῆς χερσὶ τῶν ἀπὸ λαμβανόντων ἐμποιοῦσαι.
 ἐμοὶ ὅτι ἰσορροῖ, πειραὶ αὐτῆς ὅτι πλείον λαμβάνοντες, αὐτῶ
 ἐκπέση ζῶσα, κατακεδμηνῶτες ὑδρὸς αἰῶθεν, ἀσάει-
 αδα ὅτι παρῶν αἰατρεχόντος ὅτι τὴν χεῖρα, καὶ τὴν ἀφῶ
 ἀμβλωόντος (ὡς εἰκε) Δαφνῶν τῆς ὑδατος τρεπομένη καὶ πορῶ
 πεποιήτος. τῶν τῶν ἔχουσα σὺμφυλον αἰσθησιν, μὲν γὰρ
 ὅτι ἐναντίας πορῶ ὅθεν, ὅθεν Δαφνῶν φαντες κικλῶ δὲ
 πορῶ ὅσα ὅ θηροδύτης, ὡς περ βέλη δὲ πορῶ φαντες, ἀπορῶ φαντες,
 φαρμάκῆσα ὅ ὑδρὸς πορῶ φαντες, εἴτα ὅ ζῶν Δαφνῶν τῆς ὑδατος,
 μήτε ἀμύα δὲ διωάμενον, μήτε φυγεῖν, ἀλλὰ ἐπισῶμε-
 νον ὡς περ ἡ πορῶ δεσμάων καὶ πηγνύμενον. ὁ δὲ καλοῦντος
 αἰλῆς γινώσκων ὅτι πολλοῖς, καὶ Δαφνῶν τῆς ἔργον αὐτῶν γέρονε
 τοῦτομα. ὅ σοφίσματα καὶ τὴν σπῆραν χεῖρα φαντες ὁ Α-
 εισοπέλης. κατῆσι γὰρ ὡς περ ὀρμῶν ἀπὸ τῆς τεράχην πλε-
 κταῖα, μηκύνεσθαι τε πορῶ χλωσῆς, καὶ πάλιν σιωτρε-
 χῆν εἰς αὐτὴν ἀναλαμβάνουσιν ῥῆσα πεφυκῶν. ὅταν
 ὄν ἡ τῶν μικρῶν ἰχθυῶν ἰδῆ πλησίον, ἐνδίδωσι δακρυῖν, καὶ
 καὶ μικρὸν ἀναμυρῶται λαγῶν σῆσα, καὶ πορῶ φαντες, μί-
 ζῆς αὐτῶν ἐφικτῶν τὸ σῶμα γῆται τὸ πορῶ φαντες.
 τῶν δὲ πολυπόδων τῆς χεῖρας τὴν ἀμειψῶν, τε Πίνδαρος
 πορῶ φαντες πεποίηκεν, εἰπὼν, Ποιῖς θηρῶν χεῖρα μάλισα
 ἴσον πορῶ φαντες, πάσης πολίεσιν ὀμίλει, καὶ Θεόγνις
 ὀμοίως,

Παλύποδος νόον ἴσχε πολυχεῖς, ὅς ποτὶ πέτρῃ
 Τῆς πορῶ φαντες, τοῖς ἰδεῖν ἐφάνη. μεταβάλλει γὰρ ὁ
 μὲν χαμαλέον ὅθεν ἡ μηχανώμενος, Δαφνῶν κατακρύ-
 πτων αὐτὸν, ἀλλὰ ἡ πορῶ φαντες ἄλλω τρέπεται, φύσει ἡ πορῶ
 δεῖς ὡν καὶ δειλὸς σιωτρεχῆται δὲ καὶ πνύματος πλήθος, ὡς
 Θεόφραστος. ὀλίγον γὰρ ἀποδεῖ πῶν τὸ σῶμα τῆς ζῶας πλήρες
 εἶναι πνύματος, ὅ τε κμηρεται τὸ πνύματι καὶ αὐτῶ, καὶ Δαφνῶν
 τῆς πορῶ φαντες μεταβολῆς ὅ τριπλῶν. τῶν δὲ πολυπόδων ἔργον ἔστιν, οὐ πάσης ἢ μεταβολῆς μεταβάλλει γὰρ ἐν
 πορῶ φαντες, μηχανῆ χεῖρας τοῦ λαγῶν αἰ δέδιε, καὶ λαμβάνειν οἷς τρέπεται. πορῶ φαντες γὰρ αἰρεῖ μὴ
 φθῶντα, τὰ δὲ ἐκφθῶντα παρερχόμενα. τὸ μὲν γὰρ αὐτῶ τῆς πλεκταίας καταδῆται αὐτὸν, φεδῶς ἔστιν τὸ δὲ
 μύσιν αὐτῶ δειδέται καὶ γέρον, αἰλητῆς ἔστιν. ὡς ἐκείνων γὰρ κακῶς πάσῃ, δρῶν μὴ διωάμενος ὅλοισα γοῖται

A Quod si non effugiat, primum nihil aliud patitur, quam quod piscatores mariscis ei circa cristam in lutis ita signatum dimittunt. rursus capto verbera ingerunt, agnito è futura. Sed hoc raro euenit. plerique enim primum veniam consecuti, posthac à maleficio abstinent. Cum autem multa præterea sint prudentiæ in præcauendis & effugiendis insidiis exempla, sepiaæ artem præterire non cõuenit. Vesicam enim iuxta collum habens plenam atro humore, (tholus is vocatur) vbi deprehenditur, hunc effundit foras, tenebrasq; circa se efficit mari infecto, vt piscatoris conspectum subterfugere possit. imitans deos Homericos, qui quos saluos volunt, cœrulea sæpenumero nube obiecta etipiunt atq; suffurantur. Sed de his satis. Insidiandi autem & prædandi eorum calliditas in multis conspicitur. Aster cum sciat omnia quæ tetigerit dissolui ac colliquari, corpus suum tangi sinit ab appropinquantibus. Torpedinis vim nostis, quæ nõ modo tangentibus stuporem infert, sed etiam per fagenam torporem manibus captantium immitit. quidam, qui eius naturam magis compererunt, aiunt si viua in terram excidat, aquam ei superfundentes, torporem sentire per affectam qualitate piscis aquam ad manum allatum. Huius ergo rei cum habeat innatum sensum, cum nullo cominus pugnat pisce, neque periculum vllum adit: tantum in orbem circumnans, quasi tela spargit vim à se defluentem, inficitq; primo aquam, deinde animal per aquam, cum id neq; defendere se queat, neq; effugere, sed quasi vinculis irretitum teneatur atq; congelet. Notus est etiam multis piscator, cui à capiendis piscibus nomen est factum: cuius arte etiam sepiaæ vt Aristoteles scribit. A collo suo demittit acetabulum instar funiculi quo hamus dependet, quod & laxatum longe emitti, & facillime retrahi in se potest. id pisciculis, quos prope se videt, mordendum exhibet, paulatimque in se retrahens fraude ad se prædam adducit, dum ore contingere possit. Polypus vt colorem suum mutet, Pindarus notum fecit ac celebre, sic canens.

*Marina bestia colori
 Aduerte mentem, & sic uaser omnibus
 Versare in urbibus.*
 & Theognis.
*Polypodis fac morem imiteris versicoloris:
 Cui subit is. semper fit similis, lapidi.*

Sane etiam chamæleon mutatur: non vt moliatut ali quid, aut sese occulat: sed ob metum ita vertitur natura meticulosus: & id mutationis consequitur, vt ait Theophrastus, spiritus multitudinē. parum enim abest quin totum eius corpus pulmone impleatur, quo indicatur ipsum spirituum plenum, & mutatu facilem esse. At polypi mutatio non est animæ affectio, sed actio quædam. Mutat enim se dedita opera, hac arte fugiens quæ timet, & apprehendens quibus alitur: decipiendo capiens nõ fugientia, & euitans præteruehentia. Nam ipsum sua comedere acetabula, falsum: à muræna sibi & cõgro metuere, verum est: ab his enim male tractatur, neq; se dereuicissim potest ob lubricitatē elabētes:

F

fic
 bus
 tate
 per
 sele
 tati
 tate
 num
 fisse
 fo
 a
 ech
 pre
 euen
 his
 tirat
 Sed h
 sempe
 que n
 me n
 affici
 aduer
 te mar
 mam
 qu: cu
 mune
 secund
 marum
 verius
 quino
 hil huc
 nim eū
 se loco
 to est il
 te uig
 letia: H
 quo nat
 vni di
 pus sur
 rursum
 veclatio
 bi excita
 superfici
 sibi in me
 eadem d
 quoniam
 nem cor
 teles test
 metico
 cle prius
 schylus.
 In me
 videntur
 in mare
 ram, & e
 ter atq; a
 committ
 tutelam,
 habent
 uenerunt
 tione, m
 pent, vni
 ty. deinde
 figura sem
 τῶν σιωτ
 τῶν τῶν

ficut rursus carabus illis in complexum venientibus vincit. nam tenuitas non est aduersus asperitatem auxilio: polypo autem acetabula intrudente perit. Atque hunc orbem & vicissitudinem mutuo sese insequendi & fugiendi natura ipsis ut exercitationem ac meditationem certaminis de calliditate & prudentia ingenerauit. Enimvero echinum terrestrem retulit Aristotimus, qui praesensisset ventos, laudauitque gruum volatum trianguli forma. Ego autem echinum nullum Cyzicenum aut Bizantium, sed omnes in vniuersum marinos echinos profero, qui vbi tempestatem fluctusque praenoscunt, lapillis sese faburrant: ne ob leuitate euertantur aut vndis obortis auellantur, sed lapillis praegravantibus maneant. Volatus gruum ad ventirationes accommodatus, non est vnius generis. Sed hoc omnibus communiter notum est piscibus, semperque aduersum vndas & fluctu natant, cauentque ne vento secundum caudam incidente squamam nudatam corpus nudum exhibeat, idque dolore afficiatur. Itaque proram suorum corporum semper aduersam vndis statuunt. sic enim scissum a fronte mare branchias constringit, leuiterque per summam superficiem defluens squamas deprimat, neque cum horrore erigit. hoc inquam, omnium commune est piscium, excepto ellope. is suapte natura secundo vento & fluxu natat, neque metuit sibi a squamarum erectione, cum earum commissurae non sint versus caudam confertae. Iam thynnus ita exacte aequinoctia & solstitia sentit, ut ei hoem doceat, nihil huc tabulis opus habentem astrologicis. vbi enim eum bruma deprehendit, ibi quiescit, eodemque se loco continet vsque ad aequinoctium. Callidum vero est illud gruis, quod lapide tenet, ut eo excidente euigilet. Quanto amice, maior est delphini solertia? Huic cum praefas sit stare, & motu vacare, in quo natura eius semper est, neque ante mouendi quod viuendi finem facit: quando somnum captat, corpus rursus ad superficiem maris euehit, supinumque rursus per profundum dimittit, fluctu quodam vegetationis agitur, donec ad terram perueniat. ibi excitatus est somno, rursus cum impetu ad maris superficiem effertur, iterumque post se demittit, itaque sibi in motu quietem quadam machinatur. Idem eadem de causa facere thynnus aiunt. Quorum quoniam paulo ante mathematicam praedictionem conuersionum Solis retuli cui etiam Aristoteles testimoniū perhibet: audi nunc etiam arithmetica eorum scientiam: imo opticae meracle prius dicam, quam videretur non ignorasse. Aeschylus. sunt enim haec eius verba.

In morem thynni obliquos oculos ingerens.

videntur enim altero oculo caecutire thynni. itaque in mare ita ingrediuntur, ut a dextra habeant terram, & egrediuntur, ut a sinistra: plane prudenter atque attente custodiam corporis meliori oculo committentes. Arithmetica autem ob societatis tutelam, ut apparet, & mutuam dilectionem cum haberent opus, ita ad summum eius scientiae perueniunt, ut cum gaudeant conuictu & congregatione, multitudinem semper in cubi modum starent, vniuersis in sex planas superficies distributis. deinde ita natant, ut ordinem sic conseruent, figura semper in quam libeat partem versatili.

τα σκυτρεφειν και σιωα γελαιζουσαι μετ' ἀλλήλων, αει δ' πλήθος τα γήματα κυβίζουσι, και φερειν οκ παρτων ποιουσιν, εξίσους δ' επιπέδους περιεχόμενοι. ειτα νήχονται τω τάξιν ουτω δ' πλαίσιον αμφίσομοι δεξυφουλατιοντες.

A ὡσαυτ' αὖ πάλιν ὁ κέρκελος, ἐκείνων μὲν ἐν λαβαῖς ἡμερῶν περιμένεται ῥαδίως. ἢ γὰρ φιλότιμος οὐ βοηθεῖ πρὸς τὴν βαχίτητα. τὴν δὲ πολυπόδον εἰσάγει πλεονόμως διωπύπος ἀπόλλυται. καὶ τὸν κύκλον τῆς πύξης αἰετοδὸν ταῖς κατ' ἀλλήλων διώξει καὶ φυγῆς γήμασμα καὶ μελέτιν ἢ φύσις αἰετῶν ἐναγώνιον πεποικημένης καὶ σιωπῆς. ἀλλὰ μὲν ἐχίνος γε πινάχουσι διηγήσατο πινάχουσι αἰετοδὸν Αἰετοδὸν, ὅς ἐθαύμαζε καὶ γερῶν τῶν ἐν τριγώνῳ ὡπῶν. ἐγὼ δὲ ἐχίνον μὲν ὁρῶνα Κυζικίων ἢ Βυζύτιον, ἀλλὰ πρὸς ὁμοῦ παρέχουσι τοῖς θαλαττίοις, ὅταν ἀφ' αὐτῶν μέλλοντα χιμῶνα καὶ σάλον, ἐρμαπύροισι λιθίοις, ὅπως μὴ περιβέπωνται ἀπὸ χυφότητος, μηδὲ ἀποσύρωνται ἡμερῶν κλύδωνος, ἀλλ' ἐπιπύρῳσιν ἀετοδὸν τοῖς πετεινοῖς. ἢ ὁ γερῶν μεταβολὴ τῆς πηλίκου πρὸς αἰετον, οὐχ ἐνὸς γένους ἐστίν, ἀλλὰ τῶν κρινῶν πρὸς τῶν ἰσχυρῶν νοουῦντες, αὐτὸς πρὸς κύμα καὶ ροῦν ἀντινήχονται, καὶ πρὸς φουλατῶσιν ὅπως μὴ κατ' οὐρανὸν πρὸς φερῶν τῶν πινάχουσι, ἢ λεπὶς αἰατωσικῶν ἢ λυπητῶν σῶμα γυμνούμενον καὶ ἀπὸ βαχίμενον. ὅταν αὐτὸς σιωπῆσιν αὐτῶν ἀντιπρὸς αὐτῶν γήματα γὰρ οὕτω καὶ χυφῶν ἢ θαλασσοπάτα τε βραχίλια καὶ περὶ κῆ, καὶ κατ' τῆς ἐπιφανείας ρεοῦσα λείως πιέζει, καὶ οὐκ ἀνίστησι δ' φεικῶδες. τῶν μὲν οὖν (ὡσαυτ' ἐφίω) κρινῶν ἐστὶ τῶν ἰσχυρῶν, πλὴν τῶν ἑλλοπος. τῶν δὲ φασὶ κατὰ αἰετον καὶ ροῦν νήχουσαι, μὴ φοβούμενον τῶν ἀναχάσασθαι τῆς λεπίδος, αὐτὸ δὲ μὴ πρὸς οὐρανὸν τῶν ἐπιπύρῳσιν ἐχούσης. ὁ δὲ θινῶν οὕτως ἰσημερίας ἀφ' αὐτῶν καὶ ἔσπης, ὥστε καὶ τὸν ἀφ' αὐτῶν διδάσκειν, μηδὲν ἀστρολογικῶν κρινῶν δέουσαν. ἔπου γὰρ αὐτῶν αἰετοδὸν χιμῶνος καταλαβῶσιν, ἀρεμῆ, καὶ ἀπὸ τῆς βίαι πρὸς τὸν αὐτῶν τόπον ἀγῆ τῆς ἰσημερίας. ἀλλὰ τῆς γερῶν σοφῶν ἢ τῆς λίθου αἰετοδὸν, ὅπως περιεμένῃ πύκνον ἐξυπνίζουσι, καὶ πρὸς σοφῶτερον, ὡφίλε, ὅ τῶν δελφίνος, ὡφίλων μὲν οὐ γέμισ, ὁρῶνα παύσασθαι φεράς. (αἰετῶν γὰρ ἐστὶν ἢ φύσις αὐτῶν, καὶ τῶν ἐχίνου τῆς ζῆν καὶ τῶν ζῆν καὶ τῶν κινεῖσθαι πέρας) ὅταν ὁ ὑπνοῦ δέηται, μετεωριστῶν ἀνω τῶν σῶμα πρὸς τῶν ἐπιφανείας τῆς θαλάττης, ὑπὸν ἀφ' ἧκε ἀπὸ βαχίτοις, ἀφ' ἧρας πινάχου χιμῶνος, ἀγῆ πρὸς πέπιν καὶ φάσασ τῆς γῆς. οὕτω δὲ ἐξυπνίζουσι ἀμάρροισι, καὶ πάλιν ἀνω γήματα ἐνδίδουσι, καὶ φέρεται κινῶσθαι τινὰ μεμυγμένῳ αἰαπαῦσιν αὐτῶν μηχάνωμος. ὅ δ' αὐτῶν δρῶν καὶ γήνοισι ἀπὸ τῆς αὐτῆς αἰτίας λέγουσιν. ἐπεὶ δὲ ἀπὸ τῶν μαθηματικῶν οὕτω τῶν ἡλίας μεταβολῆς ἐτέλεσα περιεμένῃ, ἢς μέρτις Ἀριστοτέλης ἐστίν, ἀχουσον ἢ δὲ τῶν ἀριθμητικῶν ἐπισημῶν αὐτῶν. πρὸς τῶν δὲ ναυμάχων τῶν ὀπτικῶν, ἢ ὡφίλε μὲν Αἰγύλιος ἀγνοῶσθαι. λέγει γὰρ τῶν, Σχισμὸν ὄμμα πρὸς θαλασσῶν γήνοισι δίκου. τῶν γὰρ ἐτέρῳ δοκῶσιν ἀμβλυώθειν ὅταν ἐμβάλλουσιν εἰς τὸν Πόντον ἐν δεξιᾷ, τῆς γῆς ἐχόμενοι, καὶ τῶν ναντίον, ὅταν ἐξίσωσιν ἐμφερόνως πρὸς καὶ νοουῶσθαι αὐτῶν τῶν σῶματος φουλακῶν ὅτι τῶν κρείττωνι ποιούμενοι τῶν ὀφθαλμῶν. ἀριθμητικῶν δὲ ἀπὸ τῶν κρινῶν αἰετοδὸν (ὡφίλε) καὶ φιλάλληλων ἀγάπησιν αὐτῶν, δεκέντες, οὕτως ἐπὶ ἀκρον ἢ κροισι τοῦ μαθήματος, ὥστε ἐπεὶ πρὸς χιμῶσι

ο γυνώθωνος οσχετος δὲ ἀκριβῶς λάβῃ τὸν ἄριθμὸν τῆς ὀπι-
 φασίας, διὸς ἀποφαίνεται πόσον ἔστι πρὸς τὸ πλῆθος· εἰδὼς
 ὅτι καὶ τὸ βάθος αὐτῶν ἐν ἴσῳ τεταγμένον στοιχείω πρὸς τε
 τὸ πλάτος ἔστι καὶ τὸ μήκος. ἀμίας δὲ καὶ τοῦτομα παρέ-
 ρηκεν ὁ σωμαγελασμός, οἷμα δὲ καὶ τὰς πηλαμύσι. τῶν δὲ
 ἄλλων γενῶν ὅσα φαίνεται καὶ ζῆ κρινωνικῶς μετ' ἀλλήλων
 ἀγεληδόν, οὗκ ἀμύσις εἶποι τὸν ἄριθμὸν, ἀλλὰ μάλλον ὅτι
 τὰς κατ' ἰδίῳ κρινωνίας αὐτῶν καὶ συμβιώσεις ἰτέον, ὧν ἔστι
 καὶ ὁ τὸ πλείστον ἔξαναλώσας Χρυσίππου μέλας πιννοθή-
 ρας, πρὸς καὶ φυσικῶ βιβλίῳ καὶ ἠθικῶ πρὸς ἐδρίαν ἔχων.
 τὸν γὰρ ἀπογῆθησιν οὐχ ἰσόρηκεν οὐ γὰρ αἰ παρέλιπεν. ὁ μὲν
 οὖν πιννοθήρας ζῶν ἔστι κερκινῶδες (ὡς φασί) καὶ τῆ πίνῃ
 σῶεσι, καὶ πυλωρεὶ τὴν κήλην πρὸς κήλην, ἔδω ἀνέω-
 γμένῳ καὶ ἀφαιχλωῦσιν, ἀρῆ πρὸς πίνῃ π τῶν ἀλωσι-
 μων αὐτοῖς ἰσχυδίων τὸ τε δὲ πῶ σάρκα τῆς πίνης δακῶν πα-
 ρεισῆλθεν, ἢ ὅ σῶε κλεισε τὴν κήλην, καὶ κρινῶς πῶ ἀρῆσιν
 ἐν τῷ ἔρκῳ γυρομύλιω κατεπίοισι. τὸν ὅ ἀπόγον ἰνίω χεί-
 ρηδίων, οὐ κερκινῶδες, ἀλλ' ἀρῆσιν πρὸς ἀπλήστον. οὐ γὰρ
 ἀψυρῆν, ὅσδε ἀνὰ ἀθητῶν, ὅσδε ἀνὰ ἀμμονὸ ἀπόγον ἔστιν, ἀλλὰ
 τὰς μὲν πέτρας ὡς ἄλλα πολλὰ πρὸς πέφυκεν, ἔχῃ ὅ κίνη-
 σιν ἰδίῳ ἔξ ἑαυτῶ καὶ εἰς ἑαυτὸν, οἷ ὑπομνήσεως καὶ πα-
 δαγωγίας δεομύλιω. μέρους γὰρ ὧν ἄλλως, καὶ τῶς ἀρῆσιν
 ἀνέμυρος ὑπὸ ἀρῆσιν καὶ ἀμβλύτητος, ὅτῳ ἐμβῆ π
 τῶν ἑδωδίων, ἐκείνου σημήναντος, ἔμυσε καὶ κατὰ ἄλω-
 σεν. ἐπὶ δὲ μάλλον αἰθρῶ πρὸς ἰόντος ἢ ἰζῆτος, διδασκῶ-
 μῶς καὶ χερσαῶ μῶς, οἷ ἔφειξε καὶ σῶε κλεισε τὸ σῶ-
 μα πῆσας καὶ πυκνώσας, ὡς τε μὴ ραδίαν ἀλλὰ δύσερῆν
 εἶ) πῶ ὑπομύλιω αὐτῶ τῶς θηροῦσιν. αἷ ὅ πορφύρεσι
 σωμαγελαζόμενα, ὅ μὲν κερκῶν ὡς ἀρῆσιν ἀνὰ ἀθητῶν καὶ
 ποιοῦσιν, ἐν ὧ λέγονται γενέσθαι τὰ δὲ ἑδωδία τῶ βρύων καὶ
 τῶν φυκίων ἀναλαμβαίνουσα πρὸς ἰζῆτος τῶς ὀφθαλμοῖς, D
 οἷ ἐν πρὸς ὀφθαλμοῖς κυκλομύλιω ἐστῶσιν ἀλλήλας παρέχουσιν,
 ἔτερον ἔτερος ἔξωθεν ὀπτινεμομύλιω. καὶ πὶ αὐτῶ ἐν τῶ-
 ποῖς τῶ κρινωνίας θαυμάσειεν, ὅπου τὸ πρὸς τῶν ἀμικτότατον
 καὶ τὸ θηροδέντατον ὧν τρέφοισι ποταμοὶ καὶ λίμναι καὶ
 θαλάσσαι ζῶν, ὁ κροκόδειλος, θαυμαστὸν ἑαυτὸν ὀπτινεμύλιω
 πρὸς κρινωνίας καὶ γὰρ ἐν τῶς πρὸς τὸν ἔρχῆλον
 συμβολαίοις; ὁ γὰρ ἔρχῆλος ἔστι μὲν ὄρνις τῶ ἐλεῖων καὶ πα-
 ρεποπαμύλιω, φεθυρεὶ δὲ τὸν κροκόδειλον, οὗκ οἰκίστος, ἀλ-
 λά τῶς ἐκείνου λειψάνοις πρὸς ἀρῆσιν. ὅτῳ γὰρ ἀθη-
 ται τῶ κροκόδειλου κατεδόντος, ὀπτινεμύλιω τὸν ἰζῆ-
 μονα πηλούμιον καὶ ἐπ' αὐτὸν ὡς ἀρῆσιν ἀθλητῶ κρινομύλιω,
 ἐπεγείρει φθηρομύλιω καὶ κερκῶτων. ὁ δὲ οὕτως ἔξημεροῦ-
 ται πρὸς αὐτὸν, ὡς τε τῶ σῶματος ἀφαιχλωῦσιν ἐν τῶς παρῆ-
 σι, καὶ χάρει τὰ λεπτὰ τῶν σιμυρομύλιω τῶς ὀδοῦσι σαρκῶν
 ἐκλέροντος ἀτρέμα τῶ ράμφει καὶ ἀφαιχλωῦσιν.
 ὁ δὲ μετῆως ἔχων ἠδὴ βούληται σωμαγελαζῶν τὸ σῶμα
 καὶ κλεισῆ, πρὸς κλεισε τὴν σαρκῶν, καὶ ἀφαιχλωῦσιν, καὶ
 οὐ πρὸς τῶν κατῆσιν ἢ σωμαγελαζόμενον ἐκπύλιω τὸν
 ἔρχῆλον. ὁ δὲ κερκῶ μῶς ἠγεμῶν μεγῆς μὲν ἔστι καὶ
 γῆμα πρὸς ἀρῆσιν ἰζῆτος, τῶ δὲ ὀπτινεμύλιω ὄρνιθι φείσ-
 σον πρὸς ἀρῆσιν τῶς λεπίδος εἰκέναι λέγεται
 καὶ αἰ σῶεσιν ἐν τῶν μεγάλων κητῶν, καὶ πρὸς κλεισε
 τὸν δρόμον ἐπὶ ἀθῶν, ὅπως οὗκ ἐν ἀρῆσιν βραχέ-
 σιν, ὅσδε εἰς τῶ πρὸς ἢ τῶ πορθῶν ἐμπέση δύσεδον.

A Itaque is qui eos obseruat speculator, si vnum latus
 superficiei exstantis recte dinumerauerit, statim
 de toto numero ipsorum potest pronunciare, sci-
 ens longitudinem, latitudinem, & crassiciem figu-
 ræ inter se esse æqualia. Amie etiam nomen inde
 habent, quod simul eant: puto etiam pelamydes.
 Reliquorum generum, quæ conspiciuntur & vi-
 uunt societate deuincta, numerus exprimi non
 potest. Itaque potius accedamus ad eas socie-
 tates recensendas, quæ priuatim piscibus interce-
 dunt. de quibus est is, qui plurimum atramenti
 Chrysippo consumpsit, primo in omnibus phyfi-
 cis, omnibus ethicis libris, loco positus pinnothe-
 ras. Spongotheram enim Chrysippus non no-
 uerat, alioquin haud præteriturus. Pinnotheras,
 cui ab obseruanda pinna nomen factum, animal
 est cancri ad formam accedens, (sic enim traditur)
 & cum pinna degit, eiusque conchæ apertionem
 obseruat, foris adfidens apertæ & hianti, donec a-
 liquis pisciculus accidat, qui ab ipsis capi possit.
 tunc carnem pinnae mordens, eam de captura mo-
 net, vnaque in testudinem intrat, ea concham
 claudit: sic præda intra suam munitionem rece-
 ta simul vescuntur. Spongotheres gubernatur ab
 animalculo, quod non cancri, sed aranæ simile
 est. Non enim anima & sanguine caret spongia:
 sed saxis adnata, vt multa etiam alia, motum ha-
 bet peculiarem à se ipsa & in seipsam, qui monito-
 re tamen & veluti prædago habet opus. nam a-
 liqui rara, & multis hiatus aperta spongia, ob i-
 gnauiam & hebetudinem, si quid eorum quæ sunt
 esui intrauerit in caua ipsius, spongothera indi-
 cante se contrahit, atque id consumit. multoque
 magis homine accedente aut tangente, monita &
 puncta ab suo custode spongia, quasi inhorret,
 clausoque ore ita se stipat, vt difficulter possit à
 venantibus abscindi. Purpuræ gregatim con-
 fuescentes, fauum quidem communiter, apium
 instar conficiunt: in quo dicuntur generare. mu-
 sci & algæ quidquid est esui ita in suas testas reci-
 piunt, vt iis in orbem exsertis quasi circularem
 conuiuationem præbeant, vna alterius alimentū
 depascente. Et vero quis in hisce admireretur com-
 munitatem? quando etiam crocodili, quo nul-
 lum animal perinde efferum & à societate alien-
 num, mare, flumina, paludes, gignunt, tamen in
 suis cum trochilo commercii mirificam demon-
 strat coniunctionem atque elegantiam. Trochi-
 lus auis est ex earum genere, quæ circa lacus & flu-
 uios vertantur. ea crocodilum custodit, non pro-
 prio victu, sed eius reliquiis enutrita. cum enim
 sentit ichneumonem luto (sicut athletæ puluere
 solent) oppletum crocodilo dormienti insidiari,
 vociferans & tundens rostro hunc excitat. Cro-
 codilus vicissim ita se huic cicurem præbet, vt
 eum aperto ore intromittat, gaudeatque eo te-
 nues carniū particulas quæ dentibus inhæse-
 rant suis, rostro sensim legente & deradente. & v-
 bi iam contentus, os claudere vult, leniter man-
 dibulam inclinans id significet, neque eam prius
 demittat, quam trochilum euolasse senserit. Pi-
 scis autem, qui Græcis Hegemon, quod est, dux
 siue ductor, appellatur, exiguus est, gobio non
 absimilis quantitate & forma, semperque adest
 magno alicui ceto, prænatansque eius cursum
 dirigit, ne in vadum is, aut in limum, vel fre-
 tum aliquod incidat, vnde exitus difficulter detur.

sequitur cetus, veluti clauum nauis, cursum eius tenens. & quidquid aliarum est rerum: siue animal, siue nauis, siue lapis, quod ad ceti rictum accidit, id statim demersum in eius ventrem perit. ductorem autem suum agnoscens veluti anchoram intro recipit. intus enim dormit ductor, & cetus eo quiescente subsistit ac stationem agit. rursumque eo progrediente sectatur, neque noctu dieve abscedit. si enim abscedat, vagatur iam erratque cetus, & multi ceti quasi gubernatore destituti pereunt ad terram elati. idque nos vidimus apud Anticyram. & memorant ante ceto haud procul Bunis ita in litus egresso atque putrefacto, pestem ortam fuisse. Dignum vero est his societatibus & consensui ac consuetudini eas amicitias componere, quas Aristoteles narrat vulpium & serpentum, quia communem inimicum habeant aquilam? aut otidibus cum equis, quibus appropinquare, & fimum discere gaudent? Ego ne in apibus quidem ipsis, aut formicis tantum animaduerto mutuae procurationis. nam ut commune opus omnes augent: ita alteri nulla est alterius cura, nulla consideratio. Hoc discrimen magis etiam elucescet, si sermonem conuertamus ad ea quae societatis antiquissima sunt & potentissima opera, nempe ad fetus procreationem. Primum enim pisces, qui paludibus contiguum, aut amnes excipiens mare inhabitant, instante partu sursum euadunt, potabilium aquarum mitissimam ac placidissimam quarentes. Nam & partui tranquillitas est commoda, & a belluis immunes sunt fluuii, sunt paludes: ut fetus saluti iam consulant. Quae causa est, quod piscium maxima vis apud Euxinum procreatur pontum. non enim cete ibi sunt, sed duntaxat exilem phocam, & paruum delphinem habet. tum fluuiorum plurimorum atque maximorum in eum se effundentium admixtio, temperie partibus commodam efficit. Maxime admirabilis est anthias piscis, quem sacrum Homerus appellat. etsi pro magno piscem sacrum quidam interpretantur, quo modo os magnum sacri appellationem habet, & morbus comitialis cum sit magnus, sacer dicitur: alii sacrum eum intelligunt, qui dimittendus sit, utpote alicuius numinis tutelae consecratus. Eratosthenes videtur interpretari chryso-phryn, sic ab aureis ciliis dictum.

Aureus huic sacro sua cilia circulus ambit.

Ellopem putant multi, est enim rarus, & non facilis captu. apud Pamphyliam saepe numero visitur: & cum eum capiunt, tum & ipsi piscatores coronantur, & lembos suos fertis redimunt, ac cum strepitu plausuque aduecti, excipiunt & venerantur. Ple-riquetamen anthiam putat esse sacrum piscem: itaque dicit, quod vbi anthias apparet, nulla est bellua, sed audacter spongiarum captatores vrinat, audacter pisces fetificant, tanquam obsidem securitatis a praedantibus nacti. Causa colligi non facile potest. fugiantne belluae anthiam, ut suem elephantum, gal- lum leones: an signum eius praesentia sit locorum belluis carentium, quae agnoscat ille & obseruet, ut cal- liditate & memoria praeditus. Porro autem piscium fetus procuratio vtrique est sexui communis: tantumque ab- est ut masculinum deuoret, ut etiam adfideat ouis, eaque custodiat. testis Aristoteles. etsi qui femellas sectantur exiguum aliquid seminis infundunt: quod alias fetus ad iustam magnitudinem non excrecat. Peculiariter phycides ex alga veluti nidum quen- dam constituentes, eo suum fetum ab vndis defendunt.

A ἐπετα γὰρ αὐτὰ τὸ κῆτος, ὡς περ οἶακι ναῦς, ὡς γὰρ ἰδιὸν ὑπερθῶς. καὶ τῶν μὲν ἄλλων ὅ, πᾶσι τῶν λαβῶν τὰ χασματὰ ζῶν ἢ σκᾶφος ἢ λίθον, ὁ δὲ διέφθαρται καὶ ἀπολωλε πρὸ ἐρεβουσιμῆτος. ὁ κῆτος ὅ γινώσκον αἰαλαμῶν ἐπι τὸ σῶμα πῆ καθάπερ ἀγκυραν ἐντός. ἐγχευέδδ γὰρ αὐτὰ. καὶ τὸ κῆτος ἐσπικεν διὰ παυομῶν καὶ ὄρμει. ὡς γὰρ ἰδιὸν τὸ δῆμις ἐπακρο- λουθεῖ, μὴτε ἡμέρας μὴτε νυκτὸς ἀπολείπομῶν, ἢ ῥέμβε- ται καὶ πλῆνᾶται, καὶ πολλὰ διεφθάρη, καθάπερ ἀκυβέρνηται ὡς γὰρ ὁ δὲ ἐνεργεῖται. καὶ γὰρ ἡμεῖς περὶ Ἀντίκυρον ἐω- ρήκαμεν, οὐ πάλα καὶ ὡς ἄλλοι ἰσορροπῶν, οὐ πόρρω βοιωτῶν ὁμοειδῶντος καὶ κατασαπέντος, λοιμὸν χυρόσται. ἄρα οὐκ ἀ- ξιὸν ἔστι ταύταις ταῖς κρινωσίαις καὶ συμπεριφορῆς τῶν λα- βῶν. ὁ γὰρ Ἀριστοτέλης ἰσορροπῶν ἀλωπέκων καὶ ὄφειων ἀφ᾽ ὅ κρινὸν αὐτοῖς πολέμιον εἶναι τὸν ἀετὸν, καὶ τὰς ὠπιδῶν ὡς ἰπποῖς, ὅτι χερσὶ ὡς πελάζουσαι καὶ ἀφ᾽ ὀφθαλ- λουσαι τὸν ὄφιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ δὲ ἐν μελίτῃσι ὄρα πσαύ- τῳ ὁ δὲ ἐν μύρμηξιν ὅτι μέλαινα δὴ ἡλῶν. ὁ γὰρ κρινὸν αὐ- ξουσι πᾶσαι καὶ πᾶντες ἔργον, ἑτέρω δὲ καὶ ἕτερον ἑτέρω σπ- ρασμὸς ὁ δὲ ἐν φροντί. ἔστι δὲ μάλλον καὶ πῶς μετὰ τῶν λαβῶν, ὅτι τὰ ὡρεσούτατα καὶ μέγιστα τῶν κρινωσίων ἔρ- γον, καὶ ἡκόντων τὰ περὶ τὰς χυρῶσις καὶ περὶ τὸν λόγον βέλαντες. ὡς γὰρ οἱ λίμνας παρήκουσαν ἢ πῶς ἄλλοις ὑποδεχόμενοι νεμόμενοι θαλάσσιαν ἰχθυῖες, ὅταν μέλλωσι πικτεῖν αἰα βέρουσι, τῶν ποτίμων ὑδάτων ὡς ὡρεσού- ται καὶ ὁ δὲ ἀσάλλον διώκοντες. ἀρα γὰρ ἡ θαλάσσιαν λοχέουσαι καὶ ὁ ἀφ᾽ ὅ ἄμα ταῖς λίμνας ἐνεσι καὶ ποταμοῖς, ὡς ὡρεσού- ται τὰ πικτόμῶνα. ὁ δὲ καὶ πλείστα καὶ μάλιστα γινώσκονται πε- ρὶ τὸν Εὐξείνιον πόντον. οὐ γὰρ βέλφει κήτη ἄλλ᾽ ἢ φώκιον ἀ- ρεῖα καὶ δελφίνα μικρόν. ἔστι δὲ τῶν ποταμῶν ὅτι μετὰ πλείστων καὶ μέγιστων ἐκιδόντων εἰς τὸν Γόντον, ἢ πῶν παρ- ἔχει καὶ ὡρεσούται τῶν λοχέουσι κρινῶν. ὁ δὲ τῶν ἀν- θίου θαυμασιώτατον ἔστιν, ὃν Ὀμηροῦς ἰερεὶ ἰχθυὸν εἶρηκεν. καὶ τῶν μέγιστων πινέσ οἰόνται τῶν ἰερεῶν (καθάπερ ὅσων ἰερεῶν ὁ μέ- γιστος, καὶ τῶν ὅτι πῶν μολάλλω νόσον οὐσαν, ἰερεῶν καλοῦ- σιν) ἐνίοι δὲ κρινῶς τῶν ἀφ᾽ ὅ καὶ ἰερωμῶν. Ἐρατοσθένος δὲ τὸν χρυσόφρον ἔοικεν, Εὐδρομίω χρυσοῖον ἐπὶ ὄφρῳσιν, ἰερεῶν ἰ- χθυὸν λέγειν. πολλοὶ δὲ τὸν ἔλλοπα. σάανιος γὰρ ὅτι καὶ ἔρα- θιος ἀλδῶνα. φαίνεται δὲ περὶ Γαμφυλίαν πολλάκις. αὐτὸ οὐ ποτε λάβωσι, φερανοῦται μὲν αὐτοῖς, φερανοῦσι δὲ τὰς ἀλιὰ- δας, κρότα δὲ καὶ πατάγω καταπλέοντας αὐτοῖς ὑποδέ- ρονται καὶ πιναῖσιν. οἱ δὲ πλείστοι τὸν ἀνθίαν ἰερεῶν εἶναι καὶ λέγε- σθαι νομίζουσιν. ὅπου γὰρ αὐτῶν ἀφ᾽ ὅ φθῆ, θηρίον ὅτι ἔστιν, ὁ δὲ λαθάρουτες μὲν οἱ σποροῦσθαι κατακλυμῶσιν, θάρ- ρουτες δὲ πικτεῖσιν οἱ ἰχθυῖες, ὡς περ ἐγχευέτω ἀσουλίας ἐ- χοντες. ἢ δὲ αἰτία διελθῶσιν, εἴτε φώκιον τὰ θηρία τῶν ἀνθίαν, ὡς οὐκ ἐλέφαντες, ἀλεξάνουα δὲ λέοντες. εἴτε ὅτι σημεῖα τό- πων ἀνθίων, ἀγνώσκει καὶ ὡρεσούται σιμῶσιν ὡν καὶ μνημονίχες ὁ ἰχθυῖς. ἀλλὰ ἢ γε ὡρεσούται κρινῶν τῶν πικτούσιν τῶν ἰχθυῶν. οἱ δὲ ἀρρέτες οὐ τῶν αὐτῶν καποθίσι γόνον, ἀλλὰ καὶ ὡρεσούται τῶν κρινῶν ὡς φουλα- κρινῶν, (ὡς ἰσορροπῶν Ἀριστοτέλης) οἱ δὲ ἐπόμῶν ταῖς θηλείαις, καταρρέουσι μικρὸν τὸν ὄφιν. ἀλλὰ γὰρ ἔγχευ- ται μέγιστος ὁ πικτεῖν, ἀλλὰ ἀτέλες μὲν καὶ αἰαυζόν. ἰδίαι δὲ αἰφουκίδες εἰς τῶν φουκίων ὅτι νεοπῆσαι ἀφ᾽ ὅ πλῆσθαι καὶ ὡρεσούται τὸν γόνον, καὶ ἡμεῖσιν ἀπὸ τῶν κρινῶν.

τῷ ἰαλεῶδ' ὁ φιλόσοφος ὁ δὲ ἐν τῇ ἡμερωτάτων ζώων ἕσπε-
 βολλίω γλυκυθυμίας πρὸς τὰ ἐκρηνα καὶ χηροσύνης ἀπο-
 λέλειπε. τίς πῶς μὲν γὰρ ὦν, εἴτα ζῶν, οὐκ ἐκτός, ἀλλὰ
 ἐντός ἐν εἰσὶν. καὶ βέφοισιν ἔτι καὶ φέροισιν, ὡς περὶ ἐκ δού-
 τρέας ἡμέρας. ὅταν δὲ μετῴνα ἤρῃται, μετὰσι θυραξε, καὶ
 διδάσχοισι νήχασαί πλησίον· εἴτα πάλιν εἰς εἰσὶν δὴ τὸ
 σῶμα ἐπὶ λαμβάνοισι, καὶ παρέχοισιν ἐνδιαπᾶσαι ὁ
 σῶμα χρεῖν ἄμα καὶ ἐξ ἑαυτοῦ καὶ καταφυγῆναι, ἅχρησι αἰ ἐν δυ-
 νάμει τὸ βοηθεῖν αἰσὶν ἤρῃται. θαυμαστὴ δὲ καὶ ἡ τῆς χελώνης
 περὶ τῆς ἡμέρας καὶ σωτηρίας τῆς ἡμερωτάτων ὅτι μελέτα. τίς πῶς μὲν
 γὰρ ἐκβαίνουσα τῆς θαλάσσης πλησίον· ἐπιβάσκειν ὅμη δὲ διωα-
 μῆν, μετὰ χερσὺν πολὺν χρόνον, ἐν τῇσι τῆς φάμμω πα-
 ρά, καὶ ὁ λῶστα πὺν ἐπαμάται τῆς θινὸς αἰσὶν καὶ μαλακώτα-
 πὺν ὅταν ὅκαταχῶσι καὶ ἀποκρύψῃ βεβαίως, οἱ μὲν λέγουσι
 τοῖς ποσὶν ἀμύτην καὶ κατασίζειν τῆς ἴππον, ὅσημον ἐαυτῇ ποι-
 ἔσαι· οἱ δὲ τῆς θήλειαν ὑπὸ τῆς ἀρρένης βρεπομύτου, τύποις ἰδίως
 καὶ σφραγίδας ἐναπολείπειν. ὁ δὲ τῆς ποσὶν θαυμασιώτερον
 ὅτι, ἡμέραν ἐκφυλάσσεια πελαρακρῆν (ἐν ποσὶν τῶν γὰρ
 ἐκπέτῃται καὶ περὶ ῥήγνυται τὰ ὡά) πρὸς σφοῖ καὶ γνῶσι-
 σα τῆς ἐαυτῆς ἐκαστῆς ἡσασθῆναι, ὡς ὁ δὲ εἰς χερσὺν θηκῆν αἰ-
 δεσπος, ἀσμένως ἀνοίγει καὶ πρὸς ῥύμης. τῆς κροκοδείλων πα-
 μὲν ἄλλα τῶν ἀπλήσια, τῆς ὅκαταχῶσι ὁ σοφιστὸς ὅτι νοῖον αἰ-
 δεσπῶ τῆς αἰτίας ἐδίδωσιν. ὁ δὲ συλλογισμὸν ὅταν ἐφασι λο-
 γικῶν ἀλλὰ μὲν κῶν ἐπὶ τῆς περὶ τῆς ποσὶν τῆς θηκῆς πρὸς ῥῶ-
 σιν. οὔτε γὰρ πλεόν, ἔτι ἐλατῶν ἐκ βάσα, ἀλλὰ ὅσον εἰς ὡ-
 ραν ἔποις ὁ Νεφέλος αὐξήσεις ὅτι κλύσσει καὶ ἀποκρύψῃ τῆς γῆς,
 ἐκεί τὰ ὡά τῆσιν ὡς τῆς ἐντυχόντα τῆς γεωργῶν, αὐτὸν
 γινώσκειν, ἐτέροις τε φερέειν ὅσον αἰσὶν ὁ ποταμὸς πρὸς-
 εἰσιν. οὔτω σιωπεύειν τῆς μὴ βρεχρῶν αὐτὸς βρεχρῶν αὐτὸς
 ἐπιβάσκει. ἐκλιπόντων δὲ τῆς σκύμων, ὅς αἰ δὲ τῆς ἀναδῆς
 μὴ λάβῃ πῶς πρὸς τυχόντων, ἡ μῦαν, ἡ ἔριπον, ἡ γῆς ἐν-
 πειρῶν, ἡ κάρφος, ἡ βοτάνῃ τῶν σῶμα π, ἀφῆσα πρὸς ῥῶσα
 τῶν ἡ μήτηρ ἀπέκτεινε δακρυόσα. τὰ δὲ θυμοειδῆ καὶ δρα-
 σῆρα φέρει καὶ περὶ ἔπει, κατὰ πρὸ οἱ σφῶτα τοῖς αἰ δεσ-
 πῶν ἀξιοῖσι, κρίσει ὁ φιλεῖν οὐ πάθει νήμουσα. καὶ μὲν αἰ
 φῶκα τίς πῶς μὲν ἐν τῶν ζῆρῶ, κατὰ μικρὸν ὅτι πρὸς ῥῶσαι
 τὰ σκυμνία, γένουσι τῆς θαλάσσης, καὶ ταχὺ πάλιν ἐξά-
 ρησι. καὶ τῶν πολλὰς ποιοῦσιν ἐν μέρει, μέγεις αἰ
 οὔτως ἐπιζῶντα παρρησι, καὶ φέρει τῶν ἐναλὸν διατῆρ.
 οἱ δὲ βάτραχοι περὶ τῆς οἰκίας ἀνακλήσει χρεῖται, τῶν
 λεγόμενῶν ποιοῦντες ὁλοθυρῶνα φωνῶν, ἐρωπικῶν καὶ
 γαμήλιον οὔσαν ὅταν δὲ τῶν θήλειαν ὁ ἀρρέν οὔτω πρὸς-
 ἀράγηται, κρινῆ τῶν νύκτα περὶ μύουσιν. ἐν ἡμέρῃ μὲν
 γὰρ οὐ διώκονται, μὲν ἡμέραν δὲ δεδίασιν ὅτι γῆς μίγνυ-
 σαι. ἡμερωτάτων δὲ σέποις, ἀδεῶς συμπλέκονται πρὸς ἰόν-
 τες. ἄλλως δὲ λαμπαρῶσιν τῶν φωνῶν, ὅταν πρὸς δεχό-
 μῶν. καὶ τῶν σημείων ἐν τοῖς βεβαγοπάτοις ὅτι. ἀλλὰ οἱ
 ὁ φίλε Πρόσινδον ὀλίγου πάθος ὡς ἄπονον πέποντα καὶ κα-
 τὰ γέλασον, εἰ με ἀφῆσειντα περὶ φῶκας καὶ βάτρα-
 χους, ὁ σφῶτα πὺν καὶ θεοφιλέστατον παρῆλθε καὶ ἐξί-
 φυγε τῆς ἐνάλας. ποίας γὰρ ἀπόδνας ἀξιοῖσι τῶν φιλο-
 μούσῶν τῆς ἀλκυόνος, ἡ τῶν φιλοπύχῳ χελιδόνος, ἡ τῶν
 φιλεῖν δεσπῶν πελειάδας, ἡ τῶν πύχῳ πρὸς ἀβά-
 λην μελίπας; τίς πῶς μὲν καὶ τόποις καὶ ὁδῶν ὅτι οὔτως ἐπίμωσεν; τῆς μὲν γὰρ Ἀπτοῦς γῆρας μίαν ὑπο-
 δέξασθαι νῆσον ἐραθεῖσαν ἰστροῦσι τῆ δὲ ἀλκυόνι πικρῶσι περὶ ἔσπας πᾶσαν ἴσησι θαλάσσειν ἀκύμονα καὶ ἀσάλουτον.

A Mustelę amor erga prolem ac dilectio tantum ha-
 bet suavitatis, quantum nulla etiam cicuratissima
 superare possint animalia. Ouum parit, & vbi ex-
 clusus est fetus, non foris, sed intro receptum eum
 ita alit & educat, tanquam denuo paritura. & cum
 aliquantum adoleuit, emittitur, doceturq; iuxta
 natate: deinde rursum per os in se recipit, recepta-
 culum iuxta ei, & alimentum prębens ac locum tu-
 tum, dum eo virium perueniat, vt ipse tutati se pos-
 sit. Testudinis quoq; in pariendo, & fetu ruendo,
 mirabilis est accuratio. Parit ē mari egressa in vicini-
 a. deinde quia incubare, diuue in terra morari
 nō potest, oua in fabulo ponit, læuissimum & mol-
 lissimum ei ingerens. vbi texit, fatiq; tuto obruit,
 sunt qui dicant eam pedibus locum notis impres-
 sis notare, itaq; facere vt facile ab ipsa agnosci pos-
 sit. alii femellam à mare nutritam sigilla propria
 & formulas ibi relinquere ferunt. Id magis mira-
 bile est, quod diebus xl obseruatis (tot enim die-
 bus excoquantur & rumpuntur oua) sub earum fi-
 nem accedunt, & vnaquęvis suum thesaurum, ita
 vt non melius homines cistam cum auro depositā
 agnoscentes, aperiunt cum gaudio & alacritate.
 Crocodili his cętera habent similia. sed coniecta-
 tio loci non dat homini occasionem causę ratio-
 cinando explorandę: vnde est, quod non rationi,
 sed diuinationi imputetur huius animalis pręno-
 tio. Nam neq; intra, neque vltra illud spacium, ad
 quod Nilus sua annua eluue peruenturus est, pro-
 gressus oua ponit. vt quicunq; agricola in ea inci-
 dat, cum ipse intelligere, tum aliis queat narrare,
 quousque effluxurus sit amnis. adeo scite dimen-
 sus est, ne humidus ipse humido incubet. Exclu-
 sis catulis, qui primum in lucem progressus non
 statim ore arripit obuium aliquid, muscam puta,
 culicem, vermem, aut festucam vel herbam, eum
 mater morsibus dilaniat atque enecat. feroces au-
 tem & strenuos amat & fouet, iudicio (id quod sa-
 pientissimi hominum postulant) non affectui a-
 morem tribuens. Phocę etiam pariunt in sicco.
 paulatim autem catulos producunt, & mare iis gu-
 standum prębent, moxq; rursum educunt: idque
 sæpe & singulatim faciunt, dum sic adsuscant, au-
 dacterq; marinam vitam sustineant. Ranę in coi-
 tu euocationibus vtuntur, vocem edentes, quę o-
 lolygon dicitur, ad amorem & coniugium aptam.
 vbi autem mas femellam sic allexit, vna noctem i-
 stam commorantur. misceri enim in humido non
 possunt, & interdum id in terra verentur facere, ob-
 ortis tenebris absque metu congregiuntur. Alias
 autem vocem edunt clariorem pluuia imminen-
 te: idq; signum est vnum de firmissimis. Sed quam,
 ὁ care Neptune, pœne in rem incidi absurdam at-
 que ridiculam? si me circa phocas & ranas oratio-
 ne moras necitentem, sapientissimum diisque ac-
 ceptissimum omnium marinorum animal subter-
 fugisset. Quę enim musica lusciniarum, quę hi-
 rundinum industria, quę columbarum humani-
 tas, quod apum artificium cum alcyonis virtutib.
 comparari meretur? cuiusnam animalis ortus &
 partus Deus tanto honore affecit? Latonę partum
 ferunt ab vna insula eius amore capta fuisse excep-
 tum. Alcyoni autem circa brumã parienti totum
 mare Deus fluctuum & pluuiarum vacuũ prębet:

vt iam animal aliud sit nullū, q̄ hoēs ita merito a-
 ment. huic. n. acceptū referre debēt, q̄ media hye-
 me septē dieb. totidemq; noctibus absq; vllō peri-
 culo nauigant, iterq; marinū tum terrestri tutius
 habent. Quod si de singulis eius virtutibus pauca
 sint dicenda: primū ita marinū diligit alcyon, vt nō
 vno aliquo statō tempore, sed per totū annū con-
 fuerudine eius vtatur: non ob lasciuia, (neq; enim
 vnq̄ alium admittit) sed ob beneuolentiā & amici-
 tiā, qualis vxori aduersus suū est virum. Vbi autem
 senectus matrem imbecillum, & ad festandum tar-
 dum reddidit, ipsa eum suscipiens gestat atque nu-
 trit, nunq̄ destituens, nunq̄ solum relinquens: sed
 in humeros sublatum vsquequaq; portat atq; fo-
 uet, eiq; ad mortem vsq; adest. Ad amorē prolis, &
 p̄ eius salute procuratiōē q̄ attinet, vbi primam
 se cōcepisse intelligit, statim ad nidū conficiendū
 se confert. Hæc non lutū subigit, non parietib. aut
 culminib. innititur, vt hirundines, neq; multis par-
 tibus corporis operantib. viuitur, vt apes q̄ cellulas
 suas mellis faciendi causa subeuntes toto corpore
 omnibusq; membris laborant. sed alcyoni vnum
 simplex instrumentū est, os videlicet. Ac nullum
 aliud adiumentū cū habeat sui studii, tamen quale
 opus quamq; artificiosum conficiat, vix vt credant
 adduci possunt qui non viderunt: adeo quod illa
 effingit, aut potius nauis in morem compingit, eā
 habet figuram, quæ sola euerti mergiq; nō potest.
 Collectas. n. spinas acus marinæ conferit inter se
 atq; contexit, perinde ac si telæ subtegmen inge-
 reret: ita alias obliquas, alias rectas committens in-
 ter se flectendo complicandoque, atq; sic absoluit
 teretem nidum, similem nauiculæ vno remo agi-
 tata, figura prominentē habente cuspidem, qualis
 fere est piscatorio vasi q̄ curtum vocant. Ita perfe-
 ctū deponit in fluxū vndarū, vbi mare leniter acci-
 dens non satis concinnata, suoq; allisu laxata mo-
 net reficere ac stipare, recte autē compacta stipat
 itaq; consolidat, vt etiā lapide aut ferro vix rumpi
 dissoluiq; possit. Proportio maximā meretur admi-
 rationem, & cavitatis forma. ita enim adornatur,
 vt solā alcyonem accipiat, omnibus aliis aditus sit
 ignotus, ac ne mare quidē admittatur. Existimo, sa-
 ne omnibus vobis visum fuisse talem nidum. Mihi
 vero sæpius videnti atq; contrectanti subiit dicere,

Tale quid in Delo, & Phæbi me cernere templo,

memini: nempe aram ceratinam siue cornutam,
 quæ inter septē mundi miracula celebratur: quod
 neque glutine vllō neque aliis vinculis cohærens,
 è solis dextris cornib. compacta est. Propitium au-
 tē mihi precor Deum, qui homo insularis aliquid
 de musica Sirene.

& interrogationem illam deridere, cur Apollo nō
 vocetur Triglobolus. an. n. non agnoscunt Vene-
 rem Trigloboron, quod nulli ei consecrantur, ei-
 que in mari templa conduntur * aliaq; simi-
 lia: quod ne interfecto quidem eo gaudet? Lepti
 autem sacerdotes nullo marino vescuntur: Mystæ
 Eleusini nullum venerantur, quod scitis: eodem-
 que Iunonis Argiux antistita honoris gratia absti-
 net. nam leporem marinū, qui homini est lethalis,
 maxime in efficiunt & consumunt nulli. ideo-
 que vt humanis & salutaribus animalibus percitur.

reus τῆ Ποσειδῶνος ὁδὲν ἕναλον τοῦ ὄρατον ἐαδίουτα, τείνλαν ὅπως Ἐλδῶσινι μύσας σεβομῶνους ἴσε, καὶ τῆς ἱ-
 εας ἐν Ἀργῆ τῶν ἱερείων ἀπεγομῶν ὅτι πμῆ τῆ ζωσ. τὸν γὰρ θαλάσιον λαγαῶν, ὅς ἐστιν ἀνδρῶν παρὰ δασίμος, κτῆ-
 νου πν ἀτείνλαει μάλιστα καὶ κατὰ μαλίσκουσι. Διὰ ταῦτα, ὡς φιλανδρῶπα καὶ σωτήρια ζῶα τῶν ἀδελφῶν ἔχοισι.

A ὅταν ὁδὲν ἐστὶ ζῶον ἄλλο ὁ οὐτὶ φιλοδῶσιν ἀνδρῶποι, δι' αὐ-
 ἐπὶ τὰ μὲν ἡμέρας, ἐπὶ τὰ δὲ νύκτας ἐν ἀκμῇ χειμῶνος ἀδεῶς
 πλείοσι, τῆς καὶ γὰρ πορείας τιμικαῦτα τῶν Διὰ τῆς θα-
 λάσσης ἀσφαλιεῖσαν ἔχοισι. εἰ δὲ δεῖ καὶ πᾶσι ἐκείνης τῆς
 ἀρετῆς ἀσ' ἔχει, βραχέα φαίαι, φίλαιδρος μὲν οὐτως ἐστὶν
 ὡς τε μὴ καθ' ἕνα καίριον, ἀλλὰ δι' ἔτοις σιωπῆναι καὶ πᾶσι
 διχραδαί τῶν τῶ ἀρρένος ὀμιλίας, οὐ Διὰ τὸ ἀκέραιον,
 (ἀλλὰ γὰρ ἔμηνυται τοῦ ὄρατον) ἀλλ' ὡς θύοιαι, ὡς-
 τῶ γυνήγαμετή, καὶ φοροφροσύνης. ὅπου ὁ Διὰ γῆρας
 ἀδεῶς ὁ ἀρρένυ γῆρας σιωπέπαι, καὶ βαρῆς, ὡς πολα-

B βουσα γρεφορῆ καὶ γρεφῶφει, μηδαμῶδ' ὡς ἐμῶν μη-
 δὲ κατὰ λιπούσα χωρῆς. ἀλλὰ τοῖς ὡμοῖς ἐκείνοι ἀνατεμέ-
 νη, καμῖζει πᾶντα χροσὶ καὶ τεραπῶφει, καὶ σιωπῆν ἀγριτε-
 λῶτῆς. τὰ δὲ φιλοτέκνω καὶ πεφροσινική πωτηρίας τῆς
 ἡνωμῶν, σιωμαδανομῶν κούσαν ἑαυτῶν, τὰ χροσὰ τρι-
 πεται πᾶσι ἐργασίαν τῆς νεοπίας, οὐ φουράσα πηλόν, ὁδὲ
 πᾶσι πρεῖδουσα τοῖς χροσὶ καὶ ὄφουσι, ὡς τῶν αἰ χελιδῶνες, ὁδὲ
 χροσῶν πολλοῖς τῶ σώματος ἐργῆς μερῶσιν, ὡς τῶν τῆς
 μελίτης ἐνδυομῶν τῶ σώματι, ὅ κηλῶν ἀνογρῶσις, ὁμῶ
 φαύοντες εἰς ἀγκῶνα τῶ πᾶσι ἀγῆα διαμερῶσιν. ἡ δὲ ἀλκυῶν ἐν

C ὄργῶν ἀπλοῦν, ἐν ὄπλον, ἐν ἐργασίαν ἔχουσα, ὅ σώμα, καὶ
 μηδὲν ἄλλο τῶ φιλοπόνο καὶ φιλοτέκνου ὅ σιωπῆν, οἷα
 μηχῶνται καὶ δημιουργεῖ. καὶ ἐπὶ ὅτι μὴ κατὰ μετρί-
 τῶν περὶ αὐτῶν τῶ ὄφει, ὅ πλατόμῶν ὡς αὐτῆς, μάλ-
 λον δὲ ναυπηγῶν μῶν, γῆματων πολλῶν μόνον ἀσπῆξῶν
 καὶ ἀβάπῆσιον. συλλέξασα τῶ τῆς βελόνης ἀκρῶν σιωπῆ-
 ῶσιν καὶ σιωπῆ πᾶσι, ἀλλήλας ἐκείνα πλέκῶσα, τῶ μὲν,
 δὴ τῆς, τῶ ὅ, πλαγίας, ὡς τῶ ὅτι γῆμον κρόκην ἐμβάλλῶ-
 σα, πᾶσι χροσῶν καμπαῖς καὶ πᾶσι γῶν δι' ἀλλήλων,
 ὡς τε διαρῶσιν καὶ γῶν ἐργῶν ἐργῶν δὴ ῶν, πᾶσι μῶν

D τῶ γῆματος, ἀλιθῶν κῶν τῶ πᾶσι. ὅπου ὁ σιω-
 τελέση, φέρουσα παρέθηκε τῶ ὅ κῶν τῶ κῶν, ὅ-
 που πᾶσι πᾶσι μαλακῶς ἡ θαλάσσα ὅ μὲν οὐ καλῶς
 ἀερεῶς ἐδίδαξεν ἀκέραιον καὶ κατὰ πυκνῶσα, χαλῶμε-
 νον ὄρασαν ὡς τῆς πᾶσι τῶ δὲ ἡρῶσιν κατὰ σφίγ-
 γῶν καὶ πᾶσι, ὡς τε καὶ λίθῶ καὶ σιδῆρῶ δις Διὰ λυτῶν ἐπὶ καὶ
 δις βῶτον. ὁδὲν ὅς ὅ ἡσῶν ἀξιοθαύμασῶν ἐστὶν ἡ τε σιωπῆν
 τῶ, τε γῆμα τῶ τῶ ἀγῆου κῶν τῶ. πεποῖται γὰρ αὐτῶν ἐ-
 κείνη μῶν ἐνδυομῶν δὲ καὶ, τοῖς δὲ ἄλλοις τυφλῶν ἐπὶ
 πᾶσι καὶ κῶν ὡς τε παρῶν μῶν εἰσα μῶν τῶ θαλάτ-

E τῆς. οἷμα μὲν οὐ μῶν ἀγῆτον ἐπὶ τῆς νεοπίας. ἐ-
 μοῖ ὅ πολλὰ καὶ ἰδῶν καὶ ἰγῶν, παρῶν λέγει καὶ ἀ-
 δεῖν, Διὰ δὲ ἡ ποτε τῶν Ἀ πολλῶν τῶ ὄρα, τῶν κερεπῶ-
 νον βῶν εἶδῶν ἐν τοῖς ἐπὶ καλουμῶν θεάμασιν ὡν ὡ-
 μῶν, ὅτι μῶν καὶ δὲ δὲ, μῶν πᾶσι ἄλλου δεσῶν,
 Διὰ μῶν τῶ δὲ σιωπῆν καὶ σιωπῆσαι κερεπῶν.
 ἴλαος δὲ ὁ θεὸς εἶη καὶ πᾶσι πᾶσι ὡν καὶ ἡσῶν τῶ
 μῶν τῶ πᾶσι σφῶν, δὲ μῶν καὶ κατὰ γῶν τῶ
 ἐρωτημάτων ἐκείνων, ἀ σῶντες ἐρωτῶσιν οὐτὶ Διὰ τῶ
 Ἀπόλλων * σιωπῆν τῶ γῶν ὡν Ἀ φε-

F διτῶν ὡν τῶ θαλάσσιον ποιουμῶν αὐτῆς ἰερεῶ καὶ ἀδελ-
 φῶ, καὶ μῶν ὡν καὶ ὡν. ἐν ὅ ἡσῶν τοῖς ἰε-
 ρῶν ἐν Ἀργῆ τῶ ἰερείων ἀπεγομῶν ὅτι πμῆ τῶ ζωσ. τὸν γὰρ θαλάσιον λαγαῶν, ὅς ἐστιν ἀνδρῶν παρὰ δασίμος, κτῆ-
 νου πν ἀτείνλαει μάλιστα καὶ κατὰ μαλίσκουσι. Διὰ ταῦτα, ὡς φιλανδρῶπα καὶ σωτήρια ζῶα τῶν ἀδελφῶν ἔχοισι.

καὶ μὲν Ἀρτέμιδος γὰρ Δικλιώνης, Δελφίνου τε Ἀπόλλωνος ἰσχυροὶ καὶ βωμοὶ ὡς πολλοῖς Ἑλλιάων εἰσὶν. ὃν δ' αὐτὸς εἰ-
 αὐτῷ τὸ πῦρ ἀεὶ ἀρετὸν ὁ θεὸς πεποιήται, Κρητῶν δ' ἀπογόνους οἰ-
 χουῦσας ἠγεμόνι δελφίνι χρηταμύων. οὐ γὰρ θεὸς παρενήχετο
 ἔσθλου μεταβάλλον εἶδος, (ὡς οἱ μυθολογοὶ λέγουσιν) ἀλλ'
 ἀεὶ δελφίνα πύμας τοῖς ἀνδράσιν ἰθύοντα τὸν πλοῦν κατή-
 γαγνῆ εἰς Κίρραν. ἰσορροπῶν δ' ἐν τῷ περὶ τὴν εἰς Σινώπην
 ὑπὸ Ππολεμίου τῆς Σωτήρος ἔπι τῷ Σαράπιδος χρημι-
 δῶν, καὶ Διονύσιον, ἀπὸ δέντα ἀνέμω βιάσθαι, χρομίζεσθαι ὡς
 γνώμην ὑπὸ Μαλέαν, ἐν δεξιᾷ Γελοπόννησον ἔχοντα, εἶτα
 ῥέμβοι μύροις καὶ δις θυμοῦσας αὐτοῖς παρὰ τὴν δελφίνα
 παρὰ τὴν ὡς παρὰ ἐκκαλεῖσθαι καὶ τὴν ῥύμνον εἰς τὰ ναύλοχα
 καὶ σόλους μαλακοῦς ἔχοντα τῆς χώρας, εἶθ' ἀσφαλῆς, ἀχρῆς
 οὐ τῆσιν τ' ἔσπον ἀγων καὶ παρὰ πέμπων δ' πλοῖον εἰς Κίρ-
 ραν κατέστησεν. ὅθεν ἀναβατήριον θύσαντες, ἔγνωσαν ὅτι δεῖ
 δυοῖν ἀγαλάτων, δ' μὲν δ' Πλούτωνος ἀνελέσθαι καὶ χρομί-
 ζειν, δ' δ' τ' Κόρης ἀπομάξασθαι καὶ καταλιπεῖν. εἰς δ' μὲν δ' αὐ-
 τῶν καὶ δ' φιλόμυσον ἀγαπᾶν ἔθηκεν τ' θεόν. ὡς καὶ Πίνδαρος
 ἀπεικάζων ἑαυτὸν, ἐρεθίζεσθαι φησὶν, οὐ δελφίνος ἀποκρίσιν
 τ' μὲν ἀκύμονος ἐκ Γόντου πελάγῃ αὐλῶν ἐκίνησεν ἔρα τὸν
 μέλος. ἀλλὰ μᾶλλον ἔοικε δ' φιλέανθρον αὐτῷ φιλοφίλῆς
 εἶθ' ἰμόνος γὰρ αὐτῶν ἀπαύξεται, καὶ δ' αὐτῶν ἀποπύξεται. τῶν
 δ' χροσάων τὰ μὲν, ὡς δ' ἔνα, τὰ δ' ἡμερώτατα μόνοις παρὰ ἐπέ-
 τῆς βέφοισας ἀποχρῆσας, καὶ τῆς σιωπῆς, ὀκύνων, ὁ ἵππος, ὁ
 ἐλέφας. αἱ δ' ἡελιδόνες ὅσον μὲν δέονται τυχεροῖσιν εἰσοικι-
 σάμωρα σκιάς καὶ ἀνακείας ἀσφαλείας, φάσκει δ' καὶ φο-
 βουῦται τὸν αὐτῶν, ὡς παρὰ τῆσιν. τὰ δ' δελφίνι ὡς
 πῶτα καὶ μόνω δ' ζῆτῆ μύρον ὑπὸ τῶν ἀρίστων φιλοσόφων
 ἐκείνο δ' φιλεῖν ἀνὰ χρεῖας, φύσει παρὰ αὐτῶν ὑ-
 πάρχει. μηδενὸς γὰρ εἰς μηδὲν αὐτῶν δειρόντος, πᾶσιν δ' ἰ-
 μύτης ὅστις φίλος, καὶ βεβοήθησε πολλοῖς. ὡν τὰ μὲν Ἀρίωνος
 ὡς δ' εἰς ἀγνοεῖ (ὡς βόητα γὰρ ὅστις) Ἡσιόδου δὲ κατὰ χρο-
 ρὸν αὐτὸς ἡμᾶς ὡς φίλε ἀνέμυστας, ἀπὸ οὐ τέλος ἵκεο μύ-
 θων. ἔδδ' δὲ τὸν κύνα αἰτησάμωρον, μὴ ὡς ἀλιπεῖν τῆς δελ-
 φίνας. τυφλὸν γὰρ ἡμῶν δ' μινύμα τῆς κυνός, ὑλακτοῦστος καὶ
 μετὰ βοῆς ἔπι φερόμωρον τοῖς φονδῶσι. ὡς δ' Νέμειον θα-
 λάσσην ἀφαιρέσθαι δ' ἀμύρον δελφίνες, ἔτεροι παρὰ ἑτέ-
 ρων ἐκ δ' ἰμύροις παρὰ τῶν, εἰς δ' Ρίον ἐκ λέντες, ἔδδ' ἔνα
 ἔσφαγμένον. Ἐναλον δ' τ' Αἰολέα Μύρτιλος ὁ Λέσβιος ἰσορρο-
 πῆς Φινέως ἐράδντα θυγατρὸς ῥιφείσης καὶ χροσμοῦν τ' Ἀμφι-
 τρίτης ὑπὸ τῶν πενθίδων, καὶ αὐτὸν δ' ἀλλομύρον εἰς τῷ
 θάλασσῃ, ὑπὸ δελφίνος ὡν δ' ἐνεχθῆναι παρὰ τῷ
 Λέσβον. ἡ δὲ παρὰ τὸν Ἰασία πᾶντα τῆς δελφίνος ὄνοια καὶ
 φιλία δ' ὑπὸ βολιῶν, ἔρος ἔδδ' ἐ. σιωπέμαζε γὰρ αὐτῶν καὶ
 σιωπῆσιν καὶ ἡμέραν, καὶ παρὰ τῶν ἐν χροσμοῦσιν αὐτοῦ
 ἔπειτα παρὰ βόησιν, ὅσην ἔφασκεν, ἀλλὰ ἔφερε χροσμων,
 παρὰ ὅσην ἀμύρον κλίνων, ὁμοῦ πῶτων Ἰασίων ἐκαστοτε σιω-
 βροστων ἔπι τῷ θάλασσῃ. οὐβρο δὲ πολλοῦ ποτε μετὰ
 χαλαρῆς ἔπι πεσόντος, ὁ μὲν πᾶς ἀπορροεῖς δ' ἐλίπειν. ὁ δὲ
 δελφίν ὑπολαβὼν ἅμα τὰ νεκρῶ σιωπέσιν αὐτὸς ἑαυτὸν
 ἔπι τῷ γῶν, καὶ ὅσην ἀπέσθαι τῆς σώματος ἔως ἀπέθανεν,
 δικασίας μεταχρῆν ἡς ὡς σιωπέσιν ἔδδ' ἐ. χροσμῶν τῆς πε-
 λῶσῃ. καὶ τῆς πᾶσιν ἔπι σιωπῶν Ἰασεσιν δ' χροσμῶν τῆς
 νομίματα ὅστις, πᾶς ὑπὸ δελφίνος ὄνομωρον. ἐκ
 δὲ τούτου καὶ τὰ παρὰ Κοί σιωπῶν ὄντα μύθωσιν, πᾶσιν ἔχε.

A iam Dianæ Dictynnae à retibus dictæ, & Apollinis Delphini templâ & aræ passim sunt apud Græcos. & locum quem Apollo sibi eximium delegit, coloniam putant esse Cretum delphino duce vforum. non enim Deus ante classem mutata forma natus, ut fabularum scriptores tradunt: sed delphino misso qui cursum hominum dirigeret, eos Cirrhâ deduxit. Ferunt etiam Sinopen missos à Ptolemæo Sotere ad Sarapidem auhendû & Bacchum, violento vento eiectos supra Maleam nauigasse inuitos, ita ut Peloponnesum ad dextram haberent. hic iis vagantibus & oberrantibus delphinum ante proram apparuisse, qui quasi inuitans in commodas subinde stationes deduxerit, tantisper, dum nauium ad Cirrhâ constitueret. Ibi cum sacrum ab exscensione è nauî fecissent, quod anabaterium dicitur, cognouerunt de duobus simulacris vnum quod erat Plutonis debere se auferre secum, alterius, quod Proserpinæ, excipere formam, ipsumq; relinquere. Verisimile quidem est Deum probare studium musices in delphino: cui etiam Pindarus se comparans, incitari se ait delphini in morem,

*Quem placido è mari
 Suanis exciuit tibia sonus.*

C magis tamen humanitatem eius Deo puto caram esse. Solus enim hominem, ut homo est, amat. terrestrium animalium alia nullum hominem: mansuetissima tantum utilitatis gratia eos à quibus aluntur, & cum quibus conlueuerunt, ut canis, equus, elephas. Hirundines quantum ipsis opus est domos hominum subeunt, umbram securitatemque quærentes. ipsum hominem interim fugiunt tanquam feram. Delphino præter omnia animalia & soli id natura dedit, quod optimi requirunt philosophi, nempe ut amet gratis. Nullam enim ad id homine opus habens, omnibus benignus est, omnes amat, multis auxiliû tulit. Atq; Arionis quidè historiam omnium ore celebratam nemo ignorat. Hesiodi tu, amice, tempestiue nos admonuisti.

*-- sed non oratio fine
 Est abs te conclusa suo. --*

Qui enim canem laudasses, nõ debuisti delphinum reticere. Cæcum enim fuit indicium canis, latrantis & cum clamore percussores inuadentis. * apud Nemeum cadauer Hesiodi mari iactatum sustulerunt, aliiq; ab aliis studiose excipientes ad Rium exposuerunt, occisumq; hominem demonstrarunt. Myrsilus Lesbicus scribit, Enalum Aeolensem, cum amaret Phineii filiam, quæ oraculo Amphitritæ iubente de Penthidibus saxis deiecta fuerat, ipsum quoq; in mare insuluisse, saluumq; à delphino fuisse ad Lesbum delatum. Beneuolentia autem delphinis erga lassensem puerum, ob excellentiam amor visa est. Cum eo enim quotidie ludebat, iuxtaq; nabat, & tangendum se præbebat, patiebaturq; ab eo conscendi, & quocumque flecteret uehebat, ad mare spectaculi gratia subinde omnibus lassensibus concurrentibus. aliquando autem ingenti imbre grandineque ingruentibus, puer à delphino defluens periit: delphin vna cum excepto caduere in terram sese eiecit, neq; ante ab illo destitit, quam moreretur. iustum ratus vna cum eo perire, cui causam exitii contulisset. & lassensibus monumentum huius casus est moneatæ nota, puer Delphino inuehens. Hæc res etiam fabulosæ de Cærano historiarum fidem conciliauit.

Γάεις

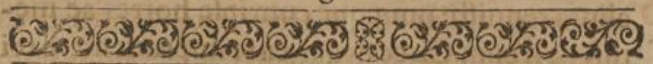
Is Pari natus, quodam tempore Byzantii delphinos, qui fagena iacta capti extractique in terram, ac iam iam mactandi erant, emtosvniuersos dimisit. Paulo post quinquaginta remis acta nauis uentus, in qua fuisse prædones aiunt, nauis in freto quod inter Naxum est & Parum subuersa, reliquis submersis, ipse à succurrente delphino sublatus & in Cythnum est delatus ad speluncam, quæ Cæranæum dicitur, atq; etiamnum uisitur. atque de hoc Archilochum aiunt scripsisse:

De quinquaginta Neptunus Cænanon unum Propicius seruat mortalibus.---

Cum autē postmodo defuncti corpus necessarii prope mare cremarent, multi delphini apud litus apparuerunt, ueluti ostētantes se ad persoluendū iusta venire, & dum id conficeretur adfuerunt. Vlyssis porro scutum insigne habuisse delphinum, etiam Stesichorus scripsit; Zacynthii narrant causam, ut Critheus testatur, nam Telemachum puerum in mare profundum de litore prolapsum, delphini seruauerunt, subeuntesq; natando extulerunt, & pater ut animali gratiam referret, annulo ac scuto delphinum in sculpsit. Sed quando præfatus nihil fabulosi me dicturum, nescio tamē quomodo in narratione de delphinis ultra uerisimilitudinem prouectus sum ad Vlysses & Cæranum: id mihi ipsi pænæ impono, ut finem dicendi iam nunc faciam. Dixi. Vestrum est, iudices, ferre sententias. Soc. Atqui nobis iam dudum ea stat sententia, quam sic extulit Sophocles.

Orationum quæ uis discrepantia, Vtrinque si perire prolata sient, Cohæret, in mediumque dicta congruunt.

Nam hoc modo vos etiam in iis quæ alter aduersus alterum dixit, pulcro defuncti certamine, optime ea contulistis, quibus refelluntur, qui animalibus rationem & intelligentiam adimunt.

PLVTARCHI, BRVTA animalia ratione uti.

Colloquuntur VLYSSES, CIRCE, G R Y L L V S.

VLYSSES. Hæc quidem, ô Circe, percepisse me atq; memoria tenere arbitror. Sed libet ex te quærere, an inter hos, quos de hominibus lupos & leones redigesti, aliquos habeas Græcos.

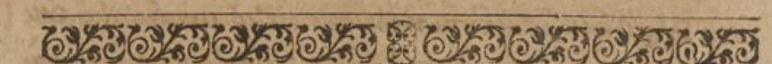
CIRCE. Ac quidē multos, suauissime Vlysses. Sed quorsū isthuc interrogas? **VLYS.** Quia magnā me mihi apud Græcos paraturū me hercule opinor gloriam, si hosce iursum tuo beneficio vitæ humanæ restituam, neq; patiar ut ob meam incuriam ita misere fœdeq; vitam tolerantibus, in bestiarum forma contra naturam consenscant. **CIRCE.** Hic homo nō sibi modo & sociis, sed etiam nihil ad se pertinentibus præ stulticia uult suam ambitionē esse calamitosam. **V.** Hoc tu iā alterum poculū mōstrosæ orationis misces, omnino me in bestia mutatura, si tibi hoc adsentiatur, calamitatis loco habendum si quis è bestia fiat homo. **C.** Quasi uero non peius iam ante tibi cōsulueris, qui immortalis & senectutis immuni uita, quam apud me licebat degere, dimissa, ad mulierē mortālē, adde et iauentulā, per infinita quæ te manēt mala cōtendis?

A Γάριος γδ ἂν τὸ γένος ἐν Βυζαντίῳ δελφίνων βόλα εἰσχεθέντων σαγήνη, καὶ κινδυνολόντων καὶ κατακτείνων, ὡς φασὶ, ἀφ' ἧς οὐκ ἔστιν ἔτι πεντηκόντη ἔτη, ὡς φασὶ, ληστῶν ἀνδρας ἀγρυσαν. ἐν δὲ τῷ μεταξὺ Νάξου καὶ Πάρου πορθμῷ τῆς νεῶς ἀνατραπίσθη, καὶ τὸ δὴν ἀφ' αὐτῆς ἀναχρυσίζοντος, ἐξενεχθῆναι τῆς Σικύου, καὶ ἀπὸ λαοῦ ὁ δεικνύται μέγιστος, καὶ καλεῖται Κοίρανοι. ἐπὶ τούτῳ δὲ λέγεται ποιῆσαι τὸν Ἀρχιλόχον, Πειτήκεντ' ἀνδρῶν

B λίπε κρίρανον ἠπίος Γοσειδῶν. ἐπεὶ δὲ ὑπερὶ ἀποθανόντος αὐτοῦ, τὸ σῶμα πλησίον τῆς θαλάττης οἱ παροσκήκοντες ἔχον, ἐπεφάνοντο πολλοὶ δελφίνες τῷ τὸν ἀγματοῖν, ὡς φασὶ ὅτι δεικνύοντες ἑαυτοὺς ἠγνῆσαι ἐπὶ τῆς θαλάττης, καὶ τῶν ἀμεινάντες ἄχρως οὐ σιωπετέλεσσαν. ἡ δὲ Ὀδυσσεὺς ἀπέσις ὅτι μὴ ἐπίσημον εἶχε δελφίνα, καὶ Σησίχορος ἐξήρηκεν ἐξ ἧς δὲ αἰτίας, Ζακύνθιοι ἀμφημονόδοισιν, ὡς Κεῖται μῦθου.

C ἠπίος γδ ἂν ὁ Τηλέμαχος (ὡς φασὶ) εἰς ἀρχιβαθῆς τῆς θαλάττης ὀλιγαδῶν ἐσώθη, δελφίνων ὑπολαβόντων καὶ ἀναχρυσίζοντων. ὅθεν ἐποιήσατο γλυφῆναι τῆς σφραγίδος καὶ τῆς ἀσπίδος χροῖον ὁ πατήρ, ἀμειβόμενος τὸ ζῶον. ἀλλ' ἐπεὶ παροσκήκοντων ὡς φασὶ μῦθον ὑμῖν ἐρῶ, καὶ αὐτὸς οὐκ οἶδα ὅπως πρὸς τοὺς δελφίνων ἔλαθον πορρωτέρω τῆς πιθανοῦ σιωπετέλεσας εἰς τὸν Ὀδυσσεῖα καὶ Κοίρανοι, ἐπιτήρημα δίκην ἐμμοσῶν. παύομαι γδ ἤδη λέγων. **ΑΡΙΣΤ.** Ἐξέστιν οὖν ὑμῖν ὡς ἄνδρες δικασαί τιν' ἵψον φέρειν. **ΣΟΚ.** Ἀλλὰ ἡμῖν γε πάλα τὸ τῆς Σοφοκλέους δεδομένον ἔστι. ὅ γδ καὶ διχοστατῆς λόγος συγχωρεῖται ἐς μίσην ἀμφοῖν τέτακται. ταυτὶ γδ ἀπὸ τῆς ἀλλήλους εἰρήκατε σιωπῆτες εἰς ταυτὸ ἀμφοτέρω, καλῶς ἀγαπήσατε κρινῆ, πρὸς τοὺς τὰ ζῶα λόγου καὶ σωσίσεως ἀποφραγῶν.

D σωσίσεως ἀποφραγῶν.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΠΕΡΙ τῶν τὰ ἄλογα λόγων χεῖρα.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ, ΚΙΡΚΗ, ΓΥΓΛΟΣ.

ΠΑΥΤΑ μὲν, ὡς Κίρκη, μεμαθηκέναι δοκῶ καὶ ἀμφημονόδοισιν ἠδέως δὲ αὐτοῦ πυθόμεναι εἴ τις ἔχεις Ἑλλήνας ἐν τούτοις οἷς λύκους καὶ λέοντας ἐξ ἀνθρώπων πεποίηκας. **ΚΙΡ.** Καὶ πολλοὺς, ὡς ποίουμεν Ὀδυσσεῦ. πρὸς τὴν τῆς ἐρωτῆσεως, **ΟΔ.** Ὅτι νῆ Δία καλὴν αἰμοὶ δωκῶν ἡμέραται φιλοπρίαν πρὸς τοὺς Ἑλληνας, εἰχάει πρὸς καλῶν βούταις, αὐτὸς ἀνθρώποις ἐτέρας ἀισάσασαμι, καὶ μὴ παρὶδοίμι καταγρησάσασα τῶν φύσιν ἐν σώμασι θηρίων, οἰκτρῶν καὶ ἄλμων ἔτι διαγταν ἔχοντες. **ΚΙΡ.** Οὗτος ὁ ἀνὴρ ἔχ' αὐτὰ μόνον ἐδὲ τοῖς ἐταίροις, ἀλλὰ τοῖς μηδὲν παροσκήκοντων οἶεται δεῖν ὑπὸ ἀβελτηρίας συμφορῶν ἡμέραται τὴν αὐτῆς φιλοπρίαν. **ΟΔ.** Ἐπερὶ αὐτὸ πινά τῆτον ὡς Κίρκη κεκεῖνα λόγων ἑσπείεις καὶ ὑποφραμείης, ἐμὲ γὰρ ἀτεχνῶς ποῖσα θηρίον, εἰ πείσομαι σοὶ ὡς συμφορῶν ἔστιν ἀνθρώπων ἐκ θηρίων ἡμέραται. **ΚΙΡ.** Οὐ γὰρ ἤδη βούτων ἀπὸ τῶν τερατοποίηκας σεαυτὸν, ὅς τὸν ἀθάνατον καὶ ἀγήρω σὺ ἐμοὶ βίον ἀφείς ὅτι γυναικὴ θηπιῶ (ὡς δὲ ἐγὼ φημι, καὶ γὰρ αὐτὸν ἤδη) ἀφ' ἡμεῶν ἐπὶ κακῶν ἀπεύδεις,